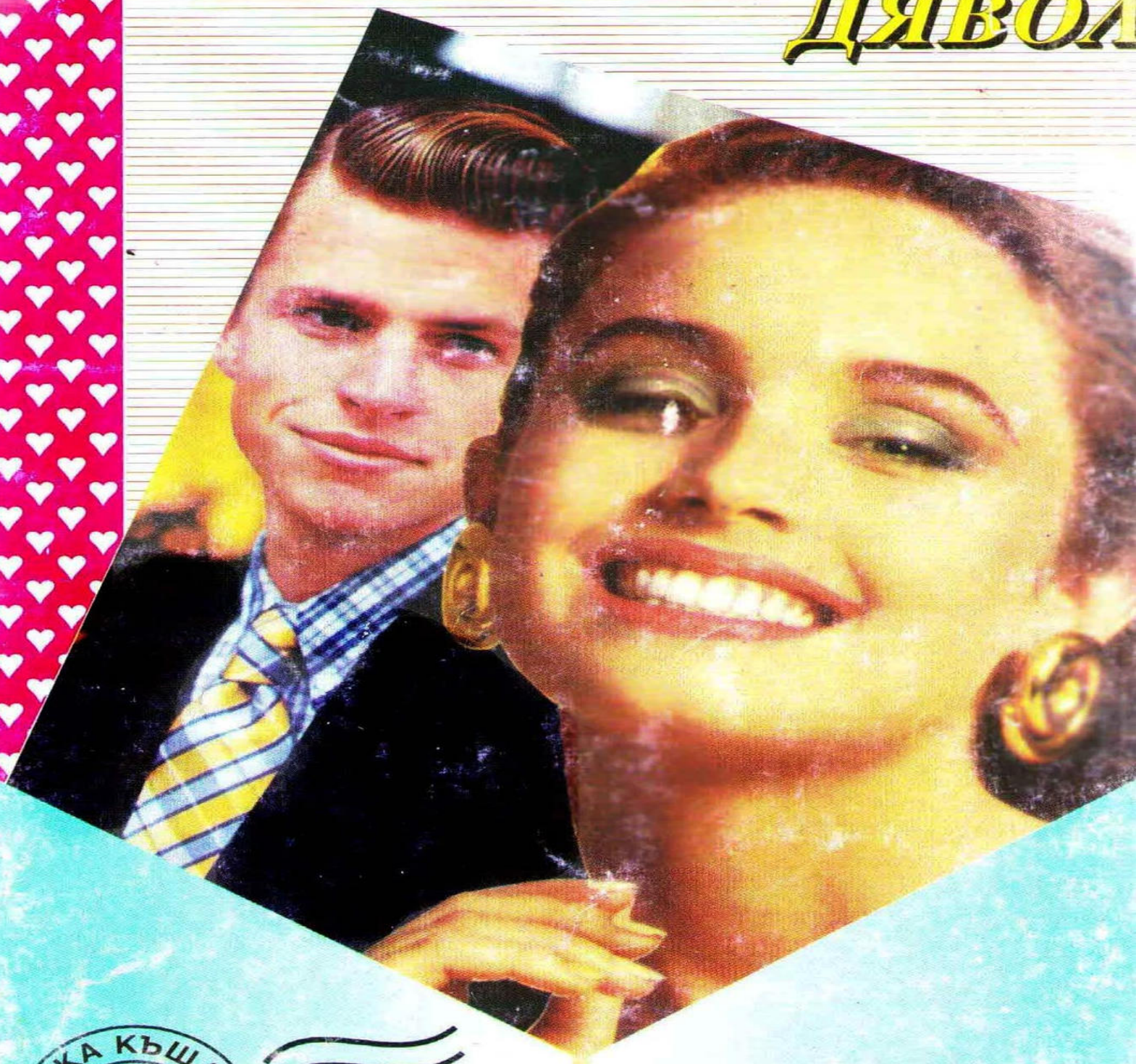

ХЕРМЕС

Гейл Дъглас

ДАМАТА Е МАЛЪК ДЯВОЛ

Нови
любавни романи

ГЕЙЛ ДЪГЛАС ДАМАТА Е МАЛЪК ДЯВОЛ

Превод: Пенка Стефанова

chitanka.info

След неуспешно приключилия разговор с Дан Стюърт, шеф на голяма електронна компания, Виктория Чейс от романа „Дамата е малък дявол“ неочаквано получава „златната“ поръчка нейната агенция да лансира на пазара новата и най-важна серия артикули на „Стюърт Ентърпрайзиз“. Зад шеговитата маска на независимата бизнес лейди, Дан открива чаровно малко момиченце, което още си играе с кукли. А какво ще открие Виктория?

Дали искрата, припламнала между тях, е тъй дълго търсената голяма любов?

ПЪРВА ГЛАВА

Дан Стюърт скочи на крака, отиде до прозореца зад бюрото си и спусна щорите. Слънцето обливаше жената срещу него, впиташе златни нишки в косата ѝ и обсипваше очите ѝ с кехлибарени искрици. Дан искаше това да спре, просто трябваше да спре. Тогава може би щеше да върне способността си да мисли като бизнесмен.

— Госпожице Чейс, представянето ви беше изключително интересно — каза той, докато се опитваше да изолира светлината. — И трябва да призная, че препоръките ви са доста впечатляващи.

— Благодаря — отговори тя с дрезгав напевен глас, като по някакъв начин превръщаше в мелодия всяка произнесена сричка.

Дан ѝ хвърли един поглед през рамо и забеляза веселия проблясък в очите и дръзката усмивчица, притаена в ъгълчетата на устата ѝ. Уста, която го караше да си представя разпукващи се розови пъпки. Красива и примамлива, разсейваща.

Когато се видя хваната като малко момиченце да прави гримаси зад гърба на учителя си, лицето ѝ не стана безизразно, както беше редно. Усмивката ѝ направо разцъфтя.

Започна да говори и Дан беше очарован от начина, по който устните ѝ оформяха всяка дума.

— Господин Стюърт, струва ми се, че имате някои резерви към моето предложение — каза тя.

Дан кимна одобрително, после се усети и поклати леко глава.

— Какво... Какво ви кара да мислите, че имам резерви? — имаше такива, но не ги беше изказал гласно.

— Думата „интересно“ — отговори тя и тихо се засмя. — Така се казва зад кулисите на приятел актьор, който много се старее, но представлението се е оказало истинска боза.

Дан се взря объркано в нея. Май беше твърде схватлива. Когато се извърна пак, забеляза, че все още се занимаваше с щорите. Отпусна безпомощно ръце. Нямаше никакъв смисъл да се опитва да изолира светлината. Истинското излъчване идваше от жената.

Той стоеше и надничаше през тесните процепи на щорите като съседска клюкарка, докато търсеше думи, с които да обясни необяснимото.

Не му беше трудно да формулира съмненията си относно наемането на Виктория Чейс за организиране на мероприятия на компанията. Тя щеше да освежи лансирането на най-важната серия артикули в десетгодишната история на неговата фирма. Но беше твърде млада за такава отговорност, не повече от двадесет и пет, ако усетът му не го лъжеше. Списъкът на изявите ѝ бе впечатляващ, но къс, а агенцията ѝ — най-малката и най-младата в Санта Барбара. Освен това не беше сигурен дали трябва да повери една толкова важна поръчка на човек с такава дяволита усмивка.

Но формулирането нямаше нищо общо с истината. А тя бе такава: в момента, в който Виктория Чейс бе влязла с пружиниращата си походка в офиса, сърцето му бе подскочило. Меките вълни на дългата ѝ до раменете коса предизвикаха сърбеж в пръстите му. При вида на женствените извивки на тялото ѝ, заинтригуващо подчертани от зеления ѝ костюм, му се прииска да окачи табелка „Не безпокойте“ отвън на вратата. Имаше чувството, че я бе търсил в сънищата си и внезапно, вдигайки поглед, я бе видял да се материализира пред очите си. В ушите му бяха прозвучали хорова песен и звън на камбани. Целият свят се бе превърнал във филм на Франк Капра, а той не харесваше филмите на Франк Капра. Сантиментални глупости.

— Ъ-ъ... Господин Стюърт, имате ли някакви въпроси относно моето представяне?

Дан се сепна, но остана до прозореца, без да се обръща.

— Не, нямам въпроси, госпожице Чейс. Но има някои аспекти, които трябва да се... обмислят.

Страхотно начало — помисли си той отвратен. — *Много съм убедителен.* Но след като се бе хванал на хорото, щеше да го играе докрай.

— Работата е там, че когато една фирма с определен профил в бизнес оборудването прави драматична смяна на посоката, за да се съгласува с добре проучен пазар... — гласът му заглъхна, щом разбра, че бе принуден да декламира най-скапаните компютърни измислици. Дали някой не бе сипал наркотик в сутрешното му кафе?

Той се покашля и направи още един опит:

— Ние наистина имаме нужда от драматични промени в имиджа си заради артикулите за домакинството и свободното време, които прибавяме към нашето производство, но трябва да бъдем предпазливи. Все още сме силни в бизнес оборудването, така че, макар да искаме да покажем нашата по-лека страна сега, когато се пренасочваме към кухненски роботи, електронни играчки, модерни компютърни игри и други в подразделенията ни за електроника, ние трябва да убедим нашите редовни клиенти в сериозните ни намерения и солидната база. Трябва да... да стъпваме леко...

— ... И да носите голямата сопа? — добави тя услужливо.

Дан пое дълбоко въздух и щеше за малко да се задави, когато отново се обърна към нея. Не си позволи да се усмихне, въпреки че харесваше леката ѝ непочтителност. Беше твърде сличан. Виктория Чейс бе забавна, но от начина, по който го караше да се чувства, съвсем не му бе до смях. Докато стоеше, зяпнал срещу нея, тя взе чантата и куфарчето си и се изправи.

— Господин Стюърт, благодаря ви, че почетохте „Хепънингс“ с толкова важно за вас поръчение — каза тя с мила усмивка, която продължаваше да разбърква мислите му. — Но ние двамата преди няколко минути стигнахме до решението, така че да не протакаме.

Дан примигна. Добре ли беше чул? Нима тя бе тази, която го отхвърляше? Завръщайки се най-сетне на бюрото си, той опря пръсти на полираната повърхност и се наклони напред.

— Госпожице Чейс, не смятам, че съм споменал за някакво решение — рече Дан по начин, който определяше като смразяваща мекота. Все пак книгата за управление чрез страх, която бе прочел наскоро, не бе изгубено време. Той изчака малко тя да потъне в стола си и да запази тишина, докато решише да я освободи.

Но Виктория Чейс като че ли не разбираше ролята си. Усмивката ѝ стана по-широка и в очите ѝ се появи странна топлина.

— Нека се изразя така — каза тя любезно. — Със сигурност ще се съгласите, че за мен е толкова важно да мога да работя с вас, колкото и за вас да останете доволен от свършеното. И освен това съм убедена, че забелязвате как ние двамата като че ли не си... пасваме.

— Да си пасваме? — повтори Дан втрещен. — Казвате, че не желаете моята поръчка, защото не си... пасваме?

Тя протегна ръка:

— Знаех си, че ще ме разберете, господин Стюърт. Още веднъж ви благодаря, че се сетихте за нас. Желая ви успех.

Твърде слиян, за да каже нещо, Дан прие ръкостискането и веднага му се прииска да не го беше правил. Не го изненада здравата ръка на Виктория Чейс, но не бе подготвен за електрическия шок, който тя изпрати през него. Единствената му утеха беше, че и тя изглеждаше също толкова разтърсена, а цветът на кожата ѝ от розов бе станал тъмноревен, когато погледите им се срещнаха.

Стояха мълчаливо, втренчени един в друг, докато, излизайки от трансa в един и същи момент, отдръпнаха ръцете си, сякаш току-що бяха разбрали, че се бяха докоснали до нещо горещо и се бяха опарили.

Виктория Чейс се обърна, закрачи елегантно по перлено зеления килим и излезе, без да го погледне.

— Всичко отиде по дяволите — съобщи Тори двадесет минути по-късно, влизайки в офиса, който споделяше с Елизабет Колинс. Тя беше нейна партньорка в „Хепънингс“ и най-добрата ѝ приятелка от колежа насам.

Като закачи чантата и сакото си на закачалката, Тори въздъхна тежко.

— Изгубих поръчката на Стюърт, Лиз. Или я отказах. Приеми го както искаш — таеше слаба надежда, че ще може да мине само с това обяснение, ето защо продължи да бръцолечи: — Как вървят работите със сватбата на Хартови? Наистина ли искат да се оженят на борда на балон, пълен с горещ въздух?

Лиз вдигна поглед от книгата, които покриваха почти всеки сантиметър от тюркоазната повърхност на бюрото ѝ. Отметна назад правата си руса коса и се взря в Тори през огромните си очила.

— Също така искат и балони за гостите и за струнния квартет. А сега — какво каза най-напред, когато върхлетя тук?

Примириявайки се, че ще трябва да даде повече информация, Тори стовари куфарчето на бюрото си и се обърна с лице към партньорката си.

— Отказах най-голямата поръчка, която някога съм получавала — тя закрачи напред-назад из претъпканата стая, твърде нервна, за да

седне. — Трябваше. Стюърт беше възможно най-мил, но имаше намерение да ми покаже вратата. Реших да освободя горкия човек от задължението да притеснява и двамата ни, като срича целия речник от корпоративен жаргон, основан на една-единствена мисъл: „Няма начин, Хосе!“

Настъпи дълго мълчание, след което Лиз се засмя тихо и гърлено:

— Така че ти го улесни?

— Не можах да се стърпя, Лиз. Явно не му се искаше да сключваме договор, а се притесняваше да ми го каже. Домъчня ми за него. Той беше толкова... толкова... сладък.

— Сладък? — повтори Лиз с вдигнати вежди. — Нали говорим за Даниел П. Стюърт? Човекът, който кара гигантите на цели индустрии да се изправят на задните си лапи и да се потят в костюмите си марка „Брукс Брадърс“? Та той нямаше да може да отхапе и трошица от електронния пазар, ако беше сладък. Той е хищник! И има нещо, което трябва да ти кажа веднага...

— Не е хищник — прекъсна я Тори и спря да се разхожда. После, учудена от това, че защитаваше Дан Стюърт, се засмя и продължи да крачи. — Окей, приемам, че не е най-приятелски настроеният човек, когато съм срещала. И когато прекрачих прага на офиса му, усетих, че излъчва странни флуиди. Имах чувството, че единствената причина да ме покани е, че Роджър МакКормик го е помолил. Май това е било първото нещо, което е направил след назначаването си за вицепрезидент по маркетинга в компанията на Стюърт.

Тори спря отново и погледна надолу към смарагдовозеления си костюм, черните си лачени обувки и семпли златни накити. *Нищо не излезе от тази премяна!* — помисли си с въздишка.

— Един господ знае какво не потръгна! Може човекът да не харесва зелено. Или кестенява коса. Или дребни жени.

— Или къси кестеняви коси — каза Лиз със странна усмивка.

Тори се засмя и дръпна един къдрав кичур, сякаш за да ускори бавния му растеж. Преди няколко дни беше оставила фризьорката си да я убеди да се подстриже късо.

— Може би. И аз не се харесвам много така. Но все едно, това си беше антипатия от пръв поглед. Чувствах се като глупачка, докато

Стюърт стоеше там като гръцка статуя с прекрасния си тен.

Тя отново се засмя и най-сетне се настани зад бюрото си, като се стовари на тъмночервения стол толкова силно, че той се извъртя на половин оборот и едва не я изпрати на земята.

— И без това нямаше да мога да работя със Стюърт — каза, като се хвана за ръба на бюрото. — Поръчката му може и да е примамлива, но той самият е сухар. Сигурна съм, че лицето му би се нацепило, ако се усмихнеше. Освен това се опитва да всява страхопочитание.

— У-оу! — прекъсна я Лиз, като плъзна очилата си до върха на носа и я погледна над тях. — Нали беше сладък?

— Така е. Казах, че се опитва да всява страхопочитание. Но не бих казала, че успява. Толкова е сериозен, Лиз. Няма никакво чувство за хумор.

Лиз я погледна внимателно.

— И е опасно привлекателен — осмели се да вметне тя.

Тори се размърда смутено на стола си, а после се завъртя с лице към прозореца и втренчи празен поглед към плаката с изглед на морския бряг на Санта Барбара. Беше го залепила сама, за да прикрие грозната стена отсреща.

— Като си помислиш, наистина изглежда добре — синеок мургав тип с черна коса и саркастично извити вежди.

И в момента, в който влязох в офиса на Даниел П. Стюърт — прибави тя наум, — лазерният му син поглед предизвика у мен омекване, а не смразяване, както той сигурно е очаквал.

Отново се обърна с лице към Лиз.

— Както и да е, златната птичка кацна на рамото ми и аз я прогоних, каквито и да са причините.

— Не е точно така — промърмори Лиз, като свали очилата си, взе една салфетка от кутията зад гърба си и започна да ги бърше.

Тори се наежи:

— Какво искаш да кажеш?

— Опитах се да ти го кажа, но ти беше твърде развълнувана, за да ме чуеш. Роджър се обади точно преди да връхлетиш тук, разгорещена като малка моторетка, която не може да изкачи стръмнината. Получавах поръчката.

Тори остана с отворена уста.

— Сериозно?

— Страхувам се, че да. Разбира се, ако наистина не ти пука дали ще прибавиш „Стюърт Ентърпрайзиз“ към списъка на нашите клиенти, можеш да се обадиш на Роджър и да му кажеш, че пречката е в шефа му. Няма нужда да работиш с чучело, чийто магнетизъм те притеснява.

— Магнетизъм? Не съм казала нищо за магнетизъм — рече Тори и изсумтя презрително за по-голяма убедителност. — И разбира се, че ще приема поръчката. Кое те кара да мислиш, че няма да го направя? — наложи на лицето си предизвикателна усмивка. — Честно, Лиз, как изобщо могат да ти идват наум такива щури идеи?

— Какво се случи? — попита Тори Роджър МакКормик по време на първата им среща в просторния му офис в „Стюърт Ентърпрайзиз“.

— Как стана така, че получих поръчката?

Роджър ѝ махна с ръка да седне и отговори:

— Предполагам, че както винаги, справила си се блестящо.

— О, разбира се, блестящо — повтори тя с ококорени очи.

— Също така вие сте достатъчно малка компания, за да свършите работата бързо, без много съвещания и формалности. Времето ни тук е доста ограничено — отбеляза Роджър.

— Видях — отвърна Тори. По пътя си към луксозния кът от кожени столове и мраморни масички тя погледна през огромния панорамен прозорец към истинската гледка на брега на Санта Барбара.

— Ей, не е лошо да си вицепрезидент по маркетинга, а, Родж? Гледката от кабинета ти е почти толкова готина, колкото и от моя — усмихна се тя.

Роджър се засмя. Вече бе посещавал офиса на Тори и бе видял имитацията.

Докато сядаше на ниското кресло, Тори наблюдаваше, развеселена, усилията на Роджър да намести върлинещото си тяло на стола срещу нея. Той постави големите си крака на пода, наклони се напред с лакти върху коленете и склучи ръце. После погледна към вратата, сепна се и отново се изправи.

Погледът на Тори проследи неговия и срещна Даниел П. Стюърт — цял-целеничък, от плът и кръв. И то каква плът! Тя преглътна смутено. Преди да успее да установи контрол върху мислите си, усети,

че се чуди как ли изглежда той под безупречния си костюм. Очевидно слаб. Твърд. Със стегнати бедра. Замени мислено костюма с прилепнали джинси и махна ризата и вратовръзката му. Прекрасно. Устата ѝ пресъхна и дишането ѝ се затрудни. Бе направо шокирана. Какво, за бога, ставаше с нея? Това изобщо не беше в нейния стил!

Даниел П. Стюърт представляваше сериозна заплаха. Той просто нямаше право да бъде едновременно толкова привлекателен и толкова тесногръд.

— Съжалявам — каза Дан.

Така и би трябвало да бъде — прибави наум Тори. Тя осъзна, че я оглеждаше лениво от горе до долу, сякаш беше новата му покупка или сякаш се опитваше да си спомни дали не я бе виждал някъде. Беше абсолютно безполезно да гадае какво става в главата му. Само се надяваше той да няма и най-малка представа какво става в нейната.

— Не исках да прекъсвам разговора ви — рече той след доста дълго мълчание, а после кимна към Тори. — Радвам се да ви видя отново, госпожице Чейс.

— Тори — поправи го тя, въставайки срещу вътрешните формалности, въпреки че се радваше, задето си спомни за нея.

— Тори?

— Съкратено от Виктория.

— Аха.

Погледът му се закова на нейния с такава сила, че я остави без дъх и я накара да се почуди какво ли вижда там. Дразнеше я мисълта, че ѝ се искаше той да види нещо, което да му хареса. Например начина, по който изглеждаше в жълтата си рокля от Ан Клайн — беше пропиляла цяло състояние за нея на разпродажбата в една модна къща предишния следобед. Дали я одобряваше? И дали това имаше някакво значение за нея?

— Какво мога да направя за теб, Дан? — попита Роджър и вгълбеният му глас се вряза в настъпилото напрежение.

Дан погледна изненадано към Роджър, сякаш бе забравил за присъствието му. После направи вял жест.

— Нищо спешно. Ще ти се обадя по-късно. Срещата ти с госпожица Ч... — той спря и се покашля. — Срещата ти е по-важна.

После си отиде така неусетно, както беше дошъл.

— Кой беше този маскиран човек? — прошепна Тори, убедена, че Дан Стюърт носеше маска, която вероятно никога не сваляше. Не можеше да се начуди какво криеше. И от кого.

— Странно — каза Роджър, докато сядаше. — Дан никога не си позволява да влиза без предупреждение в офиса ми, ако знае, че имам посетител. А той знаеше, че по график имам среща с теб.

— Може би е забравил — отвърна тихо Тори, без да откъсва поглед от мястото, където беше Дан малко преди това, като че ли очакваше да види там струйка син дим.

— Дан не забравя — настоя Роджър. — Доколкото го познавам, той никога нищо не забравя.

Тори събра сили и се усмихна.

— Все някога трябва да му се случи за пръв път, Родж. А сега да се залавяме за работа. Трябва да направим събитие, което да разтърси устоите на така наречения добре проучен пазар, дето ще се съгласуваме с него. Да побързаме.

Роджър я погледна изненадано.

Тори се засмя и отвори куфарчето си. Роджър знаеше за нейната непоносимост към бизнес жаргона, но тя не си направи труда да му обясни откъде беше заимствала тези високопарни фрази и защо бе избрала тъкмо този момент, за да ги използва.

ВТОРА ГЛАВА

Тори изрита обувките си и придърпа въртящия се стол близо до библиотеката, която заемаше по-голяма част от стената между бюрото на Лиз и нейното. Тя мислено се закле, че в някой от следващите дни няма да забрави да си купи стълбичката, която си обещаваеше, откакто с Лиз бяха наели офиса. Бяха го обзавели така, че да спестят всеки възможен сантиметър пространство, поставяйки високо горе етажерки и шкафчета. Само че Лиз не беше постоянно подръка, за да използва дългата ѝ фигура, когато ѝ трябваше нещо от горните рафтове.

След като застопори стола до стената, Тори придърпа нагоре правата си пола и се качи върху него. Пазейки несигурно равновесие с впити в седалката пръсти на единия крак и стъпила с другия на облегалката, тя се хвана с лявата ръка за полицата и се протегна, доколкото можеше, към плетеното кошче. Като разбра, че усилията ѝ са напразни, грабна една книга от по-долния рафт и започна да потупва предпазливо кошчето, като се опитваше да го придърпа, без да изпрати него и съдържанието му на пода.

Зад гърба ѝ се чу шум и Тори хвърли поглед през рамо с надеждата, че Лиз се връща от събранието. Малко помощ щеше да ѝ дойде тъкмо навреме. Но не беше Лиз.

— Вие? — извика тя и неволно перна силно кошчето. То се прекатури и разпиля съдържанието си от платнени кукли върху главата ѝ. И след като загуби центъра на тежестта на стола си, той направи това, за което беше конструиран — завъртя се.

Тори бързо реши, че ще е по-добре да пусне полицата и да се завърти със стола, отколкото да повлече всичко със себе си. Нямахше голям шанс да се приземи на краката си, но си заслужаваше да опита.

— Внимавай! — изкрещя тя, когато Дан Стюърт изтърва големия кафяв плик, който носеше, и се хвърли напред.

Той не обърна никакво внимание на предупреждението ѝ и се втурна да я хване, само че времето не му стигна. Благодарение на преднамерения си тласък Тори врхлетя върху него с голяма сила.

Беше уверена, че ще го повали на пода. Но перспективата за това не я уплаши толкова, колкото смяташе, че е редно.

Само че бе подценила силата му. Ударът с него беше като с брониран камион. Въпреки че се залюля и изруга тихо под нос, той успя да запази равновесие и я прихвана. Една петниста виолетово-розова жаба се изтърколи от кошчето, плъсна се на главата му и се спря ухилена на рамото му.

Първата мисъл на Тори беше, че Дан мирише на хубаво. Аромат с оттенък на липа. Втората — че може и да беше сухар, но доста приятен за гушкане. А третата — че беше по-добре да пропъди предишните две и да разбере какво прави Даниел П. Стюърт в офиса ѝ.

Но преди да се опитва да разбира каквото и да било, трябваше да спаси остатъците от достойнството си. Тори пое дълбоко въздух, за да не звучи съвсем като Мики Маус, насили се да вирне брадичка и да се усмихне на най-новия си и най-невъзможен клиент, като същевременно опря длани на гърдите му.

— Е, здравейте, господин Стюърт — рече тя бодро. — Какво ви води насам?

Дан се втренчи в нея, сериозно разтревожен. Според него извинението да види тази жена само за да провери реакциите си беше недостатъчно. Е, добре, беше ги проверил. И бе също толкова разтърсен, колкото и предишните два пъти. Беше и объркан. Очевидно Тори действаше на принципа, че най-добрият начин да се справиш с неудобна ситуация е да се преструваш, че нищо особено не се е случило. *Окей* — помисли си той. — *И ние можем така.*

— Роджър спомена, че е обещал да ви изпрати най-новите ни рекламни материали и тъй като съвсем случайно имах път насам, му обещах да ги оставя — обясни, горд от самообладанието си.

— О! — каза Тори с изтънял глас. Дързостта ѝ бързо заглъхваше, защото тялото ѝ, ѝ даде да разбере колко много му харесва това положение. А и силните ръце, които я обгръщаха, като че ли нямаха намерение да я пуснат. Лазурният поглед, прикован върху нейния, беше като обещание за ясно небе зад гъсти буреносни облаци. Ментовият дъх, който облъхваше кожата ѝ, беше топъл като летен бриз, а устните, издигащи се точно над нейните — покана за неизпитани досега удоволствия. О, да, тялото ѝ се наслаждаваше максимално.

Внезапно Тори усети как устните ѝ се разтварят. Тя ги навлажни с върха на езика си. *Боже мили* — помисли си. — *Той ще ме целуне!*

Това, което я накара да се сепне, бе чувството, че май тя щеше да го целуне първа.

— Добре ли сте, господин Стюърт? — попита бързо. — Нали не съм ви изкарала въздуха?

Той я погледна стреснато, после я освободи от прегръдката си и отстъпи крачка назад, сякаш беше нагазил във вода, без да свали обувките си.

— Чувствам се чудесно — каза той рязко. След това махна жабата от рамото си и я постави внимателно на бюрото. — А вие?

Тори притеснено придърпа надолу кораловочервената си ленена пола и напъха обратно копринената си блуза.

— Добре че пристигнахте навреме. — Помисли си, че е постъпила достатъчно благородно. Все пак можеше да обвини неочаквания си посетител за случилото се. — Имах късмет, че дойдохте точно сега — прибави тя без капка искреност в гласа си.

— Наистина, госпожице Чейс.

Тори присви очи, докато го наблюдаваше как наглася тъмносинята си жилетка и раираната си копринена вратовръзка.

— Моля? — изрече тя тихо.

— Имахте късмет, че дойдох точно сега — отговори Дан. — Можехте да си счупите врата.

Малки червени пламъчета се появиха в очите на Тори.

— Но не го направих, така че, както се казва, всичко е наред — промърмори тя, сграбчи тъмnochервения кожен стол и го затътри обратно към бюрото си. — Съвсем случайно съм се качвала и преди на въртящи се столове, господин Стюърт. Също така и на сгъваеми столове и на голям брой странни места. И това е първият път, когато падам.

— В такъв случай сте родена с късмет, госпожице Чейс.

Постепенно набирайки сила, Дан закричи напред-назад пред бюрото, все още шокиран от уплахата, която му беше причинила, и топлината, която бе изпратила през него като огнена стрела, когато малкото ѝ сладко тяло се беше притиснало към неговото.

— Не можах да повярвам на очите си, когато влязох в този офис и видях една голяма жена да се занимава с такива измишльотини!

Широките му крачки го отведоха от единия край на тесния кабинет до другия. Спря се само когато едва не удари носа си в малко розово зайче със сини пластмасови очи и щърба усмивка.

— Добре ли чух? Измишльотини? — попита то с нахален глас, който имитираше маниера и интонацията на Дан. — Измишльотини ли, господин Стюърт? Нима в думите ви има преднамерена критика относно заешкия интелект?

— Не, това категорично беше критика към здравия разум на една млада дама — оправда се Дан, а после прокара пръсти през косата си. — О, боже! Споря с парче розова изкуствена кожа!

— Името ми е Сесил, господин Стюърт, и аз съм парче розова изкуствена кожа толкова, колкото и вие сте купчина змии, охлюви и кучешки опашки.

Тори знаеше, че прекалява, но сметна, че нямаше какво повече да губи, освен една поръчка, която не желаше. Дан вече беше започнал да смуцава сънищата ѝ. Още малко и неговото присъствие можеше да се окаже рисковано за психическото ѝ здраве. Пък и беше любопитна дали това явно нахалство щеше да предизвика дори подобие на усмивка на лицето му.

— Можехте да бъдете малко по-тактичен — каза Сесил и нацупи устни. — И зайците могат да се обиждат.

Дан наклони глава и погледна внимателно към Сесил, а след това се обърна многозначително към Тори.

— Много сте добра — каза той сериозно. Погледът му се насочи към устата ѝ. — Устните ви движат ли се?

— А вашите? — промълви тя с неочакван трепет. Не трябваше да я гледа така. Не беше честно.

Дан забави отговора си с около пет секунди, в които си представяше как устните му се движат върху нейните, а после се върна на въпроса ѝ.

— Защо питате? Да не би аз да се правя на вентрилок?

Тори махна Сесил от ръката си и опря куклата на вазата с цветя на бюрото си, след което се наведе да събере разпилените по пода кукли.

— Устата ви превива ли изобщо някога ъгълчетата си, господин Стюърт? — попита тя, когато напълни ръцете си с цветните същества. — Какво може да ви накара да се усмихнете?

— Усмивам се — каза Дан и се намръщи, като вдигаше кафявия си плик. — И то доста.

Тори предпочете да не говори повече по този въпрос, но Дан явно нямаше намерение да остави това така.

— Ако очаквате от мен да се развеселя, като ви видя да летите във въздуха, нека ви кажа още сега, че не съм привърженик нито на любителската акробатика, нито на шутовския хумор.

Тя стана, с притиснати до гърдите цветни кукли.

— Окей, повече никакви салта и словоизлияния. А сега ще ми направите ли една услуга? Бихте ли използвали великолепия си ръст, за да свалите онова кошче там? Светът е твърде жесток към ниските хора. Трябва непрекъснато да рискуваме и да се справяме с трудности, за които вие, високите, дори не подозирате — тя вирна брадичка и прибави: — Включително и да бъдем подценявани от някои хора.

Дан преглътна отговора си и остави плика върху бюрото на Тори. Забеляза океанската гледка на прозореца и за момент остана озадачен. Сградата на офиса не беше близо до брега. След това се вгледа по-внимателно, вдигна очи към небето, поклати глава и се зае да свали кошчето, чието съдържание се беше разпиляло върху тях.

— Благодаря — каза Тори с официален тон.

— Офисът ви ми харесва — рече Дан, като се опитваше по някакъв начин да компенсира високомерното си отношение отпреди малко. — Всички тези ярки цветове... оригинални елементи... Имам чувството, че съм попаднал в анимационен филм. Това освежава.

— Но едва ли е във вашия стил — подметна Тори, все още наежена.

— Всеки трябва да представя себе си и средата си по определен начин, госпожице Чейс. Вие сте попаднали в бизнес, който ви позволява малко повече свобода от моя. Ако бяхте счетоводителка... — той вдигна една от куклите. — Мога ли да ви задам един въпрос? Ще се опитам да не прозвучи покровителствено.

— Не съм казала, че сте говорили покровителствено.

— О, казахте го. И мисля, че бяхте права. Но да се върнем към въпроса ми, госпожице Чейс. За какво са ви тези кукли?

— Нямам никакви приятели — неволно се изпусна тя. — Чувствам се самотна и се опитвам да си създам компания.

— Окей, а сега, след като се пошегувахте с мен, какъв е истинският отговор? — попита Дан търпеливо. — Или ставам твърде любопитен?

— В действителност не се шегувам. Поне не напълно. Когато бях малка, често се местехме, така че ми беше трудно да си намирам приятели.

— И бяхте самотна — промълви Дан, като се опитваше да потисне лудото желание да вземе Тори Чейс в прегръдките си и да я приласкае.

— Малко — призна тя и се учуди защо говори така свободно с човек, с когото не искаше да има нищо общо. Но все пак продължи: — Общувах с измислени невидими духове. Сигурно родителите ми са ме чули и са решили, че би било по-добре да споделям с някого или нещо, каквото и да е. Така че ми купиха първия Сесил — прапрадядото на този. С годините менажерията ми нарасна и се научих да говоря като вентрилок и да имитирам. Всичко това ми помогна, когато започнах бизнеса с организиране на детски празненства. И все още се занимавам с такива, но от старомодния тип, а не онези бляскави упражнения по грандомания.

— Отказвате да приемате поръчки за пищни тържества за малчуганите? Чувал съм, че са доста доходен бизнес.

— Наистина. Нямам нищо против да дам всичко от себе си за децата, но просто не искам да допринасям за създаването на преситени шестгодишни.

— Значи направихте свое собствено куклено шоу този следобед — отбеляза Дан, объркан от нещата, които беше открил за Тори Чейс. Това го привличаше, а не искаше да започва да я харесва твърде много. Тази комбинация можеше да доведе до емоционално обвързване, връзки и усложнения.

Не ги обичаше. Особено когато ставаше дума за жени.

— Не знаех, че моят организатор все още се занимава с истински представления — прибави той разсеяно.

Неговият организатор — помисли си Тори и ѝ се прииска да беше почувствала обида от собственическия му тон, вместо тези предателски тръпки по гръбнака си.

— Отказах се от тях преди година, освен ако става дума за семейни или благотворителни случаи.

— Благотворителни случаи? — попита заинтригувано Дан.

— Нали разбирате — посещения на детски отделения в болници и тем подобни — каза Тори и нехайно сви рамене. Не обичаше да говори за усилията си да развеселява живота на децата, които имаха нужда от това. Чувстваше, че бе отишла твърде далеч, тежките изисквания на бизнеса отнемаха доста от свободното ѝ време. — Само че магьосникът, когото бях наела за рождения ден на едно малко момче този следобед, е хванал грип и ще трябва да запълня програмата с моите кукли.

Дан погледна колекцията от причудливи същества и се запита кое ли лудо въображение ги беше създало.

— Откъде взимате тези неща? — полюбопитства той.

— Сама си ги правя — отвърна Тори и се усмихна на сериозната физиономия на Дан Стюърт. — Намирате ги доста странни, нали?

— Доста странни, да. Но и прекрасни — рече той. — Децата сигурно много ги харесват. Вие ли играете всички роли? Толкова много герои изискват много гласове.

Тори се засмя:

— За бога, не. Изпълнявам ролята на Сесил и още няколко гласа. Най-често оставям децата да водят куклите и да говорят вместо тях. Това стопява леда помежду им и помага за развиване на въображението.

Дан взе няколко кукли и ги разгледа внимателно. За миг му мина през ума да каже на Тори една от най-съкровениите си тайни. Дори и само за да опровергае очевидното и мнение за него, че е сухар. Но успя да устои на желанието и насочи цялото си внимание към жабата, която се беше плъоснала на рамото му преди малко. Пъхна ръката си в тялото ѝ и се опита да раздвижи устата ѝ. Първо само я отваряше и затваряше, после я изкриви по няколко начина и накрая постигна нещо като ужасна усмивка.

— Това да не е от онези жаби, дето се превръщат в принц, щом ги целунеш? — попита той разсеяно.

Пулсът на Тори се ускори. Нима Дан Стюърт флиртуваше с нея? Невъзможно. Но ако случайно беше така...

— Жабите никога не се превръщат в красиви принцове — каза тя с дяволита искрица в очите. — Тази приказка е измислена от някое

амбициозно земноводно с копнеж за царски произход, нюх за издигане и никакви скрупули към фалшивата реклама.

Дан повдигна вежди и дълго гледа към Тори.

— Мисля, че усещам нотка на критика — каза той накрая.

— Не е точно така. По-скоро на реализъм.

— Реализъм — Дан погледна жабата в ръката си и кимна. — Да, виждам, че реализмът заема особено важно място в живота ви.

Тори не можа да не се разсмее:

— Е, имам някои малки прегрешения. Какво трябва да кажа сега?

— Че ще обядвате с мен.

Сърцето ѝ внезапно спря. Дали Дан Стюърт току-що я беше поканил на обяд, или просто така ѝ се причуваше? Като си помислеше, май точно той я бе накарал да се разсмее. Самият господин Черен хумор? Разбира се, тя не беше успяла да го накара да се усмихне. А това само по себе си беше предизвикателство.

— Тори? — напомни ѝ той.

Боже господи! Сега пък я наричаше на малко име. Нещата като че ли се движеха твърде бързо.

— Обяд? — попита тя с тънък глас. — Кога?

— Сега, разбира се. Обяд е и тъй като по това време сигурно ядеш, си помислих, че можем да отидем някъде и да поговорим за някои идеи по лансирането на нашите продукти.

— Още не съм работила върху идеите си — запротестира тя. — Как бих могла? Та ти току-що ми даде материалите!

— Нямах предвид твоите идеи — рече строго Дан. — Имам някои собствени, които бих искал да обсъдя с теб. Естествено, ако днес не е удобно, можем да се срещнем някой друг път.

— Може и днес — рече Тори. Все пак той беше клиент и ако искаше да я заведе на един безобиден малък обяд, за да ѝ натрапи изтърканите си идеи, можеше да го преглътне. Усмихна се разсеяно, оправи прическата си с пръсти, грабна чантичката си и се отправи към вратата.

— Госпожице Чейс — каза Дан.

Тори се обърна. *Хайде пак официалности* — помисли си тя с известно съжаление.

— Да?

— Не забрави ли нещо? — попита Дан и повдигна едната си вежда.

Тори се огледа.

— Ще имам ли нужда от куфарчето си? В чантата си имам бележник.

Дан поклати глава и застана на едно коляно.

— Може би искаш да ги обуеш, Пепеляшке — каза той, вдигна едната ѝ обувка и ѝ помогна да я обуе. Тори се призна за победена и тихо изруга. Но все пак реши да се примири и да остави Дан да си играе на принца от приказката. Това май беше нещо ново за него.

Предпочиташе да не мисли, че той беше изключително умел в поставянето на обувки с високи токчета на женски крак. Ръката му докосна един по един двата ѝ глезена и изпрати топли вълни нагоре по тялото ѝ.

Неочаквано този нищо и никакъв обяд изглеждаше толкова безобиден, колкото да изпратиш баба си на кино и да поканиш големия лош вълк на чай.

ТРЕТА ГЛАВА

— „Скачащите гущери“? — попита Тори, прекрачвайки прага на странния ресторант, където я заведе Дан — сграда, приспособена от склад, с огромна розова игуана, която надничаше от ръба на покрива, сякаш търсеше да си избере някого за закуска. — Избрали сте място, наречено „Скачащите гущери“?

— Не се оставяйте името да ви заблуди — каза Дан, като се наслаждаваше на изненадата ѝ. Бе направила твърде прибързани заключения за него, като заяви, че той никога не се усмихва, а така също намекна, че няма никакво чувство за хумор, и обяви, че не иска поръчката, защото те двамата не си „пасвали“, каквото и, по дяволите, да значеше това. Нямаше си представа защо иска да опровергае изводите ѝ, но възнамеряваше да го направи, и то без да ѝ показва нито за момент другата си страна.

— Храната е чудесна — продължи той весело. — Салцата и гуакамолата са чудесни, а чипсът от синя царевица е най-добрият в града. Ами тритоновият бъргър? Боже мой, нищо не може да се сравни с него!

Тори го погледна подозрително:

— Това, тритонът, не беше ли... влечуго?

— Пошегувах се — каза Дан и завъртя очи.

— Вие? Да се шегувате?

— Едно на нула за мен — отговори той незабавно.

Тори не обърна внимание на думите му.

— И сте били в този ресторант и преди?

— Много пъти. А вие?

Тя поклати отрицателно глава и огледа обстановката. По стените имаше сюрреалистични същества, които, полуприкрити от кактуси, приличаха на уголемени версии на нейните творения. Май беше вероятно да е избрал мястото заради нея. Но все пак Дан не беше тук за пръв път.

— Никога не съм виждала този ресторант — промърмори тя. — А и никога не бях чувала за него.

— Отвориха го преди няколко месеца — обясни Дан и кимна на наперената руса оберкелнерка, която го поздрави по име и ги заведе до — както се изрази — обичайното му тъгълче.

Тори продължи да се оглежда. Очите ѝ се разшириха, когато видя старите дървени маси, ярко боядисаните столове, селските покривки, изобилието от растения и като връх на всичко — менажерията от картонени същества, дошли сякаш от нечие развинуто въображение. Когато се настаняха, тя не можа да сдържи учудването си.

— Не ме разбирайте погрешно, господин Стюърт. Мисля, че този ресторант е прекрасен. Но вие? В тази обстановка?

— Защо не?

Тори вдигна рамене.

— Някак необичаен е. Направен е за хора, които знаят как да се забавляват.

— Мислите, че аз не мога?

След като помисли малко, Тори се усмихна.

— Може и така да е, но очаквах вашата представа за добре прекарано време да включва обяд в някой луксозен ресторант. Или най-добре в бизнес клуб, където всички седят на кожени столове и си приказват за въздействието на добре проучения пазар върху куфарчетата им от алигаторска кожа.

Дан намираще очарователен начина, по който мелодичният глас и проблясващите очи на Тори отнемаха жилото и на най-нахалните коментари. Но нямаше да се остави да го занасят, даже и превзетата му реч по време на първата им среща да заслужаваше присмех. Все пак той беше клиентът и той трябваше да постави границите. Затова я измери със спокойния си поглед.

— Печелите, госпожице Чейс — каза тихо. — Понякога попадам в тресавището на компютърния жаргон, но само в моменти на голямо вълнение. Ще се опитам това да не се повтори.

Тори преглътна и почувства как всеки инч от кожата ѝ се изчервява. Обезоръжена от прямотата на Дан, тя капитулира.

— Вие печелите, господин Стюърт. Но би трябвало аз да се притеснявам от това интервю. Защо пък вие да сте били развълнуван?

— Добър въпрос — рече Дан, но не си направи труда да му отговори. Вниманието му бе привлечено от червенията по нежната кожа на Тори. Като гледаше как се придвижва по шията ѝ към плитката трапчинка до яката на блузата ѝ, той си представи докъде ли щеше да стигне и какви ли интересни хълмове и долини щеше да покрие.

Тори проследи погледа на Дан и се досети за естеството на мислите му. Сърцето ѝ започна да прескача в ритъма на пиан музикант. Дишането ѝ се затрудни и с удоволствие би разкопчала горното копче на блузата си, ако имаше такова. От друга страна, като чувстваше стоманеносиния му поглед, тя едва потисна желанието си да придърпа краищата на яката си и да помоли келнера да ѝ донесе безопасна игла.

Няколко безопасни игли.

Ядосана на себе си, че позволява на този тъй труден клиент да я прави на глупачка. Тори се покашля и се опита да смени темата.

— Какво означава „П“?

Дан с мъка отмести погледа и мислите си от съблазнителните ѝ извивки.

— Моля?

— „П“-то в Даниел П. Стюърт. Какво означава?

— А вие как мислите?

— Нямам представа. Може би Принстън? Не изглеждате като човек, който се казва Принстън, но се държите като такъв.

— И как се държи един Принстън?

— Като вас. Сериозно, трезво, без глупости. Между другото защо ми задавате моите въпроси? Разбирам, че човек, който е успял да се наложи в безмилостна индустрия като вашата, трябва да се придържа строго към етикета, но не мислите ли, че отивате твърде далеч с това тайнствено презиме?

— Позволете ми да отговоря на въпросите ви поред — каза Дан с преднамерена сериозност. — „П“ не означава „Принстън“. Задавам ви въпроси, защото съм любопитен да чуя отговорите им. Имам навика да се придържам строго към етикета и може би това е причината да оцелея в тази безмилостна индустрия. Но не пазя презимето си в тайна. Просто се чудех дали ще познаете. А сега мога ли да ви задам един уместен въпрос? Или може би неуместен, като тези, които ми задавахте досега.

— Разбира се — каза Тори и застана нащрек.

— Благодаря. Ето го. Защо сте толкова твърдо решена да ме предизвикате?

Дъхът ѝ спря.

— Така ли правя?

— Дали сте решена? Да. Дали успявате? Не.

Предупреждението беше ясно. Тори реши да се вслуша в него.

— Можем ли вече да започваме? — като хвърли още един бърз поглед из ресторанта, тя се осмели да каже: — Мястото наистина е супер.

— Харесва ми — отговори Дан.

В следващите няколко минути никой от тях не проговори.

— Е, хайде да сменим темата — каза Тори, когато вече не можеше да понася това.

Дан се огледа за келнер, забеляза един и му махна да се приближи. След това сложи ръцете си на масата и рече:

— Продължавайте, госпожице Чейс. Целият съм в слух. Мисля, че ще можем да запълним още около три минути с обсъждане на специалитетите.

Тори се засмя и се поотпусна. Точно когато келнерът пристигна, ѝ дойде наум, че Даниел Стюърт току-що я беше развеселил за втори път. Може и да нямаше данни за комик, но като че ли зад неподвижните му черти се криеше някакъв суховат хумор. Докато правеше поръчката, Тори взе решение. Имаше нещо, което трябваше да знае, нещо, което не бе успяла да изкопчи от Роджър МакКормик. Веднага щом келнерът си отиде, тя се усмихна колебливо на Дан:

— С риск да успея да ви предизвикам, има един въпрос, който бих искала да ви задам. Не знам дали ще го намерите уместен или не.

Дан застана нащрек. Сега пък какво?

— Рискът е солта на живота, госпожице Чейс — отговори той. — Хайде, изплюйте камъчето.

— Какво ви накара да ми възложите поръчката, след като ви заявих, че няма да можем да работим заедно?

Щекотлив въпрос — помисли си Дан. Нямаше никакво намерение да признае, че внезапният начин, по който Тори напусна офиса му, го бе накарал да разбере, че си бе позволил личните му чувства да замъглят трезвата му преценка. Не беше необходимо да ѝ казва, че би предпочел връзката им да бъде от непрофесионално

естество и че с удоволствие би наел някой друг, ако „Хепънингс“ не беше най-подходящата агенция за организирането на това мероприятие.

— Може би просто не обичам да губя — каза той, след като помисли малко. Сам по себе си това беше честен отговор. Наистина не обичаше да губи.

Тори се усмихна.

— Никой не обича, господин Стюърт. Затова ви и отказах, преди вие да успеете да го направите.

— Знам.

— Знаете?

— И аз бих постъпил така на ваше място — Дан не си даде труда да спомене, че истинската причина да му откаже беше, че го бе съжалила и му бе предложила лесен изход. — Защо бяхте толкова сигурна в намеренията ми? — попита той вместо това.

— Защото цялото ми представяне бе основано на едно леко и шеговито отношение към вашите продукти, а не можах да ви накарам да се усмихнете нито веднъж. Дори не успях да привлека вниманието ви.

На Дан му беше много трудно да повярва, че една жена може до такава степен да не осъзнава въздействието си върху мъжете. Но бе сигурен, че Тори не се преструваше. Съмняваше се дали тя изобщо бе способна на това.

— Явно сте привлекли вниманието ми повече, отколкото сте забелязали — рече той.

Тори кимна:

— Очевидно. Изглежда, подценила съм ви, господин Стюърт.

Келнерът пристигна с царевичния чипс, чаша мексиканска бира за Дан и чай с лед за Тори.

— Все още не сте отговорили на въпроса ми — каза Тори, след като вдигнаха тост за успеха на проекта. — Защо ме одобрихте? Знам, че нямате намерение да го правите.

— Откъде сте сигурна? Изхвърчахте намусена от кабинета ми, без да изчакате да видите какво ще излезе от цялата тази работа.

— Не съм се мусила.

— Мусехте се, госпожице Чейс. Мога да усетя това от пръв поглед. А вашето беше първокласно мусене. Но да се върнем на

въпроса ви. Вие спечелихте поръчката по простата причина, че бяхте най-подходящият човек за тази работа. Знам, че Роджър ви е казал в общи линии защо се спряхме точно на вашата агенция. Следователно допускам, че вие сте просто една жена, която търси комплименти.

— Засрамете се, господин Стюърт — каза Тори, присви устни и продължи превзето: — Не съм очаквала от вас такова отношение към пола ми.

Дан гледаше как се закръгляха пълничките ѝ устни и за миг се изкуши да ѝ покаже какво беше действителното му отношение към пола ѝ. Но тъй като нямаше намерение да се обвързва по този начин с жена, която заплашва изградения му с толкова труд самоконтрол, той продължи със същия шеговит тон:

— Както и да е, госпожице Чейс, достатъчно е да се каже, че според мен вие сте много добра в професията си. Като се има предвид вашата склонност да казвате на потенциален клиент да си закачи поръчката на ухото, нямаше да оцелеете през тези две години от създаването на фирмата ви, ако не бяхте талантлив организатор.

— Мисля, че това е комплимент — рече Тори и леко се намръщи. — Но не съм съвсем сигурна.

— Вие сте независима жена — заяви Дан. После взе един чипс, потопи го в салдата и неочаквано го протегна към устните ѝ. — Независима до глупост, както биха казали някои хора.

Тя лапна парченцето и го задъвка замислено.

— Тези хора не биха били прави — каза тя, след като го глътна. — Независимостта не е глупост.

— Хъм, по този въпрос може да се спори. Как ви се струва салцата?

— Страхотна.

Внезапно и двамата замръзнаха и се втренчиха един в друг, сякаш бяха разбрали със закъснение, че току-що бяха споделили нещо интимно.

— Патрик? — попита Тори с тънък глас след няколко напрегнати секунди.

Дан отговори без колебание:

— Не, не е Патрик. Защо името ми е толкова важно за вас?

Защото, докато се опитвам да отгатна, се избавям от някои неудобни ситуации — за малко да признае Тори. Но вместо това се

засмя пресилено:

— Защото, ако не открия верния отговор, тази нощ ще трябва да изпреда огромна купчина слама на злато.

— Не се притеснявайте. Мога да ви уверя, че не съм Пипи, братът на Куку — рече Дан с безизразно лице.

Тори избухна в смях — толкова развеселена, колкото и изнервена. Но ѝ дойде наум, че Дан я беше хванал натясно за трети път. Беше започнала да свиква с това, когато забеляза, че я гледаше с проникваща топлина и някакво странно, блуждаещо изражение, което изобщо не беше забавно. Дъхът на Тори спря.

— Господин Стюърт? — промълви тя с накъсан шепот. Той внезапно се намръщи и мускулите на челюстта му изпъкнаха.

— Поне това съм чул от хората, които са работили с вас, госпожице Чейс. Така че разчитам да вложите цялото си неподражаемо очарование в „Стюърт Ентърпрайзиз“. С този завой към нови изделия рискуваме главите си, без ни най-малко да преувеличавам.

— Разбирам — каза Тори и реши, че може би въображението ѝ се беше откъснало от котвата си и беше отплавало към страната на чудесата. Как бе могла да допусне даже и за момент, че забележката на Дан Стюърт се отнася за нещо лично, а не за професионалните ѝ умения.

— Знам, че трябва да постигнем идеалното равновесие между капризите и сериозните намерения — продължи тя. — Споменахте, че имате някакви идеи относно подхода.

Доволен, че краткото му отклонение към глупава романтика бе останало незабелязано, Дан се върна към реалността:

— Най-главното са имената на някои хора, с които може би ще искате да поговорите. Роджър е нов, така че не очаквайте от него да знае кои от нашите сътрудници биха могли да ви бъдат от полза или къде ще можете да ги намерите в определен момент.

Тори бръкна в чантата си, извади бележник и писалка и започна да записва. Това продължи през целия обяд. Записа си доста имена, както и отделни свои и на Дан идеи. Времето мина неусетно. Дан пръв погледна часовника си.

— Кога трябваше да заместите болния магьосник на онова детско парти?

Тори погледна на свой ред часовника си.

— След по-малко от половин час. Съжалявам, но наистина трябва да вървя.

— Разбира се. Нямах намерение да ви задържам толкова дълго — каза Дан и направи знак да му донесат сметката. — А между другото как ви се стори сандвичът?

— Страхотен. И истинско облекчение — призна Тори. — Въпреки твърдението ви, че се шегувате, страхувах се да не би наистина да е направен от смлени гущери. Знаете какви са ресторантите в днешно време. Готвачите биха сервирали всичко, само и само да се различават от другите.

— Така е — съгласи се Дан. — Но има нещо, за което можете да разчитате на мен — никога няма да ви заведа на място с такъв готвач. Вкусът ми е твърде традиционен.

Тори се усмихна замислено и започна да прибира нещата си. Дан се намръщи. Знаеше, че я бе озадачил с думите си и нямаше причина да я води, където и да било. Може би тя дори съзнаваше, че той сам си е измислил повода да обядва с нея. Спокойно можеше да предаде информацията и по Роджър. Докато изваждаше портфейла от вътрешния си джоб, Дан си обеща повече никога да не си позволява волности с тази жена. Щеше да остане в сянка, както беше редно, и да остави Роджър да осъществява контактите с „Хепънингс“. Щеше да прогони Тори Чейс от съзнанието си и да изтрие мечтите, които тя неволно предизвикваше с изразителните си очи, омагьосващ глас и заразителна усмивка.

— Това ли е всичко? — попита Дан, бутна стола си назад и се изправи.

Тори го погледна изненадано:

— Да, но...

— Има ли нещо друго, госпожице Чейс? — попита Дан. Наистина му се искаше да прекара с нея целия следобед, но тя трябваше да бърза.

Тори поклати глава.

— Нищо, господин Стюърт — отговори и погледна кредитната карта, оставена върху сметката. — Не забравихте ли нещо?

Дан отново седна на мястото си.

— Май умът ми беше другаде. Опитвах се да измисля най-добрия начин да се свържете с Хауърд Бийчър. — *Доста слабо*

оправдание — помисли си, — но все пак оправдание.

— Хауърд Бийчър — повтори Тори, като ровеше в паметта си. — Той е главният ви изследовател, нали?

— Точно така. Проблемът е в това, че Хауърд не идва всеки ден в офиса си. Понякога си работи вкъщи, а живее във Вентура. — Извади една визитна картичка от джоба си и написа нещо на гърба ѝ. — Ето адреса и телефонния му номер.

Това нехайно изявление на Дан беше нова изненада за Тори. Може и да беше педант, но идеите му невинаги бяха като по книга. Строгата дисциплина на компанията му май бе поставена на доста необичайна основа.

— Господин Стюърт, нима искате да кажете, че някои от вашите хора си работят вкъщи? — попита тя, след като келнерът взе кредитната карта и я отнесе.

— Да, ако желаят и ако обстоятелствата позволяват това.

— И вие не мислите, че трябва да упражнявате някакъв надзор над тях?

— Никой, който има нужда от надзор, не се задържа за дълго в „Стюърт Ентерпрайсиз“ — отговори Дан. — Между другото Хауърд Бийчър работи с мен от създаването на компанията и е главната причина за успеха ѝ. Даже и по цял ден да се излежаваше и да гледаше сладникави филмчета, пак щеше да е ценен за мен. Отдавна си е изкарал заплатата до края на живота си, фактът, че все още продължава да дава блестящи идеи, е чиста придобивка за нас.

— Мили боже, шеф на компания, който е лоялен към своите служители толкова, колкото заслужават — каза тихо Тори, сякаш на себе си. — Като истински Дядо Коледа.

— Защо започвам да си мисля, че нямате особено добро мнение за шефовете на компании?

Тори се сепна, притеснена от неволните си думи.

— Просто съм приятно изненадана от вашето отношение — измърмори тя смутено и побърза да смени темата. — Имате ли нещо против да помоля партньорката си да говори с господин Бийчър? Тя живее във Вентура.

Дан сви рамене.

— Чудесно. Но я предупредете, че Хауърд е малко... особен.

— Лиз е свикнала с особени хора — увери го Тори.

Дан лениво плъзна поглед по нея и кимна.

— Да, предполагам, че е така — промълви.

Тори се изсмя нервно и изведнъж ѝ се прииска тялото ѝ да не отговаряше толкова силно на обезпокоителната топлина от сините очи на Дан. Но то явно си имаше своя собствена воля. Сякаш не разбираше, че човекът се забавлява да я дразни. Всичко, което усещаше, беше внезапно и непреодолимо желание.

— По... По-добре да тръгваме — каза тя с тънък глас.

Дан не отговори. Бе прикован от кехлибарените ѝ очи, полуотворените устни и гърдите ѝ, изпъкнали под копринената блуза.

Келнерът се завърна и наруши трансa. Докато подписваше фактурата, Дан си каза за пореден път, че трябва да стои по-далеч от Тори Чейс. Тя беше магьосница, а един омагьосан мъж можеше да бъде доста уязвим. Никак не му се искаше да бъде уязвим.

— Благодаря ви, че ми отделихте толкова много от ценното си време, госпожице Чейс — каза той учтиво.

— А аз ви благодаря за ценните предложения — отговори тя в същия тон.

Когато излизаха от ресторанта, Дан едва не се поддаде на импулса да постави ръка върху примамливата извивка на хълбока ѝ. И дума не можеше да става да я докосва.

Но не се стърпя да си представи как прекарва целия следобед с Тори Чейс в леглото си, потопен в сладката ѝ примамлива топлина.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Няма нищо по-хубаво за едно измъчено съзнание от дузина смеещи се петгодишни деца с марионетки в ръце и неуморимо въображение — размишляваше Тори, докато влизаше в кабинета си след успешното парти. Също така и нямаше нищо по-изтощително от това да поддържаш енергията си на нивото на дузина петгодишни деца с марионетки в ръце и неуморимо въображение.

Тя стовари пълното с рунтави животинки кошче на бюрото си и почака няколко секунди, докато загрее кафе машината. После се отпусна на стола си, облегна глава назад и затвори очи.

Дан Стюърт веднага се промъкна в съзнанието ѝ, като че ли се намираше у дома си. *Махай се от главата ми* — озъби му се Тори и отвори очи. Вдигна Сесил, нагласи го на ръката си и извърна китка така, че зайчето ѝ се усмихна съчувствено.

— Сес, какво става с мен? — промърмори тя. — На двадесет и пет години съм — твърде зряла, за да хлътна по някого. И най-вече по клиент. А и животът сега ми харесва такъв, какъвто е и няма нужда да го обърквам с разни глупави увлечения. Не бива да позволявам на Дан Стюърт да обръща целия ми свят надолу с главата само защото не се вмести в първоначалната ми представа за него, нали?

Сесил поклати глава.

— Знаех си, че ще се съгласиш с мен — каза Тори и се засмя на собствената си глупост.

Вратата на офиса се отвори и влезе Лиз.

— Е, и това ако не е нашият собствен доктор Дулитъл — реши тя бодро.

Тори изплези език, смъкна Сесил от ръката си и го хвърли и плетеното кошче. Лиз се усмихна и остави куфарчето си.

— Говориш с животните само когато си разстроена, детето ми. Почакай, ще се опитам да позная. Пак си имала среща с Дан Стюърт.

— Как разбра? — измърмори Тори и стана, за да налее две чашки кафе.

— Елементарно, скъпа моя — Лиз приседна на ъгълчето на бюрото ѝ с удоволствие пое чашката с димящото кафе. — Първо, от теб се излъчва някакво напрежение. Възбуда. Вместо самодоволството на жена, имунизирана срещу проблеми с мъжете, в очите ти има израз на преследвано животно — тя отпи от кафето си и прибави: — И, второ, когато се връщах от събранието сутринта, ти тъкмо отпътуваше с великолепната кола на страхотния си клиент. Каква красота!

— Забрави за това, Лиз — каза Тори полушеговито. — Дан Стюърт е мое попадение, а не твое.

Лиз повдигна невинно вежди.

— Говорех за колата, Тори. За колата. Обзалагам се, че дори не си забелязала, че се возиш в класически модел. — Тя поклати глава и въздъхна драматично. — Ето какво се получава, когато си отгледан по разни отдалечени места със странни имена. Изобщо не цениш типично американските произведения като старите къркачи на бензин. Къде щеше да бъде баща ти без тях сега?

— В тухлена къща на някоя главна улица. Щеше да има малък железарски магазин, вместо да ни кара да се местим от една нефтена компания в друга всеки път, когато му дойдеше редът — веднага отвърна Тори.

— Точно в това се състои трудността — каза Лиз.

— Каква трудност? — намръщи се Тори.

— Контролът. Да го запазиш. Да бъдеш себе си и сама да управляваш живота си.

— Как мина събранието тази сутрин? — прекъсна я Тори.

Лиз се справи прекрасно с внезапната промяна на темата:

— Чудесно. Ще трябва да организираме едно голямо парти по случай пенсиониране. И то без да жалим средства.

— Доста работа ни се отваря за известно време — каза Тори. Тя взе чантата си и извади от нея визитната картичка с адреса и телефона на Хауърд Бийчър. — Ще можеш ли да посетиш този чалнат учен във Вентура във връзка с поръчката на Стюърт?

— С голямо удоволствие — отговори Лиз. — Откакто гледах „Синът на Флърбър“ по телевизията, съм просто луда по чалнати учени.

— Ти просто си си луда — усмихна се Тори.

Лиз повдигна превзето вежди.

— Аз да съм луда?

— Точно така. Искаш ли и някой друг да ти го каже? — попита Тори и вдигна Сесил. — Тя луда ли е?

Сесил кимна енергично.

— Определено ѝ липсва някой и друг морков от връзката — отговори той.

Лиз въздъхна:

— Знаеш ли, мъчно ми е за Дан Стюърт. Той просто си няма идея в какво се забърква.

— Няма такова нещо, Лиз — каза Тори и върна Сесил в кошчето. — Човекът ни най-малко не се интересува от мен. Повярвай ми. Имам шесто чувство за тези неща.

Само че шестото чувство на Тори не я предупреди, когато в петък вечерта телефонът ѝ иззвъня. Тъкмо се киснеше във ваната сред блещукащи свещи и ароматна пяна, с чаша изстудено шабли в едната ръка и с глава върху хавлиена възглавница. Когато лениво се протегна да вдигне слушалката, тя мислено се поздрави, задето си беше позволила лукса да прекара телефон в банята. Със сигурност това беше спестило на килима в хола ѝ цели литри вода, като се имаше предвид колко обича да стои във ваната.

— Госпожице Чейс? — чу се от другия край на жицата.

Пулсът ѝ се ускори и ръката ѝ затрепери, като разля малко вино върху гърдите ѝ. После тихо извика.

— Госпожице Чейс, добре ли сте?

О, господи! Тори се потопи по-дълбоко под безопасната покривка на пяната. Бяха минали три дни от обяда с Дан Стюърт. Три дни, в които водеше борба с нахлуването му в мислите и сънищата ѝ. А ето че сега бе нахлул и в банята ѝ.

— Не, няма нищо, господин Стюърт — каза тя бодро, — всичко е наред. Съвсем всичко.

Мълчание.

— Господин Стюърт? — напомни му тя.

— Може би се обадох в неподходящо време? — попита той. — Да не би да сте... заета? Искам да кажа... да не би да имате... компания?

— Не, разбира се — каза Тори и се зачуди дали се опитваше да получи информация за личния ѝ живот, или просто се държеше учтиво. Беше готова да се обзаложи за последното. — Какво мога да направя за вас, господин Стюърт?

Той се покашля.

— Разбрах, че имате намерение утре да отидете до Вентура и да поговорите с Хауърд Бийчър.

За момент Тори не можа да отвърне нищо, завладяна от чувствения му глас. Дълбок, тих, с лек гърлен оттенък, той сякаш се носеше из въздуха и галеше хлъзгавата ѝ кожа със смела и невидима ръка. Доминиращото мъжко присъствие бе толкова осезаемо, че Тори можеше да се закълне, че усеща в ягодовото ухание на ваната нюанс на подправки и цитрус. Влажният въздух бе тъй натежал от страстни обещания, че не можеше да се диша.

— Госпожице Чейс, все още ли сте там?

Нотката на нетърпение в гласа му измъкна Тори от еротичните ѝ помисли. Тя наклони чашата към устните си и я пресуши, а след това я остави и отговори:

— Господин Стюърт, не мислите ли, че един мъж, който посещава дама в банята ѝ, може да си позволи да я нарича на малко име?

Пак мълчание. После:

— Вие сте в банята?

— Във ваната, ако трябва да бъдем точни.

— Ъ-ъ... — той се закашля. — Във ваната?

— М-м-м, светлина на свещи, вино и ароматна пяна. Прекрасен завършек на един дълъг и труден ден. Опитвали ли сте някога това?

Отново мълчание. И накрая:

— Не, не, не мога да кажа, че съм, госпожице... — гласът му заглъхна.

— Какво казахте? — попита Тори.

— За кое?

Тори се усмихна. Май невъзмутимият Даниел П. Стюърт се беше смутил. Добре. Виждаше ѝ се съвсем честно да пообърка малко главата му, след като той бе объркал нейната така, че не можеше да си намери място.

Но сега и тя трябваше да порови в мозъка си, за да си спомни какво точно беше казал. Когато накрая изтегли информацията от банката на паметта си, погледна навъсено към телефона. Откъде знаеше, че тя има намерение да ходи до Вентура? Лиз се бе видяла с Хауърд Бийчър предишната вечер и едва тази сутрин ѝ беше казала да отиде и сама да види очарователния човек и чудните му творения.

После си спомни. Роджър. Беше му споменала за тези си планове. Може би той бе казал на Дан.

— Имате добро разузнаване — рече тя най-накрая. — Да, утре сигурно ще замина за Вентура. Моята партньорка е така очарована от вашия господин Бийчър, къщата му, наречена „Назад към бъдещето“ и лабораторията в гаража му, че настоя и аз да се срещна с него. Всъщност мисля, че Лиз е направо заслепена. Доста въодушевена, което е странно, като се има предвид колко е трудно, на който и да е мъж да ѝ направи впечатление. Тя е много привлекателна и отдавна е чула всичко, което се казва в такива случаи.

— Надявам се да грешите относно интереса ѝ към Хауърд Бийчър — рече Дан. Гласът му бе възстановил вече обичайното си равновесие. — Хауърд живее в свой собствен свят. Не знам някога да е обърнал внимание, на която и да е жена. Способен е пет минути след като си е отишла, да не я познае, ако се сблъска с нея. А това е напълно в стила му.

— Но не сте виждали Лиз — каза Тори.

— А вие не сте виждали Хауърд — парира веднага Дан. — Но е добре да отидете там в събота — след кратко колебание той продължи: — Утре възнамерявам да се отбия при него и затова ми хрумна, че няма да имате нужда от колата си. Мога да ви взема в десет. Съгласна ли сте?

— Чудесно — чу се да отговаря Тори въпреки раздражението си от безапелационния му тон.

— Добре. Нека само проверя домашния ви адрес — той го прочете буква по буква и Тори го потвърди. — До утре в десет.

— Десет — повтори Тори. — Ще бъда готова.

Настъпи мълчание. Накрая Дан отново проговори със заинтригуващо дрезгав глас:

— Приятна баня, госпожице Чейс.

В слушалката се чу леко изщракване. Тори се надигна и затвори телефона, а после се загледа замечтано в него. Неочаквано осъзна бесния ритъм на сърцето си и възбудата, която разтърсваше тялото ѝ. Изстена, стисна здраво очи и се потопи цяла в пияната, сякаш едно добро гмуркане можеше да изтрие глупостите от главата ѝ.

Само че не можеше.

ПЕТА ГЛАВА

Дан бе почти изненадан, когато Тори отвори вратата на апартамента си, напълно облечена. Беше прекарал една дълга безсънна нощ, в която си представяше стройното ѝ тяло, покрито само с крехка кристална пяна, и сега се чувстваше измамен, като я видя с дрехи.

Но и в тях изглеждаше привлекателна. С три четвъртите си жълти панталони и хавайска копринена риза, завързана на възел над талията, беше ярка и хубава като тропическа градина. Потопен в слънчевата ѝ усмивка, Дан се примири с неизбежното. Престана да се чуди какво го бе прихванало предишната вечер, та си намери още едно неубедително извинение да я види и да бъде близо до нея. Поглеждайки към сърцевидното ѝ лице и блестящите очи, той спря да се бори с тайнствената сила, която сякаш го бе завладяла. Беше омагьосан. Нямаше никакъв смисъл да се заблуждава. Поне пред себе си.

— Добро утро, госпожице Чейс — каза, като едва се сдържа да не я вземе в прегръдките си.

— Добро утро, господин Стюърт — усмихна се заразително тя, покани го вътре и затвори вратата след него.

Като мина покрай нея, Дан вдиша с пълни гърди ягодовия аромат, който излъчваше тялото ѝ. Отново си я представи живо в пълна с пяна вана, с очи, отразяващи блещукането на свещите, и кожа, окъпана от розово-златна светлина. Почуди се дали наистина няма вкус на ягоди. На диви ягоди. Малки, сладки и сочни.

Опитвайки се да охлади внезапно обхваналата го топлина, Дан бързо огледа дневната. Белите стени, маси и етажерки бяха освежени от дивани и столове, тапицирани със смели цветни мотиви. Купчини зелени растения, цъфнали цветя и кактуси изпълваха всеки ъгъл. Между тях се криеше истинска колекция от изкуствени тропически птици. Изглеждаха толкова живи, сякаш всеки момент щяха да запеят. Обстановката идеално подходеше на Тори. Погледът му се върна към

нея, намери устата ѝ и остана там, за да се наслади на полуотворените ѝ устни, леко подвити в ъгълчетата, сочни и примамливи...

— Хубаво местенце — каза с глас, натежал от желание.

Все още възстановявайки се от шока да види Дан Стюърт облечен в обикновени бели къси панталони и червена риза, които подчертаваха стройната му фигура и предизвикваха фантазията ѝ, Тори промълви:

— Благодаря, вие също.

Той повдигна озадачено вежди. Тори разбра, че беше казала глупост, и бързо се поправи:

— Искях да кажа, че... сте много любезен — огледа се през рамо, сякаш за да провери какво толкова намира Дан в тази стая. — Всъщност някои хора мислят, че тук е истинска джунгла.

— Това обяснява защо ми харесва — каза Дан, радостен, че може да прикрие обзелите го чувства. — Винаги съм имал слабост към джунглите.

— Ако нямаште, нямаше да можете да стигнете дотук в бизнеса — забеляза Тори. После взе чантата си от едно шкафче и я повеси на рамото си.

Дан наклони глава на една страна, сякаш се опитваше да чуе някакъв неясен звук.

— Чухте ли това?

Изненадана, Тори застана неподвижно и се заслуша.

— Какво? — прошепна тя след известно време.

— Познатият дисонанс от цинизма на Виктория Чейс — отвърна Дан и се протегна да отвори вратата. — Какво толкова ви е направило бизнес обществото, госпожице Чейс? Освен това, че ви снабдява с клиенти?

— Казах ви, че не съм циничка, а реалистка — Тори профуча покрай него и излезе на площадката. След като ароматът на одеколона му погъделичка ноздрите ѝ, тя се почуди как ли би реагирал Дан, ако се поддадеше на желанието си да зарови лице в гърдите му и да потърка буза в копринените косъмчета през отворената яка на ризата му. Вероятно такова държане нямаше да му се стори много професионално, а не трябваше да забравя, че той се интересува само от професионализма ѝ.

Дан затвори вратата и застана встрани, докато Тори я заключваше. После сложи леко пръстите си на хълбока ѝ и двамата се отправиха към стълбите. Тори се дръпна рязко напред. Дан прибра ръката си и сви пръсти в юмрук.

— Изглеждате малко нервна — каза той. Нарочно я дразнеше, за да замаскира собственото си раздразнение.

Ядосана, че е показала чувствата си, Тори все пак се усмихна и го погледна невинно.

— Нервна? Какво ви кара да мислите така? — И без да дочака отговор, прибави: — Може би просто нямам търпение да се срещна с този ваш смахнат изобретател. Лиз изобщо не спира да говори за него. Казва, че направо ще се влюбя в някои от роботите му.

— Има няколко такива, но мисля, че става дума за Стан и Оли — рече Дан. — Те са най-интересни.

Тори извърна глава, за да скрие учудването си. *Повярвай му* — помисли си тя. — *Повярвай на Дан Стюърт, че ходещите компютри могат да бъдат и интересни.*

— Кой ги е кръстил така? — попита тя. — Да не би Хауърд да е почитател на Лаурел и Харди?

— Аз.

— Вие? Харесвате Лаурел и Харди?

Дан повдигна вежди:

— Има ли някаква причина да не ги харесвам?

— Не, разбира се, че не — отвърна бързо Тори. — Значи вие измислихте имената на тези малки... електронни човеци?

— След като аз съм техен кръстник, така да се каже, Хауърд ми позволи тази привилегия. Но като че ли се отнасяте с известен скептицизъм към Стан и Оли — Дан отвори вратата към стълбището и пропусти Тори пред себе си. — Интересна реакция от жена, за която се знае, че позволява на един розов заек, наречен Сесил, да ѝ говори от време на време.

Тори се засмя:

— Още една точка във ваша полза, господин Стюърт. Но не съм настроена скептично. Преди малко казах, че нямам търпение да се срещна с вашите кръщелници и техния създател.

— Тогава нека обобщим нещата. Вие сте нетърпелива, а не скептичка. Реалистка, а не циничка. Също така успяхте да избегнете

въпроса ми какво ви е направило такава реалистка по отношение на бизнес джунглата.

Тори се почуди защо Дан толкова настоява да получи отговор. Дали не приема забележките ѝ лично? После реши, че няма да загуби нищо, ако отговори направо.

— Добре де, ще трябва да призная старата си неприязън. Баща ми работи за една многонационална петролна компания в продължение на тридесет години. Беше ѝ се посветил изцяло, а мама бе идеалната съпруга за тази цел. Правеха всичко, което се очакваше от тях — целият този светски живот, съсипващи вечери и уикенди, преместване на всеки две години... После станаха сливания на компании и съкращения. Баща ми за нула време се превърна от незаменим в излишен. Дадох му няколко извънредни заплати и половин час, за да освободи кабинета си. Беше на петдесет и две твърде млад, за да се пенсионира, и твърде стар, за да започне отначало. Поне така си мислеше.

Стигнаха до партера. Дан решително постави ръката си на талията ѝ и я поведе през фойето. Този път тя не подскочи. И той не се дръпна.

— И казвате, че не сте разочарована? — попита той тихо. — Мисля, че на ваше място щях да се чувствам доста обиден.

Тя погледна към него и се усмихна широко, с внезапно блеснали очи.

— Както после се оказа, това съкращение беше най-доброто, което някога се бе случвало на нашето семейство. Баща ми взе киселия лимон, който му дадох, и го превърна в пунш от тропически плодове. Обедини се с четирима свои братя по съдба и образуваха инвестиционна компания, която нарекоха „Бандата на дезертъорите“. За пет години успяха да превърнат спестяванията си в истинска финансова независимост. Сега никой не казва на татко къде да живее и какво да прави. Сам си е господар и това му харесва. Мама вече има истински съпруг, а не случаен посетител. И най-хубавото, което се случи, беше, че преди няколко месеца младоците, които заеха мястото на татко, хукнаха обратно при него. Готови са да платят луди пари за консултациите му, щом се сблъскат с трудности и не знаят как да се справят с тях.

— Това само потвърждава тезата, че победителят винаги си остава победител — отбеляза Дан и отвори външната врата на сградата.

Тори се провря бързо покрай него.

— Също така показва, че никога не е късно или твърде рано да бъдеш себе си.

— Значи вие работите с големите корпорации, но никога не се оставяте да ви управляват — каза Дан, като се приближи до нея, прихвана я за лакътя и я поведе към паркинга.

Тори решително не обърна внимание на искрите, които хвъркнаха при докосването му, и сви рамене:

— Кой би се оставил?

— Кой би се оставил какво?

— Кой би се оставил корпорация да го управлява?

— Някои хора с радост заменят независимостта си за сигурност — отбеляза Дан.

— Или по-точно илюзия за сигурност. Но сте прав. Някои хора биха се радвали да направят такава сделка. Но аз просто не я смятам за честна — усмихна му се. — И вие също, господин Стюърт. Направила съм домашната си работа. Знам, че сте ухажван от големите корпорации, но предпочитате да се возите в собственото си кану, отколкото да се качите на луксозен лайнер, управляван от някой друг. Вие сте създаден за капитан, а не за член на екипаж.

Дан не каза нищо чак докато стигнаха до колата. Когато се настаниха, тя се почуди дали не го беше обидила.

— Това не бяха камъни във вашата градина. Вие сте различен. Служителите ви са хора, а не номера. Не сте загубили чувството си за човешки фактор.

— Не съм толкова различен — каза Дан, докато си слагаше очилата. — Не е лесно да запазиш чувството си за човешкия фактор. Понякога дори е невъзможно. Започваш с много идеали, но после се оказва, че не можеш да се придържаш към тях.

Когато запали колата, Тори го погледна с любопитство. Внезапно бе разбрала, че Дан се бори със собствените си морални дилеми, че изпитва искрена загриженост за силата на своите идеали и човечност.

— Реших да оставя гюрука на колата вдигнат — каза той след малко, сякаш търсеше повод, макар и неубедителен, да отвлече

вниманието и от вътрешните си съмнения. — През последните няколко дни магистралата беше в ремонт и сигурно е прашно. Имате ли нещо против?

— Ни най-малко — отвърна Тори и осъзна, че се бе втренчила в него и го караше да се чувства неудобно.

Отново настъпи тежко мълчание. Тори се чудеше на какво ли напрежение бе подложен Дан Стюърт. Честните бизнесмени в неговия отрасъл бяха толерирани само докато се появеше някой, който да ги унищожи и погълне. И ако той беше загрижен за служителите си толкова, колкото изглеждаше, значи се бореше да задържи компанията си на върха и заради тях.

Дан бе потънал в собствените си мисли. Питаше се дали Тори Чейс щеше да изпитва към него нещо друго, освен презрение, ако се поддадеше на ухажванията на голямата корпорация, която се усукваше около него с обещания и заплахи и се опитваше да го накара да продаде компанията си и да остави хора като Хауърд Бийчър на не особено нежното отношение на отдел „Личен състав“. Дан така и не разбираше защо мнението ѝ имаше за него толкова голямо значение. Никога преди не го бе грижа какво си мислят останалите. А ето че сега се тревожеше какво ще си помисли Тори.

Тук вече наистина имаше причини за тревога.

ШЕСТА ГЛАВА

На по-малко от миля от изхода за Вентура потокът от коли се забави, а после спря. След няколко минути шофьорите започнаха да излизат от колите си и да клатят глави, като гледаха нещо долу на шосето. Дан изгаси колата.

— Ще отида да проверя какво става — каза той.

За пръв път, откакто го познаваше, Тори имаше идеалната възможност да го огледа изцяло, докато се движеше между редиците автомобили. Това, което видя, ѝ хареса.

Тя завидя на вятъра, който разбъркваше косата му с невидими и нехайни пръсти. Твърдите черти на лицето му бяха създадени, за да бъдат увековечени — а може би и смекчени от женско докосване. Устните ѝ омекнаха. Дланите я засърбяха от първобитен копнеж да опознае копринения мъх по гърдите му и ивиците от мускули под топлатата му кожа. Тори въздъхна пресекливо и извърна поглед. Бе отишла твърде далеч. Сърцето ѝ биеше толкова силно, че сигурно можеше да се чуе.

Не можа да се стърпи да не погледне отново към Дан. Беше се спрял да говори с малка групичка мъже, които обсъждаха ситуацията на пътя. Стоеше, бръкнал нехайно в джобовете, кимаше и казваше сравнително малко, докато другите явно се надпреварваха кой да му обясни проблема.

На Тори ѝ направи впечатление естествената му властност. Мъжете го бяха преценили, вероятно съвсем несъзнателно, и незабавно го бяха приели за доминиращ между тях. Тя си помисли, че животинските ритуали важат и за хората. Беше ги виждала да се проявяват безброй пъти в най-различни ситуации. Променяха се само отделни подробности в зависимост от културното равнище и случая.

Изведнъж устата ѝ пресъхна. Дишането ѝ се затрудни и сякаш нещо заседна на гърлото ѝ. Каза си, че не бива да става смешна. Целият онзи глупав разговор за джунгли в апартамента ѝ явно бе

подвел съзнанието ѝ по тази примитивна пътека. Трябваше да го върне назад към цивилизацията, преди Дан да беше дошъл обратно в колата.

Тя си наложи да диша бавно и дълбоко, но едва не се задави, като видя, че Дан се обърна и се отправи към колата. Още не се бе успокоила.

Дан отвори вратата и се настани зад волана. Тя се надяваше да не я погледне или ако го направи, да не забележи състоянието ѝ.

— Задръстването няма да продължи дълго — каза той. — Два камиона се сблъскали и има още останки по пътя, но почти е почис... — той спря и се обърна към Тори. После свали бавно и внимателно очилата си и се втренчи в нея. Видя руменината, заляла кожата ѝ, странното изражение на очите ѝ и учестеното ѝ дишане. Възбуден от излъчването ѝ, той протегна ръка върху облегалката и докосна високата ѝ нежна скула. Кожата ѝ беше гореща. Чувстваше се как цялата едва доловимо вибрира, а от начина, по който затвори очи, му прималя.

Тори усети, че губи чувството си за реалност. В момента сякаш бе на върха на висока водна пързалка. Ако се отпуснеше, щеше да попадне в истински басейн от чувства и да заплува там безпомощно като хартиена лодчица. Като се опитваше да се задържи, тя отчаяно се хвана за единствената сламка, която ѝ дойде наум.

— Разкажете ми за Хауърд Бийчър! — почти заповяда с напрегнат глас. После прибави с по-мек тон: — Изглежда, че отдавна сте заедно.

— Така е — каза Дан и придвижи ръката си по облегалката точно зад главата ѝ. Меката ѝ коса допираше палеца му, а парфюмът ѝ с аромат на цветя се смесваше с излъчващата се от тялото ѝ женствена миризма на мускус, за да го омае. Гърдите ѝ бяха настръхнали и изпъкваха под копринената ѝ блуза, сякаш дискретно мамеха дланта и устните му. Но той някак си успя да продължи, като че ли не забелязваше подводните течения.

— Хауърд Бийчър заложи на мен, когато всичко, което можех да предложа, беше една неясна мечта — каза той, като я гледаше напрегнато. — Гаражът на Хауърд беше главният офис на компанията, а мозъкът му — нашият главен актив.

— Заедно с вашата проникателност, кураж и вяра — рече тя с неочаквана решителност, въпреки че не погледна към Дан. Беше

отправила очи право напред. Гласът ѝ бе прекалено дрезгав и задъхан, а това подкопаваше упорито градената ѝ самодисциплина. — Имам чувството, че вие сте заложили на Хауърд толкова, колкото и той на вас. Но как изобщо се събрахте? Доколкото съм чувала, напълно противоположни сте.

— Предполагам, че е така — рече Дан, учуден от нейната настоятелност да му отдава толкова значение, колкото и той отдаваше на Хауърд за успеха на компанията. Изглеждаше така, сякаш го защитава. Той поклати леко глава и си помисли: *Смешно. Тори Чейс, с всичките си сто и шестдесет сантиметра, да защитава Дан Стюърт? И на мен това да ми харесва, реакцията ѝ да ми доставя удоволствие? Направо смешно!* И все пак го обля непозната топлина. Опита се да ѝ устои. Лесно можеше да се пристрасти към това чувство. През целия си живот се бе борил да изолира този вид нужда. Нямаше намерение да променя нещата сега.

Дан разбра, че все още не беше отговорил на въпроса ѝ. Остана мълчалив за момент, докато се чудеше какви подробности повече да ѝ каже за онези дни, в които той и Хауърд бяха станали приятели? Беше опасно да споделя с нея. Тори щеше да бъде твърде загрижена. Твърде състрадателна. А той не искаше нейното състрадание. Не беше сигурен какво точно иска от нея — освен примамливата сладост на тялото ѝ, — но това в никакъв случай не беше състрадание.

— Хауърд и аз се познаваме от деца — каза накрая с по-рязък тон, отколкото възнамеряваше. Просто не можа да се сдържи, защото се чувстваше несигурен. — А с вашата партньорка как се събрахте? — попита той, като нарочно насочи вниманието върху нея, за да успее да се съвземе.

Тя се зачуди защо Дан толкова неохотно говори за себе си, но уважи желанието му. Въпреки объркването, което близостта му ѝ причиняваше, тя успя по някакъв начин да разкаже спокойно как с Лиз се бяха запознали в университета и бяха работили заедно в разни комитети по организиране на мероприятия. После бяха решили да основат фирма, след като бяха прекарвали две години на стаж в изтъкнати компании за връзки с обществеността в Лос Анджелис.

— Значи вашата склонност към независимост не се извява в стремеж да управлявате в партньорството — забеляза Дан.

— Независимостта ми не е просто склонност — каза Тори, макар и не така убедително, както обикновено. В момента наистина чувстваше независимостта си само като тънка нишка. — Тя е мое определение. Тя е това, което съм. А партньорството ни е на доста свободни начала. Лиз има своите поръчки, а аз — моите. Споделяме един и същи офис, помагаме си и работим заедно при най-големите случаи, но всяка от нас може да се оттегли по всяко време, без да навреди на другата или на фирмата.

— Значи винаги гледате да сте сигурна, че имате вратичка назад — констатира Дан неочаквано хапливо.

Тори се наежи, без да знае защо. Той беше абсолютно прав.

— Може и така да се каже — рече тя с дръзко вирната брадичка.

— Има нещо, което ми се струва много чудно, госпожице Чейс.

Тори си помисли, че това, което му се струва много чудно, може би няма да ѝ хареса. Брадичката ѝ се вирна още по-нагоре, а веждите ѝ се повдигнаха заплашително.

— И какво е то, господин Стюърт?

— Как бихте се справили със ситуации, които не позволяват лесен изход? Например брака. Или децата. А може би имате намерение завинаги да избегнете такъв род обвързване?

— Аз съм само на двадесет и пет, господин Стюърт. Имам достатъчно време, поне още няколко години. Не бързам да давам отговор на никого, нито да следвам нечий мечти вместо моите собствени. Това ще се случи само когато съм напълно готова за него.

Дан плъзна ръка надолу по облегалката и обхвана нежно тила ѝ.

— Май мнението ви за брака не е по-добро от това за големите корпорации. Между другото какво ще стане, ако се наложи да вземете такова решение, преди да сте готова? — попита той и се зачуди защо ли преследва тази тема, която обикновено заобикаляше като опасна.

Тори си пое дълбоко въздух, но успя да отговори:

— Няма да се наложи, преди да съм готова. Няма да го позволя.

Дан се протегна да откопчае предпазния ѝ колан и упражни достатъчно натиск върху тила ѝ, за да я притегли към себе си. С удоволствие забеляза, че не усети съпротива.

— Наистина ли вярвате, че е възможно да контролирате живота си, госпожице Чейс? — попита той лукаво.

— А вие? — отвърна тя с променен глас.

Дан посегна и със свободната си ръка докосна устните ѝ. Първо проследи контурите им, после леко погали нежната им розова плът и потърси очите ѝ.

— Не — отговори той след дълго мълчание. — Внезапно започнах да се съмнявам дали изобщо имам някакъв самоконтрол.

Дан приближи устните си до нейните и прокара ръка по извитата ѝ шия. Тори се възпротиви за няколко секунди, а после се подчини с пресеклива въздишка. Ръцете ѝ се увиха около врата му. Тя изстена тихо и този звук на безпомощност като че ли го възпламени.

— Тори, толкова си сладка — прошепна той срещу устните ѝ. — Сладка и топла. И толкова те искам...

— О, Дан — проплака Тори. — Искам... — тя спря рязко, пое дълбоко въздух, дръпна ръцете си от врата му и се вцепени, сякаш някой я бе полял с кофа студена вода. — Мили боже, какво правим?

Дан остана мълчалив известно време, докато се успокои, после хвана брадичката ѝ с върха на пръстите си и нежно я повдигна, за да срещне погледа ѝ.

— Защо ми се противопоставяш толкова упорито, Тори? — попита, като за по-голямо удобство избра да пренебрегне факта, че допреди малко ѝ се беше противопоставял с всички сили.

Тори се опита отново да приложи старите номера.

— Да ти се противопоставям? — повтори тя учудено. — Аз не... Искам да кажа, че просто... това е...

— Поеми си няколко пъти дълбоко въздух — каза дрезгаво Дан. — Това е най-добрият начин да спреш да заекваш.

— Аз не заеквам — запротестира Тори. После отвори уста да продължи, но това ѝ бе спестено поради какофонията от клаксони и гласа на шофьора отзад:

— Хей, вие отпред, размърдайте се!

Дан изруга тихо и пусна Тори. Колите отново потеглиха. Сложи очилата си и запали автомобила. Тя се отдръпна и закопча колана си. *Точно сега ли намери?* — помисли си той, без да знае дали има предвид себе си или движението.

Досега между тях не бе надвиснало такова напрегнато мълчание. Докато минутите отминаваха, Дан се замисли. Може би беше по-добре, че движението се възстанови точно когато трябваше и че шофьорът отзад беше толкова нетърпелив. Тори бе права. Какво, по дяволите, се

опитвах да направят? Какво, по дяволите, се опитваше да направи той?

— Извинявам се, госпожице Чейс — каза с пресипнал глас. — Държанието ми беше непростимо.

— Не повече от моето — отвърна Тори. Честно казано, съжаляваше, че тонът му отново бе станал официален. Част от нея се разкайваше за моментната паника. Но беше и шокирана — направо не можеше да повярва, че е била способна на такъв безпаметен отклик. *Не бива да допускам никоя целувка да притежава такава сила* — помисли си тя. И никой мъж не биваше да има властта да помита съпротивата ѝ така лесно и безкомпромисно, както това направи Дан.

И като си помислеше — защо изобщо трябва да му позволява да преминава в настъпление? Тя също имаше въпрос към него. Същият, който и той ѝ бе задал. Реши все пак да попита.

— Господин Стюърт — изрече решително, — защо ми се противопоставяте толкова упорито?

Той дълго остана мълчалив. Вече бе започнала да си мисли, че смята да пренебрегне въпроса ѝ. Накрая Дан каза:

— Не ти се противопоставям, Тори. Мисля, че просто... Не знам. Май се боксирам с въображаем противник.

По-озадачена и от преди, Тори отвори уста да продължи темата, но се отказа. И тя самата имаше същия проблем.

Напрежението стана непоносимо. Когато накрая стигнаха до разклона за Вентура, тя въздъхна облекчено.

— Далече ли живее Хауърд? — не можа да сдържи нетърпението си Тори.

— Не — отговори Дан. — Може би ще се радвате да узнаете, че ни остават още около пет минути, госпожице Чейс.

Тори стисна зъби. Отново „госпожице Чейс“. Страхотно!

— Можем да очакваме коренна промяна в настроението си, когато пристигнем при Хауърд — прибави Дан, без да му бе ясно защо толкова искаше да утеши Тори за предстоящия ден. Импулсът му да изтрие леката гънка, която се бе появила на челото ѝ, беше напълно необясним. Както впрочем всичко останало, откакто Тори бе влязла в живота му.

Тъй като едва го слушаше, тя не разбра веднага какво се опитваше да направи. После реши да му помогне. Не биваше да изпада

в лошо настроение.

— Каква промяна в настроението? — попита тя и си наложи да се усмихне.

Дан не отговори веднага. Не беше сигурен как би било по-добре да формулира обяснението си. Накрая направи опит.

— Това... това разсейване между нас... Това, че, изглежда, не можем да... — той въздъхна тежко, после обобщи, доколкото му бе възможно: — Хауърд ще говори само за бизнес. Той е толкова обсебен от работата си, че вероятно ще бъдем заразени от ентусиазма му и ще престанем да...

— Да се разсейваме — вметна Тори, като го гледаше под вежди. Тя бе обладана от страст, а той — просто разсеян.

— Точно така — каза Дан, зарадван, че го беше разбрала. — Хауърд Бийчър е идеалната противоотрова срещу...

— Разсейването — измърмори тя.

Дан я погледна проницателно. Изглеждаше раздразнена, но защо? Нали тя самата беше спряла това, което обещавахе да бъде много, много хубаво? Просто го бе замразила.

— Както и да е — каза той неубедително. — Можем да разчитаме, че ще прекараме следващите няколко часа във възможно най-неромантичната атмосфера. Сигурен съм, че това ще ви зарадва.

Тори успя да се усмихне, макар и доста фалшиво.

— Не можете да си представите колко ще се радвам, господин Стюърт. Последното нещо, с което бих искала да си имам работа, е и най-малкият намек за романтика.

— Съгласен. Значи отиваме на най-подходящото място — каза Дан. Знаеше, че се повтаря. Какво ли толкова имаше в Тори Чейс, та го караше да бръщолеви глупости?

След няколко минути спряха пред непретенциозна бяла къщичка с покрив от червени керемиди.

— Това там с отворената врата на гаража е къщата на Хауърд — рече Дан.

Тори видя колата на Лиз на алеята.

Дан излезе и мина от другата страна, за да отвори вратата на Тори. По това време тя вече беше излязла и затваряше.

— Знам, че не е голяма работа да излезете сама, но имам чувството, че се опитвате при всяка възможност да демонстрирате

своята независимост — отбеляза той. — Да не би да искате да ми докажете нещо? А може би на себе си?

— Не познахте — рече Тори енергично. — Просто съм си такава. И нямам нужда да го доказвам на никого.

Те се отправиха по алеята. На половината път към гаража Дан внезапно се спря, плъзна очилата до върха на носа си и се втренчи в малката постройка сякаш не вярваше на очите си.

Тори проследи погледа му и се усмихна. Изобщо не беше изненадана, когато видя един мъж — очевидно Хауърд Бийчър — в горещата прегръдка на Лиз Колинс.

След това усмивката ѝ помръкна. Май нямаше да излезе нищо от няколкото часа, прекарани в безопасна и неромантична атмосфера.

СЕДМА ГЛАВА

— Има нещо, което трябва да знаете за мен, господин Стюърт — каза тихо Тори, докато стояха неподвижно по средата на алеята, чудейки се накъде да погледнат и какво да направят. — Много обичам фразата „Нали ти казах!“. Мисля, че бях споменала нещо за моята партньорка и вашия господин Бийчър.

— Точно така — призна Дан. — Но все още не мога да повярвам.

Тори се засмя и посочи с глава към прегръщащата се двойка в гаража.

— А какво е това тогава? Някакъв научен експеримент? Ако е така, умирам да разбера коя хипотеза изследват. Може би пробват някакъв нов вид лепило? Или техника за дишане „уста в уста“?

Дан присви очи и я погледна престорено заплашително:

— В някой от близките дни, госпожице Чейс...

— Знам, знам, на Луната — процеди тя през ъгълчетата на устата си с дрезгав глас.

Дан примигна няколко пъти.

— Как може такова миниатюрно женско същество да преправя гласа си като Ралф Крамдън?

— Това е вторият ми глас — отвърна Тори високопарно. — Имам жаба в гърлото си. Нали разбирате, трябва много да се упражнявам заради куклените представления.

— Имат ли край вашите таланти, госпожице Чейс? Вие сте просто удивителна!

Тя ококори очи.

— Знам. И при това полезни таланти.

— Предполагам, че доста деца ги смятат за полезни.

Тори се усмихна и прие забележката като комплимент.

— Как мислите, кога ли ще свърши това? — посочи тя целуващите се. Беше започнала вече да се чувства неудобно.

— Както изглежда, май ще продължи цял ден — отговори Дан и реши, че щеше да бъде по-добре да предприеме нещо, преди да се

поддаде на изкушението да последва примера на Хауърд, да пренебрегне всякаква предпазливост и да вземе Тори в прегръдките си. Покашля се, за да съобщи за присъствието си. Никаква реакция. Той се приближи до входа на гаража и се покашля още по-силно.

Накрая Лиз и Хауърд спряха, за да си поемат дъх, и погледнаха към алеята с немиждащи очи.

— О, здрасти! — каза Хауърд без ни най-малко притеснение.

Все още с ръка върху рамото на Лиз, той я поведе да поздравят гостите. Хауърд ѝ се усмихна влюбено:

— Това е Дан.

Лиз кимна усмихната, ръкува се с него и пак съсредоточи вниманието си върху Хауърд. Гледаше го с нескрито обожание.

Тори стоеше зяпнала срещу партньорката си и почти не беше забелязала Хауърд Бийчър. Въпреки че Лиз явно беше увлечена по него, Тори просто не можеше да повярва, че нещата между тях се бяха развили с такава бързина. Признаците бяха налице — връзката между тях бе почти осезаема. А Лиз по принцип беше толкова предпазлива с тези неща, колкото и Тори. Тя също така не беше способна да боготвори. Какво толкова имаше в този Хауърд?

Тори се вгледа по-внимателно в него. През последните дни бе толкова погълната от мисли за Дан, за да отдели внимание на неговия изобретател.

Беше поразена. Не че бе очаквала да види някой пън — Лиз обикновено не държеше чак толкова на външния вид, но и не би се увлякла по някой изрод. Все пак Тори си беше оформила смътна представа за него като за типичен кльоцав, очилат и разсеян професор.

Хауърд изглеждаше така, сякаш би се чувствал по-удобно на сърф, отколкото пред компютър. Беше истинска руса, добре сложена и загоряла зеленоока калифорнийска мечта. Носеше къси панталони с цвят таки и добре ушита спортна риза, с един тон по-светла. Макар и със закъснение, Тори осъзна и нещо друго. Лиз, която винаги подбираше облеклото си много старателно, когато щеше да посещава клиент, сега носеше панталони. Къси панталони. И къс потник. Изглеждаше страхотно. Излъчваше чар. Сините ѝ очи бяха озарени от странна светлина, а русата ѝ коса бе придобила нов блясък.

На Тори ѝ дойде наум, че двамата сигурно щяха да имат хубави бебета. А и Хауърд гледаше Лиз така, сякаш му се искаше да започне

работата по този проект веднага.

Тори бавно пристъпи напред. По челото и врата ѝ бяха избили капчици пот, а лекият ветреца не беше достатъчен да я разхлади. Атмосферата около Хауърд и Лиз бе толкова натежала от чувственост, че Тори не можеше да не бъде поразена. Явно предобедът щеше да бъде много труден за нея.

— Значи вие сте другата половина на „Хепънингс“ — каза Хауърд, когато накрая се извърна от Лиз достатъчно дълго, за да удостои Тори с една разсеяна усмивка.

Тори кимна и подаде ръка.

— Радвам се да се запозная с вас, господин Бийчър — каза тя с онзи официален тон, с който Дан я вбесяваше. — Доста съм чувала за вас.

— И аз, но нека забравим официалностите — отговори той и представи Дан на Лиз. Това, което показва на Тори, че Хауърд не бе съвсем като другите, беше, че представи Лиз и на нея. Лиз се засмя снисходително:

— Хауи, Тори и аз се познаваме, забрави ли?

— Хауи? — повтори Дан със сподавен глас, но видя, че приятелят му се изчерви, и се поправи: — Искам да кажа, Хауърд... Мисля, че Тори с нетърпение очаква да се запознае със Стан, Оли и всичките ти герои.

— Точно така — каза Тори и се усмихна замислено, докато влизаха в гаража. Начинът, по който Дан изглади неудобния момент, ѝ хареса. Имаше бърз ум и чувство за такт даже и когато беше шокиран. Тори едва се сдържа да не плъзне ръка през кръста му и да го прегърне.

— Какво ще кажете да започнем с по едно кафе? — предложи Хауърд.

— Много бих се радвала — каза енергично Тори. Може би малко кофеин щеше да ѝ се отрази добре.

Тя се огледа из гаража и видя навсякъде работи, странни игри и най-различни приспособления.

— Много от тези неща ги няма в рекламните брошури — забеляза тя.

Дан остана доволен. Явно си беше направила домашната работа.

— Ще трябва да ги представим постепенно. Проблемът не е в технологията, а в това да разберем кога точно хората ще са готови да купуват. Ето защо този проект е доста рискован.

— Но вълнуващ — каза Тори, докато Хауърд ги въвеждаше през една странична врата в обширна кухня, която само на пръв поглед изглеждаше нормална.

— Какво става тук? — попита тя с ококорени очи. — Курс по готварство през двехилядната година?

— Няма нужда да чакаш до следващия век, за да имаш такава кухня. Или поне до известна степен — отговори Хауърд.

— Повечето от тези приспособления са само леки модификации на обикновените, които се намират на пазара — той взе апарата за дистанционно управление и го насочи към един малък робот в ъгъла на стаята. — Да вземем например моята кафе машина.

Роботът веднага се задейства. Той не само смля кафето, но и го свари, наля го в чашки, прибави захар и сметана според командите, които му даваше Хауърд с дистанционното, и накрая хукна из стаята да сервира.

— Направо ти отнема неудобството да ставаш рано сутрин — засмя се доволно Тори. — Малкият може ли и да почиства?

— Разбира се — отговори Хауърд, без да забележи шегата ѝ. — Веднъж седмично му нагласям приставките и нямам проблеми.

Тори поклати учудено глава и отпи от кафето. Беше вкусно.

— Е, със сигурност ме заинтригува — заяви тя. — Искам един такъв.

— Точно това се надяваме да кажат хората за новите ни артикули — вметна Дан.

Тори се усмихна. Главата ѝ вече гъмжеше от идеи за лансирането им.

— Така и ще бъде, Дан. Мога да ти го гарантирам.

И той ѝ повярва. Ентусиазмът ѝ означаваше много за него.

През следващите няколко часа Дан остана на заден план. Хауърд ѝ представи артикулите, които щяха да се лансират, както и тези, които все още бяха в проект. Тори беше като дете — слушаше с огромен интерес и попиваше всичко. Топлината, която Дан чувстваше към нея преди, се усили, премина през него, както течението Гълфстрийм през хладните води на Атлантика, и стопи ледените блокове, които бяха

част от него, откакто се помнеше. Като гледаше танцуващите светлини в очите ѝ, той се зачуди дали не се бе случило невъзможното. Всичките тези години, през които се бе опитвал никога да не приема нещата твърде сериозно, не бяха успели да изолират искриците истински чувства. Не беше съвсем сигурен дали това му харесва или не.

— Дан, тези неща са направо страхотни! — обърна се към него Тори с широка усмивка.

Това го върна към реалността. Харесваше му съзаклятническият ѝ тон. Тя сякаш разбираше, че щяха да работят заедно. И тази нейна усмивка... Този напевен глас...

— Какво ще кажете да обядваме? — каза той напрегнато. Гърлото му внезапно се беше стегнало.

— Защо не си направим пикник на яхтата? — предложи Хауърд.

— Страхотна идея — рече Лиз с грейнало лице, а после се обърна към Тори: — Хауи има прекрасна голяма яхта на пристанището на Вентура. Какво ще кажеш, Тори?

Тори не знаеше какво да каже. Обичаше плаването, но ѝ беше ясно, че не перспективата да прекара следобеда на борда караше сърцето ѝ да бие по-бързо, а мисълта за още няколко часа с Дан. Все пак се колебаеше. Не искаше да го принуждава да се съгласява само от учтивост, когато забележеше желанието ѝ.

— Не смятахме да прекарваме целия ден тук — отговори тя предпазливо. — Не съм сигурна дали...

— Други планове ли имаш? — попита Дан.

— Е, не, но... А ти?

Той поклати глава.

— Гласувам с две ръце за предложението на Хауърд. Повярвай ми, наистина е рядка привилегия да се качиш на борда на неговата любимка. Той я пази предимно за себе си.

— Така ли? — каза Лиз и погледна изненадано към Хауърд. — Та той ме заведе там още първата вечер, когато се запознахме!

Дан хвърли на Хауърд изпитателен поглед, но в следващия момент Тори се изсмя гърлено. Хауърд просто се усмихна и намигна на Лиз, преди да се обърне към другите:

— Значи е уредено. Само ми дайте няколко минути, за да приведа нещата тук в ред. Да не би, като се върна, да бъда подложен на

същия кошмар като в „Чиракът на вълшебника“. И ще трябва по пътя да купим провизии и нещо за пиене.

— Ако сме с двете коли, мога да взема каквото е необходимо — предложи Дан. — Освен това Тори има нужда от други обувки.

Тори примигна. Изобщо не ѝ бе дошло наум, че е с високи токчета.

— Ще напазаруваме и ще се видим на яхтата — продължи Дан, а после обсъди накратко с Хауърд и Лиз дали да купи пържоли и вино или хамбургери и бира. Спряха се на втория вариант. През това време Тори стоеше като замаяна и кимаше разсеяно, когато я питаха за нещо.

След малко откри, че се беше отправила към колата на Дан, а ръката му я придържаше за лакътя, сякаш да я насочва в правилната посока. *Така е по-добре* — помисли си тя. Май нямаше да може да стигне дотам сама. Всичко бе станало толкова бързо, че главата ѝ се въртеше.

Всъщност през цялата сутрин не беше на себе си, освен когато разглеждаше изобретенията на Хауърд. Всеки път, когато успяваше да хвърли някой поглед към Дан, тя просто не можеше да повярва, че само допреди малко я бе целувал толкова страстно. Беше притежавал устните ѝ, така че бяха подути с часове по-късно, боляха я и копнееха за още.

Но лицето на Дан бе съвсем безизразно. Тя реши, че щеше да бъде по-добре, ако прекараше останалата част от срещата с Хауърд, като се опиташе да запази достойнството си, а по време на следобеда да направи основно почистване на всички шкафове в апартамента си, за да се успокои. Само че вместо това, щеше да отиде на пикник. С Дан. На обяд с Дан. На пазар с Дан. Последното нещо, което можеше да си представи, беше да купува продукти за хамбургери и бира с Дан Стюърт. Изглежда, че сънуваше.

Когато влезе в колата, Тори се покопоти и реши да се наслаждава на деня — или на съня, ако това беше сън.

Когато стигнаха търговската част на града, двамата се разбраха да се срещнат по-късно в колата и се разделиха. Тори се отправи към един магазин за дрехи, а Дан отиде да купи продуктите. Тя се втурна между щандовете и си избра бели еспадрили, бели къси панталони, жълта блузка с гол гръб и плажна чанта за старите си дрехи. След това плати и се преоблече в пробната кабина. Когато крачеше към колата,

Тори се чувстваше странно срамежлива, сякаш беше гола. Надяваше се Дан да я чака, седнал зад волана.

Той обаче се беше подпрял на задния калник и лениво я оглеждаше, докато тя се приближаваше. Беше сменил бермудите си с къси дънкови панталони.

Тори преглътна. Този човек нямаше милост. Стегнатият му ханш, тънкият кръст и страхотните крака... Тя се смути, чудейки се как ли изглеждат нейните крака. Като че ли бяха достатъчно слаби, а й бяха казвали, че са и добре оформени. Но мъжете обичаха безкрайно дълги бедра, а нейните не бяха такива. И как биха могли, след като не беше чак толкова висока!

— Как успя да си купиш едновременно панталони и продукти? — попита тя задъхано. — Толкова ли много се забавих?

— Не — каза Дан. После се съвзе, заобиколи колата от нейната страна и отвори вратата. — В багажника си винаги имам дрехи за приятни случаи като този. Съжалявам, че ти трябваше да купуваш непредвидено. Ще ми позволиш ли да...

— Моля те, даже и не споменавай за това — прекъсна го Тори. — И без това имах нужда от тези неща — тя седна в колата и премести с елегантно движение краката си вътре. — Освен това ги купих евтино, а много обичам изгодните сделки.

Дан я погледа още малко.

— Изглеждаш... — неспособен да довърши, той бавно въздъхна и погледът му я обхвана за миг. Накрая промълви: — Много красива — след това затвори вратата и бавно се отправи към другата страна, като усилено си мислеше за риболов, бейзбол и данъчни инспектори — всичко, което можеше по някакъв начин да потуши желанието му.

Но нищо не помагаше. Когато седна зад волана, почувства тежест в слабините си, която изискваше незабавно облекчаване. Само че това в момента беше невъзможно. Сърцето му биеше така, сякаш току-що беше пробягал изтощителен маратон. Той стисна волана с две ръце, докато въображението му се плъзгаше по стройните крака на Тори, милваше нежната й кожа и се опиваше от топлината им. Дан рязко върна съзнанието си към реалността и видя, че не беше придвижил колата нито на сантиметър. После разбра, че не я бе включил на скорост. Дори не я беше запалил.

Не беше много добра идея да кара в такова объркано състояние, затова трескаво затърси в мозъка си извинение да отложи тръгването поне с още няколко минути. Докато гледаше напред, го озари вдъхновение.

— Няма да е зле да почистя стъклата — каза той дрезгаво. — Доста са се напращили по магистралата.

Тори не забелязваше да са чак толкова мръсни, но хората, които притежаваха класически модел автомобили, явно бяха доста придирчиви. Освен това беше благодарна, че можеше да си събере мислите, докато Дан излезе, отиде до багажника и извади парцал и препарат за почистване.

Нима и той беше толкова напрегнат, колкото и тя? И дали по същата причина?

В ъгълчетата на устните ѝ се появи тънка усмивчица, докато гледаше как Дан пръсна малко препарат по задното дясно стъкло, а после го затърка толкова енергично, че то изскърца в знак на протест. Той повтори същото на всички стъкла, като остави това пред нея последно. Докато го почистваше, нехайно си подсвиркуваше и изучаваше облаците по небето, а ръцете му работеха автоматично. Когато най-накрая се върна в колата, Дан каза:

— Така се чувст... Така изглежда по-добре. Изглежда много по-добре, нали?

Тори не каза нищо за прашната линия, която се бе появила от нейната страна на стъклото.

— Много по-добре — съгласи се тя. С времето за почистване беше постигнала целта си. Беше се успокоила.

— Окей! — каза Дан с пресилена бодрост. — Сега можем да тръгваме.

През ума на Тори мина една невероятна мисъл. Дали Дан не беше просто срамежлив? Не, реши тя, като си спомни как я беше целувал. Не беше срамежлив. Но бе някак... Разсеян? Разконцентриран?

Точно така. Аз съм омагьосана, притеснена и обърквана — укори се тя, внезапно ядосана. После реши да приеме следобеда такъв, какъвто си беше — приятна почивка с колеги и нищо повече.

ОСМА ГЛАВА

Когато Тори и Дан пристигнаха, Лиз и Хауърд вече бяха на борда на „Лунатиците“, здраво вкопчени един в друг на палубата.

Тори се почувства неловко.

— Все още не мога да повярвам на очите си — промърмори Дан.

— Ако трябва да бъда искрена, и аз — призна Тори.

— Виждам съм жени да правят всичко, освен да ходят на ръце, за да привлекат вниманието на Хауърд. Всъщност даже си спомням за едно изключително добре сложено плажно маце, което наистина ходеше на ръце. Правеше също и цигански колела, задни салта и онзи откачен трик да си поставя глезените зад врата. — Дан спря и се покашля. — Както и да е, Хауърд не я забеляза.

— Май, за разлика от теб — каза провлечено Тори, преди да успее да се спре. После, когато веждите на Дан се повдигнаха учудено, изруга наум. Думите ѝ прозвучаха така, сякаш ревнуваше.

— Името на яхтата е пророческо — рече тя нехайно. — Хауърд наистина изглежда като лунатик. Може би е усещал, че ако някога се влюби, то ще е до уши.

— Може би — съгласи се Дан, като погледна към двойката на палубата и поклати глава. — Хайде стига толкова — а после се провикна: — Разрешете да се качим на борда, сър!

Тори се усмихна на сериозния му предизвикателен глас и се почуди как е могла да си помисли, че на Дан му липсва чувство за хумор. Хауърд и Лиз се разделиха срамежливо.

— Разрешено — каза Хауърд, като приглади косата си с ръка.

Натовариха продуктите на борда, като си ги подаваха един на друг. След това Дан се качи и предложи ръка на Тори. Тя можеше да се справи и съвсем сама, но прие кавалерството му и нямаше нищо против той да я задържи малко повече от необходимото.

По време на потеглянето Дан най-малко три пъти се сблъска с нея, въпреки че според Тори това можеше да бъде избегнато. Разбира

се, и тя не се пазеше особено старателно, докато вършеше своя дял от работата.

— Ти си добра за член на екипаж — отбеляза Дан по едно време. — Изглеждаш доста опитна.

Тори беше забелязала същото и за него, но похвалата накара лицето ѝ да грейне от удоволствие.

— Винаги съм искала да плавам, но когато бях малка, нямаше такава възможност. Тъй като често се местехме, не беше удобно да притежаваме нещо, толкова трудно преносимо. Взимах уроци по плаване в университета и даже участвах в няколко състезания. А ти, Дан? Да не би да си израснал около яхтите като повечето жители на Южна Калифорния?

— Не съм кореняк калифорниец — отговори той. — И аз като теб съм взимал уроци в колежа. Като малък най-близкият ми контакт с плавателен съд беше, когато си построихме сал с Хауърд. За платно използвахме стар чаршаф, а за мачта — дръжка от метла. Бяхме точно на възрастта на Хък Фин.

Като чу думите на Дан, Хауърд се засмя:

— Спомним си този сал. Мислехме да го занесем до Мисисипи и да избягаме от...

— За нещастие тогава се намирахме в Ню Мексико — прекъсна го Дан и веднага попита в коя посока да поемат, за да хванат попътен вятър.

Тори се учуди защо се беше намесил така бързо и беше променил темата, но скоро беше така погълната от приятния следобед, че не ѝ остана никакво време да разсъждава по този въпрос.

Разпределението на задълженията стана без много спорове. Дан се погрижи за печеното. Тори и Лиз извадиха хлебчетата и другите неща, като деликатесни салати, плодове и разни видове сирене. Междувременно Хауърд управляваше яхтата с лекота, като заразителната усмивка на задоволство не слизаше от лицето му.

Тори бе седнала с подвити крака до Дан, когато Лиз излезе от кабината и се приближи до тях.

— Тори, едва сега се сетих нещо. Ако не ми изневерява паметта, не си си сложила и капка плажно мляко.

Тори отвори едното си око.

— Забравих.

— Винаги забравяш. Това няма голямо значение, тъй като не прекарваш много време на открито, но днес е по-различно. Направо си просиш изгарянето. Ето, вземи. — Лиз ѝ хвърли пластмасово шишенце с лосион. — По-добре късно, отколкото никога.

Тори благодари с въздишка, изстиска малко от лосиона на върха на пръстите си и го нанесе по лицето и шията си.

— Не забравяй да си сложиш и на носа, освен ако не искаш да заприлича на камба — каза Лиз и се отправи към кърмата, където седеше Хауърд. — А Дан може да ти намаже гърба.

Тори присви очи и си обеща наум някога да ѝ го върне. Лиз беше влюбена и искаше всички около нея да бъдат в това умопобъркано състояние.

Тя погледна косо към Дан и се успокои. Изглеждаше заспал и като че ли не беше чул възмутителното предложение на Лиз. Да ѝ намаже гърба, ама че работа!

След минута Тори бързо извърна очи. Той изглеждаше толкова привлекателен, както беше седнал до нея с кръстосани крака, облегнат на ниската стена на кабината, със сгънати под главата ръце и затворени очи. Беше отпуснат и беззащитен почти като малко момченце.

Тори започна да нанася лосиона по бедрата си с бавни движения. После намаза едното си рамо, като се опитваше да не си представя как ръката на Дан се плъзга по кожата ѝ бавно и чувствено. Това, че не го гледаше, изобщо не ѝ помагаше. Образът му се бе запечатал в съзнанието ѝ само от един поглед. Пулсът ѝ биеше неравно. Устата ѝ пресъхна. Тя навлажни устни с език, докато намазваше с лосион и другото си рамо.

Сякаш усещайки, че нещо се бе променило, Тори бавно отправи погледа си към Дан. Сърцето ѝ подскочи, като видя, че я гледа.

— Лиз е права — каза той тихо, като се премести зад нея и протегна едната си ръка с дланта нагоре. — Можеш да получиш сериозно изгаряне.

— Знам — прошепна тя, но нямаше предвид точно слънчево изгаряне. Топлият дъх на Дан облъхваше чувствителната кожа зад ухото ѝ. Близостта му изпращаше електрични заряди през всяка нейна поричка. Изстиска като хипнотизирана голямо количество от лосиона в протегнатата му шепа. Докато Дан го разтриваше по дланите си, за да го затопли, дъхът ѝ пресекна и тя насочи погледа си право напред.

Когато започна да масажира раменете ѝ, Тори едва не изстена от удоволствие. Опитвайки се да съсредоточи вниманието си върху нещо друго, тя се загледа в яхтата, която плавно цепеше малките вълнички и изхвърляше нагоре пръски бяла пяна. Хипнотичният ѝ транс се усили.

— Мускулите ти са се втвърдили — промърмори Дан, движейки пръстите си на малки кръгове надолу по гърба ѝ. — Кой би могъл да предположи, че Тори Чейс е толкова напрегната личност?

— О, това е само моментно състояние — изписука Тори.

— Нямаме ли всички такива моментни състояния? — рече Дан и се запита защо ли се измъчва така безмилостно. Беше намазал всеки открит сантиметър от тялото на Тори, но сякаш нямаше никакво намерение да спре да се занимава с тази прелестна плът. Искаше му се блузката ѝ да е смъкната до самата талия, а не до средата на гърба ѝ. Представи си как развързва презрамката на врата ѝ.

Дан почувства странното трептене на ръцете си, сякаш през тях преминаваше слаб електрически ток. Когато Тори се наклони към него, цялото му тяло се стегна от обзелото го желание.

Знаеше, че трябва да се отдръпне, дори и затова, че не бяха сами на лодката. Със стиснати зъби той събра смелост да я потупа по рамото и да се премести малко по-надалеч.

— Това ще свърши работа — рече бодро, но напрежението в гласа му си беше чисто признание за тайните му мисли.

— Искаш ли да намажа и теб? — попита Тори с глас, който сякаш идваше изпод водата.

Дан поклати глава.

— Чувствам се чудесно, благодаря — излъга. Можеше да се каже, че се чувства всякак, но не и чудесно. По-скоро агонизираше.

Тори хвърли поглед назад и видя, че Хауърд и Лиз си приказват и се смеят.

— Може би ще бъде по-добре да се присъединим към тях — предложи тя.

— Чудесна идея — съгласи се Дан. Колкото повече народ толкова по-безопасно.

Прекараха останалата част от следобеда, без да си позволяват нищо повече от многозначителни погледи и уж случайни докосвания.

„Лунатиците“ се върна в пристанището точно по залез. Небето бе започнало да потъмнява като наситено индиговия цвят на очите на Дан. Тори въздъхна, докато помагаше да свалят платната. Знаеше, че току-що беше завършил един прекрасен ден. Паметен ден. Ден, който сигурно никога нямаше да се повтори. Или поне не с Дан. Тя разбираше, че го привлича физически, но е решен да не се обвързва. Сега щеше да я закара у дома ѝ, щеше да ѝ пожелае „лека нощ“ и да се върне към обичайния си живот. Може би при някоя жена, с която наистина беше обвързан.

Тори си помисли, че това няма да е зле. Дан Стюърт можеше да разбие сърцето ѝ. Защитата ѝ срещу него не действаше. Той бе човекът, срещу когото трябваше да се бори с всичките си сили, но внезапно се бе оказало, че не може да го направи.

Когато слязоха от яхтата, Тори се усмихна на Дан, а после на Хауърд и Лиз:

— Благодаря ви за чудесния ден. Не си спомням досега нещо да ми е доставяло толкова удоволствие, както този пикник.

— Не беше лошо — съгласи се Хауърд и обви с ръце раменете на Лиз.

Дан усети горчивината в гласа на Тори. И той чувстваше същото, но откакто бе загубил самообладание в колата, бе имал достатъчно време да размисли. Нищо не се бе променило. И той не се бе променил. Нито пък Тори. Въпреки всичките ѝ смели приказки за независимост и това, че избягва по-задълбочени връзки, тя бе просто една уязвима, нежна и любяща жена, която можеше да отдаде всичко на мъжа, когото обичаше. Щеше да бъде толкова лесно да задоволи глада си към нея; да ѝ се наслаждава, докато преминеше в периода на отрезвяване и бягство. Но тя заслужаваше нещо по-добро. Най-честно щеше да бъде, ако я откараше до дома ѝ и пожелаеше „лека нощ“. Бе крайно време да си намери някоя жена, която да няма нужда от мъж, на когото да разчита.

Когато минаваха покрай един открит ресторант близо до кея, Хауърд неочаквано каза:

— Ей, не съм хапвал нищо от няколко часа, а тук сервират прекрасни морски ястия. Какво ще кажете да завършим деня с една страхотна вечеря?

Лоша идея — помисли си Дан.

— Звучи добре — чу се да казва той.

Сърцето на Тори спря. Знаеше, че трябва да каже на Дан, че предпочита да се прибере вкъщи. Всяко извинение би свършило работа. Тя прехапа долната си устна и видя, че другите я гледаха в очакване. Тори се поколеба и накрая промълви безпомощно:

— С удоволствие бих ги опитала.

Хауърд беше прав — реши Дан, след като привършиха с вечерята и поръчаха кафе. В крайбрежния ресторант сервираха прекрасни морски ястия. Само че Хауърд бе пропуснал една подробност — дансинга, който ставаше за бавни танци. Бавни танци на фона на романтична и чувствена музика. Дан знаеше, че един танц с Тори в такава обстановка и на такава музика щеше да сложи край на всичките му благородни намерения. Докато слушаше с половин ухо как Хауърд разправя някакъв анекдот, той реши веднага след кафето да грабне Тори и да я закара направо у дома ѝ.

Внезапно Хауърд привлече цялото му внимание. Разказваше историята със сала, който си бяха построили като малки.

— Бяхме около десетгодишни — каза той. — И двамата не обичахме осиновителите си, така че решихме да стигнем със сала до самия залез.

Тори се втренчи учудено в Дан:

— Осиновители?

— Точно така — продължи Хауърд. — Дан не ти ли е казвал как станахме приятели? И двамата бяхме сираци. Е, поне аз. Не помня родителите си, а и нямах роднини с достатъчно мазохистични наклонности, за да поемат грижите по ревливия пикльо, който сигурно съм бил. Дан, от своя страна, беше...

— Преждевременно развит младеж, който бе напуснал дома твърде рано — прекъсна го Дан.

Хауърд и Лиз се засмяха на нехайния му коментар, но Тори се вгледа внимателно в него:

— Колко рано?

— На три години — сви рамене той.

— Дан не обича думата „копеле“ — каза Хауърд, като се смееше и клатеше глава.

— Бях син на самотна майка, която не можеше да се справи и ме остави на един свещеник в Албюкерк — изрецитира Дан с примирен

монотонен глас. Възхищаваше се от начина, по който Хауърд се отнасяше към произхода им, но не искаше да говори за това с Тори. Беше твърде чувствителна и щеше да го приеме много навътре. Вече го гледаше с големите си очи на кошута, тъй тъжни и нежни, сякаш искаше да се върне назад във времето и да промени нещата. Трябваше да ѝ помогне да се осъзнае.

— Когато се застоях твърде много там, свещеникът се обади на местните власти, за да ми намерят осиновители. Тогава се запознахме с Хауърд и от този момент непрекъснато си вървахме един на друг по петите. Тогава не го знаехме, но сме имали повече късмет от другите деца.

— Повече късмет от другите деца? — повтори Тори. — Сериозно ли говориш?

— Абсолютно — каза той, твърдо решен да приключи с темата. — Бяхме принудени да научим суровите уроци на живота твърде рано. Бяхме много изобретателни. Обикновено не можеш да се осланяш на неистинските си родители толкова, колкото на истинските. И тогава идва творчеството. Увереността в себе си. Трябваше сами да си измисляме игри.

— Като например да си построите сал и да се опитате да стигнете до Мисисипи от Ню Мексико — каза Тори и с изненада откри, че преглъща сълзите си.

— Добре де, географията не беше най-силната ни страна — рече, усмихвайки се, Хауърд. — Мислехме, че някъде наблизо трябва да има приток.

— Нима на всяко дете не му се е искало в даден момент да избяга от къщи? — попита Дан и погледна към Тори. Но веднага пожела да не го беше правил. Изглеждаше толкова поразена, само дето не се беше разплакала. Той едва се стърпя да не я вземе в прегръдките си, за да я утеши. — Никога ли не са ти се случвали такива неща? — попита той дрезгаво.

Тори осъзна, че Дан се чувства неудобно, и се укори за своята емоционалност.

— Всеки път, когато се местехме, имах желание да избягам. Винаги ми се искаше да се върна там, където сме били преди това — рече тя с усмивка, като се опитваше да отклони вниманието към себе си, за да може Дан да си отдъхне. — Веднъж наистина го направих, но

за малко да се откажа, докато си опаковах вещите. Просто не можех да реша кои от куклите си да взема и кои да оставя. Не исках никоя от тях да се чувства... — тя рязко спря и разбра с ужас какво щеше да изтърси. Не бе искала никоя от тях да се чувства изоставена. Как можа да се прояви като толкова нетактична!

Хауърд и Лиз се усмихнаха, сякаш не бяха забелязали гафа. Но Дан го забеляза. Забеляза също и че Тори беше разстроена и сега се страхуваше, да не би да го беше наранила. Не беше. Той бе престанал още преди много години да се сърди на света. Но малкото момиченце, което уважаваше чувствата на куклите си, изглежда, не се беше променило много.

— И какво стана, когато не се отказа да избягаш? — подсети я той.

— Страхувах се, че ще попиташ — рече Тори, въпреки че се зарадва, задето я беше окуражил да продължи. Може би не трябваше да се пази чак толкова от него. — Петролната компания, за която работеше баща ми, го премести от Оклахома в Канада. По-точно в Калгари. Алберта. Бях само на седем и като всички, мразех да бъда нова в класа. Исках да се върна в старото си училище и да бъда с приятелките си. Така че казах на куклите си, че ще трябва да останат и да се грижат една за друга, докато ми бъдат изпратени. Сложих в чантата си сандвич със сладко и фъстъчено масло, пижамата и касичката си, а после се измъкнах през задната врата и се затичах с всички сили — тя се засмя и поклати глава. — Всичко свърши, когато махнах на едно такси и попитах шофьора колко пенита ще ми вземе до Оклахома. И на мен географията не беше най-силната ми страна. Бях толкова глупава.

— Но си била само на седем — защити я разгорещено Дан. Когато Тори го погледна въпросително, той се намръщи, зарови в чинията си и промърмори: — И какво стана после?

— Шофьорът ми каза да се кача и ме заразпитва, докато научи адреса ми — отвърна Тори, все още втрънена в Дан, като напразно се опитваше да проследи това, което ставаше в главата му. — Докато стигнем у дома, моят спасител вече ме беше убедил да дам още един шанс на Калгари. Също така ми обеща да ме запознае с дъщеря си, която се оказа на моята възраст. И устоя на думата си. Дъщеря му стана

новата ми най-добра приятелка и до ден-днешен поддържам връзката си с нея.

— Щастлив край — отбеляза Лиз. — Обикновено така става с Тори.

Забелязвайки, че Лиз го наблюдава внимателно, докато Тори говореше, Дан зае отбранителна позиция:

— Този инцидент е можел да завърши и зле. Тори е имала късмет.

— Или просто винаги кара хората да проявяват най-добрата си страна — парира тя.

Дан погледна към Тори, сякаш обмисляше тази възможност. После поклати глава:

— Но само ако приемем, че у хората винаги има и добра страна, Лиз. А понякога няма.

Тори реши, че твърде дълго е била център на внимание, и някак прекалено ентусиазирано смени темата:

— Едно е сигурно. Някой тази вечер е накарал готвача да прояви най-добрата си страна. Това блюдо е истински шедевър. Хауърд, признавам те за познавач.

Номерът мина. Хауърд, който — неволно или не — не беше забелязал подтекста на предишния разговор, се разбърбори за любимите си ресторанти, докато всички започнаха да обсъждат страхотната тенденциозност на калифорнийската кухня. Тори още веднъж откри, че ѝ харесват суховатият хумор, тихите иронични коментари и комични забележки на Дан за ястия, които му били сервиращи в най-различни ексцентрични ресторанти в Лос Анджелис.

— Мисля, че съм човек с широки разбирания, но последната капка в чашата преля, когато ми поднесоха цветчета от латинка — рече той, а после се обърна към Тори и намигна само на нея. — По-скоро бих излял някоя пържола от игуана.

Тори се засмя, като си припомни обяда им в „Скачащите гущери“, и се почувства поласкана, задето той се пошегува с това.

— У-оу — извика тихо Лиз, като бутна стола си назад и стана. — Тук май някой се майтапи с неща, за които си нямам представа. Хауи, ще ми направиш ли една услуга? Тази песен е на Нат Кинг Кол. Би било истинско светотатство да не танцуваме на нея.

Хауърд стана, плъзна ръка по талията ѝ и двамата се отправиха към дансинга.

— Сега вече Лиз загази — каза Дан. — Хауърд изобщо не умее да танцува.

— Лиз ще го научи — усмихна се Тори.

— Ще ѝ изпочупи пръстите на краката.

— Готов ли сте да се обзаложите, господин Стюърт?

Дан знаеше, че се шегуваха, за да прикрият неудобството в момент, в който трябваше да я покани на танц. За миг се изкуши да зареже тези празни приказки, да я поведе към дансинга и да остави магията на Нат Кинг Кол да действа. Но си каза, че не би било честно да продължи флирт, който бе започнал в момент на слабост.

— Мисля, че не бих заложил на това, госпожице Чейс — отговори той небрежно. — Изглеждате твърде уверена.

— Лицето ти е много подходящо за покер — рече Тори с престорена въздишка. — Никога ли не си мислил да станеш професионален картоиграч?

— Всъщност да.

Очите на Тори се разшириха.

— Наистина ли?

— Наистина. В един момент от късното ми юношество комарът изглеждаше най-доброто решение. Открих, че в уличните сбивания и ваденето души на полицаите няма никакви пари — Дан се поколеба, а после продължи: — Когато бях твърде млад, за да бъда самостоятелен, и с твърде отвратителен характер, за да мога да бъда осиновен, ме изпратиха в един, меко казано, дом за трудни деца. Там разбрах, че съм доста добър на карти. До времето, когато бях достатъчно голям, за да ме допускат до игри с големи залози, реших, че съм уморен да се боря със света, и използвах спечелените от порока пари, за да получа някакво свястно образование. През лятото се хващах на работа като крупие, за да си помагам. Може да се каже, че подходящото ми за покер лице ми помогна да си изкарам дипломата.

— О, Дан! — промълви Тори. — Толкова...

— Спри веднага — каза той твърдо. — Не искам никакви такива от рода на „О, Дан!“, ясно ли е? Казвам ти всичко това, защото... защото... — намръщи се. Наистина не разбираше защо ѝ казва всичките тези неща. Това изобщо не беше характерно за него. —

Хауърд — реши той на глас. — Изглежда, Хауърд го е хванала носталгията тази вечер, може би от старите песни тук. И май откровеността му е заразителна.

Тори вече беше сглобила достатъчно от образа на Дан, за да може да го разбере по-добре. Но това само я правеше още по-любопитна за липсващите части от мозайката. Искаше ѝ се да му зададе куп въпроси, никой, от които не ѝ влизаше в работата. Така че просто се усмихна и каза:

— Между другото не съм сигурна кой от нас печели баса — тя посочи с глава към дансинга. — Зависи какво разбираш под „танцуване“.

Дан проследи погледа ѝ. Видя как Хауърд и Лиз се бяха притиснали плътно, полюшваха се като едно цяло и от време на време правеха по някоя стъпка приблизително в такт с музиката. Очите на Хауърд бяха затворени и на устните му беше цъфнала блажена усмивка.

— Дявол да го вземе! — изстена Дан, бутна стола си назад и се изправи. — Хайде да танцуваме.

Коленете на Тори омекнаха, но успя някак си да се изправи и даже се усмихна мило:

— С най-голямо удоволствие. Как бих могла да откажа на една толкова изискано направена поканата?

Дан не обърна внимание на насмешката в гласа ѝ и я поведе към дансинга, където вече звучеше един шлагер на Синатра. Той я притегли към себе си и наклони глава така, че устните му докосваха ухото ѝ.

— Позволи ми да перифразирам поканата си — промърмори той. — Тори, искаш ли да танцуваш с мен?

Внезапното омекване на тялото ѝ, нежно и покорно в ръцете му, бе отговорът, от който имаше нужда.

ДЕВЕТА ГЛАВА

Песента беше версия на „Звезден прах“ на Уили Нелсън, а небето се бе превърнало в черно кадифе, изпъстрено с блестящи точки. Тори не знаеше дали бе танцувала с Дан в продължение на минути или часове. Знаеше само, че ѝ се иска тази нощ да не свършва никога.

По едно време Дан бе увил ръцете си около кръста ѝ. Нейните бяха около врата му, бузата ѝ — притисната до рамото му, а бедрата ѝ се люлееха в такт с неговите. Докато Уили напиваше последните си фрази, ръцете на Дан се стегнаха около нея, а после се отпуснаха. Тори вдигна глава като в мъгла и бавно се огледа наоколо.

— Къде са другите? — попита тя, като видя, че бяха останали сами на дансинга.

— Отидоха си — каза Дан, плъзна ръце по гърба ѝ и ги уви около раменете ѝ.

Тя примигна.

— Отишли са си?

— Ако имаше танцов маратон, щяхме да сме го спечелили — рече Дан. — Току-що забелязах, че келнерите издават подканващи звуци и се прозяват възможно най-нахално.

Тори отново се огледа.

— Какво стана с Хауърд и Лиз?

— Отидоха си преди около пет песни. Хауърд ни махна, а Лиз го гледаше така, сякаш той е най-умният човек, когото познава.

Тори се засмя тихо:

— Трябва да има нещо във въздуха. Никога преди не съм танцувала, докато затворят заведението.

— И аз. Но по-добре да оставим тези хора да си отидат вкъщи и да си починат — Дан постави ръката си на талията ѝ, докато се отправяха към масата. А там ги чакаше бележка.

Дан я вдигна и зачете:

„Не искахме да ви прекъсваме. Не искахме да бъдем прекъсвани. Погрижих се за сметката. Приятно пътуване до вкъщи.

Х.“

Когато тя и Дан излязоха от ресторанта и се отправиха — ръка за ръка — към паркинга, Тори забеляза:

— Хауърд не е многословен, поне в някои случаи.

— И аз мисля така. Но вече не съм сигурен, че го познавам добре. Никога не го бях виждал да се държи така — дойде му наум, че можеше да каже същото и за себе си, но предпочете засега да не засяга тази тема. Беше по-безопасно да говори за Хауърд. — Никой преди не го беше наричал Хауи. Или поне не два пъти. По някаква причина той не обича прякорите. Но когато Лиз го нарича така, всичко е наред. Сякаш музика звучи в ушите му. Според мен старата поговорка, че мъж, който не се влюбва лесно, накрая хлътва до ушите, е вярна.

— Май същото важи и за жените — каза Тори. — Лиз беше доста чалната, преди да срещне Хауърд. Още не мога да повярвам, че ѝ се е случило такова нещо. Изглеждаше толкова... недостъпна.

Дан не каза нищо. Тори го погледна крадешком и забеляза, че отново бе стиснал челюсти и се бе замислил. Почуди се дали и той не бе усетил, че в момента сякаш говореха за себе си. Тори потрепери, когато осъзна колко уязвима бе станала.

— Студено ли ти е? — попита Дан веднага.

Ни най-малко — помисли си тя, но му се усмихна невинно:

— Май стана хладно.

Той обви ръце около раменете ѝ, докато стигнаха до колата, а после отвори багажника и измъкна оттам дънково яке.

— Ето, облечи го.

— Да не би да имаш цял гардероб в багажника си? — попита тя и тихо се засмя, докато пхаше ръцете си в ръкавите. — Изглежда като бездънния куфар на уличен актьор.

— Би се изненадала — каза Дан, като хвана раменете ѝ и я обърна с лице към себе си, а после закопча ципа на якето и погледна голите ѝ крака. — Май трябва да облечеш още нещо. Поне панталоните си. В сака ти ли са?

— Да, но не е необходимо — отвърна тя. Нямаше никакво желание да се преоблича в колата или на паркинга. — Вече се постопах. — Тори погледна надолу и размаха ръце. Ръкавите ѝ бяха прекалено дълги. — Твоето яке май ме покрива повече от собствените ми дрехи. Ами ти?

— Не ми е студено — каза Дан и отвори вратата на колата. — Ако ми беше, щях да извадя един пуловер от бездънния багажник.

Тори се качи в колата и се намести удобно на меката кожена седалка. Едва тогава разбра колко беше уморена. Когато Дан сядаше на мястото си, тя с мъка прикри една прозявка.

— Извинявай — и пак се прозина. — Май не съм по-добра от онези келнери.

— Доста късно е — отбеляза Дан и запали колата. — А и морският въздух, който дишахме днес, може да накара всеки да му се приспи.

— Теб накара ли те?

— Не, но аз съм по-силен.

— Усещам това. Не бих искала да си имам работа с теб — Тори осъзна двусмислицата чак когато изрече думите.

— Наистина ли? — попита тихо Дан.

Тори почувства как по кожата ѝ плъзна червенина, и се загърна по-здраво с якето. Изкушаваше се да му изтърси цялата истина — че с удоволствие би имала работа с него — тази или която и да е друга нощ. Но нямаше нужда да му го казва. Поне не сега.

Вместо това, тя смени темата. Като облегна глава назад и затвори очи, каза:

— Тази кола е прекрасна. Вози като в сън. Но изглежда доста странно за човек, който се движи по върховете на индустрията на бъдещето, да избере класически модел — млъкна за момент и после продължи: — Мисля си нещо...

Дан тъкмо изкарваше колата от паркинга и не отговори. Той изобщо не беше тук. Беше ѝ дал идеалната възможност да му покаже зелена или червена светлина, но тя го остави да гадае, като вместо това заговори за колата му. Желаше го. Поне в това беше сигурен. По някое време тази вечер решението му да я пази от себе си се беше стопило като кубче лед, пуснато в чайник с кипяща вода. Но искаше да разбере дали беше привлечена от него емоционално така, както и физически.

Искаше да бъде сигурен, че когато тя кажеше „да“, щеше да е направила решението си трезво, а не под влияние на момента.

— Не искаш ли да чуеш какво си мисля? — обади се Тори.

— Разбира се, че искам — каза Дан, въпреки че беше забравил за какво ставаше дума.

— Според мен си видял такава кола, когато си бил в бунтовническия си период — осмели се да каже Тори, без да вдигне глава. Не трябваше да спира да говори, защото иначе щеше да заспи, а това беше последното нещо, което искаше да направи. — Видял си тази блестяща черна кола и си се почувствал като дете, което притиска нос във витрината на магазин за играчки. И си бил отвън, а не си искал това да е така. Следователно си решил да влезеш вътре и когато накрая си успял, си си купил най-важния за теб белег на успеха.

Дан беше изненадан.

— Хауърд е казал на Лиз, нали? И тя ти е казала?

— Не, просто така си мисля — усмихна се доволно Тори със затворени очи. — Улучих право в целта, нали?

— Точно така. И сега се мислиш за много умна — каза Дан и почувства, че у него отново се надига странната топлина, която само Тори умееше да предизвиква топлина, която няма нищо общо с желанието. Харесваше му, че тя си мисли за него и за мотивите му за нещо толкова просто като избора на кола. Наслаждаваше се на интереса ѝ именно към него, а не към положението му или нещата, които притежава. Беше влюбен в начина, по който се смееше на забележките му, сякаш бе Робин Уилиъмс, Били Кристъл и Стийв Мартин, взети заедно; в начина, по който го слушаше — сякаш бе пророкът на века. Караше го да се чувства някак ценен. Като личност и като мъж.

— Е, трябва да ти кажа нещо — рече той с натежал от чувства глас.

— М-м? — промълви Тори.

Дан ѝ хвърли един поглед. Беше почти заспала. Той се протегна, разроши нежно косата ѝ и каза:

— Ти наистина си умна, Тори Чейс.

Тя се усмихна сънено, въздъхна и потъна в света на сънищата.

Тори все още спеше, когато спряха пред вратата на жилището ѝ. Дан се поколеба дали да я събуди, или просто да извади ключовете от чантата ѝ, да я пренесе догоре и да я пхне в леглото. Вече бе решил, че и дума не можеше да става за любов точно тази нощ. Беше все едно да нападнеш Спящата красавица. Освен това на другата сутрин трябваше да пътува за Сан Франциско, а не искаше да прекара една нощ с Тори, ако не можеше да бъде с нея и на следващия ден. Със закуска в леглото. И дълга разходка по брега на океана. И букет от рози, а може би и вечеря на свещи.

Тази мисъл го накара да се сепне. Откога бе започнал да си пада по розова романтика? Но преди да беше решил какво да прави, Тори отвори очи и примигна.

— За бога, наистина съм заспала — тя обърна главата си към Дан. — Съжалявам. Не беше честно от моя страна да те оставя да караш, без да ти правя компания.

Сега дрезгавата напевност на гласа ѝ беше още по-подчертана. Дан отново почувства прилив на възбуда, но каза:

— Не се притеснявай. Бръмченето, което издаваше, ми правеше компания.

— Бръмчене? — подскочи тя. — Искаш да кажеш, че съм хъркала?

— Нима мога да използвам такава груба дума за твоите леки... въздишки? — подразни я Дан, докато слизаше от колата.

Тори зарови лице в ръцете си:

— Никога повече няма да спя! През целия си живот!

Дан ѝ отвори вратата:

— Хайде, госпожице Ван Уинкъл, вече сте си у дома!

Тори се засмя унило, свали якето от раменете си въпреки протестите му и пое протегнатата му ръка. Докато крачеше с него към апартамента си, тя умуваше какво беше редно да направи, когато стигнат горе. Поканата за чаша кафе бе твърде банална. А защо да не бъде откровена? Ако искаше да го заведе в леглото си — а тя наистина искаше, — трябваше просто да си каже. Какво пък толкова можеше да стане, ако предприемеше първата крачка?

Можеше да ѝ откаже. Ето това можеше да стане.

Когато стигнаха пред вратата, тя я отключи и отвори. Тъкмо мислеше все пак да го покани на кафе, Дан пое нещата в свои ръце.

— Казах ли ти, че утре трябва да пътувам за Сан Франциско? Няма да ме има цяла седмица — каза той, когато Тори се обърна към него.

Гласът му ѝ се стори напрегнат. Освен това той не направи никакво движение да влезе вътре, въпреки че вратата беше отворена. Знаеше, че щеше да си отиде, и то не защото не я желаше.

— Толкова си мил — промълви тя, като се наклони към него, опря длани на гърдите му и сложи бузата си на рамото му.

Дан инстинктивно я прегърна и я целуна по косата.

— Аз да съм мил? Защо?

Беше го хванала натясно. Бе чувал много определения за себе си, но „мил“ не беше едно от тях. Да не би да бе открила причината за заминаването му?

Отговорът ѝ го изненада.

— Защото искаш да ме любиш и знаеш, че и аз искам същото — каза тя. — Но няма да го направиш заради глупавото ми заспиване и защото трябва да пътуваш утре сутринта. Толкова си грижовен, Дан. И такъв кавалер. Джентълмен в истинския смисъл на думата — тя се сгуши в прегръдките му. — Мога ли да дремна тук? Само за малко. Обзалагам се, че това ще ме ободри.

Дан си поигра за момент с мисълта да я грабне и отнесе в леглото ѝ. Само щеше да я завие и да си отиде.

Тялото на Тори се отпусна и дишането ѝ стана равномерно. Боже господи, тя наистина беше задрямала! Дан се почуди дали можеше да разчита на самоконтрола си, ако я занесе до леглото ѝ и легне до нея само за да я подържи в прегръдките си. Тя нямаше да има нищо против, все пак бе казала, че го желае.

Също така бе казала, че е мил. Грижовен. Кавалер. Дявол да го вземе, защо трябваше да бъде толкова доверчива? Защо трябваше да вижда в него един Ланселот?

— Тори — каза той, — трябва да влезеш вътре. Не можеш да спиш тук, на стълбите.

Тя се стресна леко, а после се размърда, намести се още по-удобно и обви ръце около врата му.

— Само минутка — промърмори. — Още шестдесет секунди и ще бъда готова да изскоча от някоя торта и да изиграя истински

еротичен танц, ако това искаш — тя се изсмя и завъртя ханша си с гъвкаво движение, сякаш да му покаже какво щеше да направи.

По челото му изби пот. Никога през живота си не беше копнял за жена така, както сега копнееше за Тори. А и тя го желаше. Тогава какво го спираше?

Лесен въпрос — помисли си той. Проблемът не беше в това, че на Тори ѝ се спеше; беше сигурен, че имаше с какво да я събуди. Само че тя заслужаваше нещо повече от това, което той обикновено предлагаше.

— Лека нощ, Тори — каза Дан твърдо, хвана я за раменете и я отстрани от себе си.

Тя потрепери и с мъка отвори очи.

— Лека нощ?

— Ще ти се обадя, като се върна.

Тори се разбуди достатъчно, за да се почувства пълна глупачка.

— Така — каза тя, като се опитваше да обърне работата на шега.

— Май ще трябва да преразгледам техниката си на съблазняване.

— Техниката ти на съблазняване е чудесна — рече Дан твърдо.

— Но има нещо, което трябва да обмислиш, преди да стигнем твърде далеч с този... флирт.

Тори примигна. Флирт? Нима искаше да каже, че всичко, което изпитваше към него и вярваше, че и той изпитва към нея, бе толкова просто?

— Какво трябва да обмисля, Дан? — попита тя.

— Това, че изобщо не съм мил! — внезапно се разгорещи той. — Аз съм копеле, Тори, и то не само в буквалния смисъл на думата. Аз съм от онези мъже, за които е трябвало някой да те предупреди.

Тори се усмихна:

— Знам.

Сега беше негов ред да примигне.

— Знаеш?

— Разбира се. Ти си от онези мъже, за които всяка жена е предупреждавана от момента, в който започне да осъзнава, че момченцата се различават по нещо от момиченцата. Но помислих по този въпрос и реших, че ще бъде по-добре да прекарам една върховна нощ с теб, отколкото после да съжалявам до края на живота си, че не съм го направила. А в едно отношение не съм съгласна с теб, Дан

Стюърт. Наистина си мил. Ти си абсолютна скъпоценност, независимо от това какво си мислиш.

— Скъпоценност — повтори Дан и поклати глава. — Аз съм мил. Скъпоценност. Рицарят от кръглата маса. Тори, по отношение на мъжете разсъждаваш като петнадесетгодишна.

Тя не се опита да се защити, а просто се засмя:

— Може и така да е. А като си помислим, сигурно съм доста по-неопитна от теб. Вероятно ненавременната ми дрямка ти е добре дошла...

Останалите ѝ думи се загубиха в горещите му устни. Придържайки тила ѝ с една ръка, той прокара пръсти през косата ѝ. Когато накрая Дан вдигна глава и потърси очите ѝ, Тори цялата гореше. Беше като в мъгла. Не можеше да мисли. Нямаше собствена воля.

— Въпросът за твоята неопитност остава висящ — каза той с натежал от страст глас. — Но нека наричаме нещата с истинските им имена, Тори. Вероятно се досещаш, че не съм... — той се поколеба.

— Къщно пиле — подсказа тя.

Дан се намръщи.

— Мисля, че това изчерпва въпроса.

— Виждаш ли? Наистина разбирам — каза Тори триумфално, после хвана главата му с две ръце и целуна нежно бръчките между веждите му, външните ъгълчета на очите и гънките, които обграждаха устата му. — Печелиш, красавец. Ще прекарам седмицата в размисъл дали да се замесвам с мъж като теб, доволен ли си? Може би когато се върнеш, ще ми е дошъл умът в главата и ще съм решила да бъда предпазлива — тя го целуна нежно по устните, след това въздъхна и се отдръпна. — Лека нощ, Дан. И благодаря за чудесния ден.

После влезе в апартамента си. Дан изпита почти физическа болка, когато я видя да си отива. През ума му мина ужасната мисъл, че тя се вразумяваше, докато с него ставаше точно обратното.

Тя затвори вратата, а Дан се отправи бавно към стълбите. Внезапно Тори подаде навън глава.

— Дан?

Той се спря и се обърна нетърпеливо:

— Да?

— Дойде ми нещо наум.

Той почака малко с вдигнати вежди, а сърцето му препускаше бясно.

— И какво е то?

Тори го дари с най-милата си усмивка.

— Мисля, че „П“-то означава „Перко“.

Тя показва връхчето на езика си и изчезна зад вратата. Дан прокара пръсти през косата си, борейки се с изкушението да се върне, да задумка по вратата, докато тя отвори, и да я люби цяла нощ.

Тори беше права. Наистина беше перко.

ДЕСЕТА ГЛАВА

Не ѝ беше необходима цяла седмица, за да разбере, че Дан ѝ бе направил огромна услуга, като ѝ беше дал шанса да премисли. Осъзна го за по-малко от един ден.

Тори се събуди на другата сутрин, хвърли сънлив поглед в огледалото и видя това, което беше видял и Дан — двадесет и пет годишна жена с разбирания на петнадесетгодишна по отношение на мъжете. Беше му благодарна, че се бе държал прилично, но тя бе съкрушена. Мили боже, сама му се беше обесила на врата!

— Трябва да е плъзнал някакъв вирус из Вентура — промърмори тя. — Нещо като любовен бацил.

В крайна сметка и Лиз беше заражена. Хауърд също. А може би и Дан, поне за малко.

За съвсем малко — помисли си, като се гледаше сърдито. Дан се беше възстановил за рекордно кратко време. А на нея щеше да ѝ отнеме най-малко седмица, докато смъкнеше температурата си. Най-добрият начин да се излекува от него беше изобщо да не го вижда. Може би след седем дни щеше да бъде способна да се изправи пред Дан, без да има опасност от нови грешки.

Само че не беше предвидила усложненията и страничните ефекти, които можеха да възникнат за една седмица. А те започнаха веднага.

Например любимата ѝ радиостанция рекламираше екскурзии през уикенда за състезанията в Сан Франциско. Всеки път, когато включваше радиото, оттам се разнасяше гласът на Тони Бенет. Не ѝ се искаше да признае, че сърцето ѝ явно бе отпътувало в северна посока или че Санта Барбара бе загубила обичайния си блясък. Но ѝ стана ясно колко мрачен можеше да бъде почти родният ѝ град, когато беше изпълнен с болезнени спомени.

А когато в сряда сутринта пристигна в „Стюърт Ентърпрайсиз“ за среща с Роджър МакКормик, Тори откри, че сърцето ѝ препускаше бясно. Не можеше да има друга причина за това, освен тази, че Дан

Стюърт изпълваше мястото с присъствието си даже и когато го нямаше. Явно беше доста загазила. Този мъж не само се бе промъкнал безпрепятствено покрай защитните й сили, но и ги беше сринал до основи. Беше ги превърнал в купчина безполезен боклук.

Беше благодарна, че веднага я въведоха в офиса на Роджър. Съсредоточаването върху работата можеше да бъде единственото лечение за болката й. Тя седна на коженото канапе и разположи скиците и бележките си на масичката. След като изложи набързо плановете си, каза:

— Исках само да получа одобрението ти, преди да съгласувам проекта и с Хауърд.

Роджър кимна:

— Всичко това ми харесва, но мисля, че трябва да поговоря с Дан, преди да ти дам зелена светлина. Предлагаш доста по-раздвижени методи от традиционните за „Стюърт Ентърпрайзиз“.

— Не съм сигурна дали ще можем да успеем да привършим навреме, ако изчакаме до следващата седмица, за да започнем — възрази Тори.

— Няма проблеми. Дан се обади преди един час и остави телефона, на който може да бъде намерен през целия следобед. Сега ще му звънна.

Когато Роджър се надигна и отиде до телефона, през Тори премина гореща вълна. Тя прехапа долната си устна и затвори очи, като се ругаеше наум за вълнението си. Но нищо не зависеше от нея. Скоро наистина щеше да говори с него. Вероятно Роджър щеше да й подаде слушалката, за да обясни идеите си. Дан със сигурност щеше да поиска да говори с нея.

Тори се опита да не подслушва разговора. Започна внимателно да изучава картините по стената. После подреди мислите си, за да не отнеме много от времето на Дан. Само дете не си запуши ушите и не затананика „Дикси“, но чу всяка сричка от разговора. Включително и това, че когато Роджър го попита дали иска да го свърже с нея, той отговори „не“. Като че ли даже и не искаше Роджър да му обясни накратко идеите й.

Беше шокирана. Съкрушена. За момент й се прииска да отиде до телефона, да грабне слушалката и да му каже, че и тя не иска да говори с него. Но когато Роджър затвори, тя просто попита:

— Каква е присъдата?

— Зелена светлина — отговори Роджър.

— Супер — каза Тори, докато събираше нещата си. — Сигурен ли си, че господин Стюърт е разбрал всички подробности? — *Подробностите, за които едва ли му пука* — промърмори тя под нос.

— Дан бързаше — отговори Роджър. — Само каза, че се доверява на преценката ти.

Тори затвори куфарчето си с рязко движение и се усмихна така, сякаш позираше за реклама на паста за зъби.

— Поласкана съм.

— Наистина трябва да бъдеш. Дан не дава съгласието си просто така. Той обича всичко да пипне сам.

Като че ли не го знам — помисли си Тори. Кожата ѝ я засърбя само при спомена за ръцете му и това, което можеха да направят с нея. Но почувства болезнена тежест в гърдите. Това беше безсърдечен, но доста ефективен начин да ѝ покаже, че иска връзката им да си остане чисто професионална. Дявол да го вземе, болеше я! Но защо? И тя искаше същото, нали?

— Ще се обадя на Хауърд и ще си уговорим среща, за да уточним подробностите — каза тя приветливо, докато Роджър я изпращаше до вратата. — Не бих могла да направя нищо, преди той да е дал съгласието си.

— Хауърд днес е тук — рече Роджър. — Имаше среща с помощниците си, но съм сигурен, че вече е свършил. Искаш ли да видя дали ще може да ти отдели малко време?

— Страхотна идея — каза Тори и погледна часовника си. Имаше и друга уговорена среща, но можеше да си позволи да побъбри малко с Хауърд.

Докато Роджър отиде до бюрото си, за да се обади в офиса на Хауърд, Тори си направи кратка равностметка. Би трябвало да се радва, че Дан ѝ беше гласувал такова доверие. Нямахте нужда да позволява на личните си чувства да вземат надмощие. Имаше да се върши много работа в „Стюърт Ентерпрайзиз“ и колкото повече се съсредоточеше в нея, толкова по-малко щеше да забелязва опустошителния ѝ президент.

— Тори, Хауърд каза, че ще замрази всичко друго, за да се види с теб — рече Роджър, докато затваряше телефона. — Офисът му е на долния етаж. Ще те заведе.

— Страхотно — каза Тори с най-широката си усмивка. — Знаеш ли, Родж, никога не съм работила с толкова отзивчиви хора. Вие с Хауърд наистина правите работата ми по-лека. — *Само дето президентът ви е такава баракуда!*

Няколко минути по-късно Хауърд я прие в офиса си така, сякаш му бе скъпа приятелка от детинство. Когато тя изложи идеите си, ентусиазмът му ѝ подежда освежително. Твърдо решена да съсредоточи вниманието си върху проекта, Тори избягваше да му споменава за Дан. Отсега нататък трябваше да говори за господин Стюърт само служебно. Нямаше значение, че Хауърд можеше да ѝ помогне да разбере вътрешния му свят. Това я интересуваше толкова, колкото и вътрешният свят на някоя бомба. Всичко, което искаше, беше да се държи на безопасно разстояние.

Но за нещастие не можа да се противопостави на несъкрушимата бърбровост на Хауърд или на искрения му ентусиазъм от това, че между нея и Дан ставаше нещо специално.

— Дан никога никого не е искал да нарани — забръцолери Хауърд за нейна най-голяма изненада. — Но просто понякога така става. Знаеш какви жени има, току се влюбват в някого, на когото не му пука за тях. Дан им действа като валериан на котки. Никога не се задържа за дълго с една жена. Но с теб... не знам. Имам чувството, че с теб е съвсем различно. Той наистина те харесва, Тори. Надявам се, че ти няма да го нараниш. А би могла. Сигурно няма да повярваш, но можеш да го въртиш на малкия си пръст.

— На твоє място не бих се притеснявала за това, Хауърд — каза нехайно Тори, като се опитваше да не обръща внимание на бъркотията от чувства, която той ѝ причиняваше с бърбровостта си. — С Дан се разбираме чудесно. А сега, какво ще кажеш за идеята си да накараш Стан и Оли да говорят с гласовете на своите прототипове?

За нейно най-голямо облекчение, Хауърд престана да говори повече за Дан. Докато обсъждаха въвеждането на гласове в паметта на роботите, Тори изтърси една реплика с гласа на Оливър Харди. Хауърд отпусна глава назад и се разсмя.

— Ей, ти наистина имаш талант — каза той. — Мисля, че мога да те използвам за тази работа.

Тя отмина комплимента със свити рамене:

— С удоволствие бих направила каквото е по силите ми, Хауърд, но не съм толкова добра. Просто упражнявам тези гласове, за да мога да ги използвам за куклите си.

— Кукли?

— Понякога изнасям малки представления на детски празненства — обясни тя.

Хауърд се втренчи в нея учудено.

— Сериозно? Господи, та това е страхотно! Мога ли да те помоля за една голяма услуга? Всъщност ще направиш услуга и на себе си. Виждала ли си как роботите си взаимодействат с хората? И най-вече с децата? Нека погледнем истината в очите — ако в днешно време успееш да зарадваш децата с един пикник, няма да имаш никакви проблеми с възрастните по време на продажбите, нали така?

— Така е, но за каква услуга става дума?

Хауърд се намръщи и се почеса по брадичката.

— Чудя се защо Лиз не ми е казала нищо за твоите кукли — той спря и се удари по челото. — Олеле! Забравил съм да ѝ кажа, че ще имам нужда от някой, който да замести оня фокусник с изкълчената китка! А май и изобщо съм забравил да ѝ кажа за празненството. Дано не ми се разсърди...

— Хауърд — прекъсна го Тори и престорено поклати глава в отчаяние. — Първо, Лиз не се сърди толкова лесно, а още повече на теб; второ... но, за бога, за какво става дума?

Когато след малко Тори излизаше от офиса на Хауърд, продължаваше да го уверява, че с удоволствие ще покаже куклите си на детския пикник, който той организираше следващата събота. Нямахше да ѝ се наложи да пътува надалеч, тъй като пикникът щеше да се състои на морския бряг, само на десет минути път с кола.

— И да знаеш, че съм аматьор — каза тя през рамо, докато се отправяше по застлания с килими коридор към асансьора. Вече бързаше за следващата уговорена среща. — Наистина обичам да изнасям представления за деца, така че престани да ми благодариш. Страшно съм поласкана, че ме покани да участвам.

Той се засмя:

— Окей, но все пак ти благодаря.

Тори се засмя и натисна копчето на асансьора. Радваше се, че щеше да направи нещо, за да се откъсне поне за малко от спомените си

за предишната събота, но нямаше нужда да му го казва.

Тори паркира колата си възможно най-близо до брега и се отправи пеш към мястото, където щеше да се проведе пикникът. В ръцете си носеше само една жълта плажна чанта. Нямаше защо да мъкне кошчето с куклите, докато станеше време за нейния номер. Забелязвайки Хауърд, който играеше фризби с група малчугани на тревата, тя отиде да му се обади, че е пристигнала.

— Подранила си — каза той, като заряза играта, за да я поздрави. После я огледа набързо. — Това на тебе бански костюм ли е?

Тори кимна и плъзна нагоре слънчевите си очила. Беше облечена в яркорозов цял бански и пола саронг на цветя, завързана на възел — отчасти защото така можеше да поплува, ако поискаше, без да се преоблича много-много, и отчасти защото беше забелязала, че децата я възприемаха по-добре, когато беше облечена в ярки цветове.

— Искаш ли да отида на брега и да наглеждам децата? — попита тя. Знаеше, че Хауърд може да се заглежда по облеклото ѝ само по практически причини, иначе имаше очи само за Лиз.

— Ще ти бъда много благодарен, Тори — каза той с доволна усмивка. — Лиз е страшно заета. Някои от доброволците ѝ май закъсняват.

— Тръгвам — отвърна Тори. После отново си сложи очилата, изхлузи сандалите си и ги размаха с двете си ръце, докато се отправяше към водата.

Двете с Лиз бяха организирали достатъчно детски празненства, за да ги притесни каквото и да било. Скоро всичко беше под контрол и можеха вече да се забавляват с фризби, водна топка и други простички игри с малчуганите. Когато доброволците на Лиз пристигнаха, Тори си взе един душ, за да изплакне солта по кожата си, изтри се с хавлията си и оправи косата си с пръсти. След това сложи полата и сандалите си и започна да се разхожда наоколо, за да се запознае с децата, които още не беше видяла.

Разбра от организаторите, че повечето малчугани бяха осиновени или с по един родител. Хареса ѝ фактът, че Хауърд се опитваше да даде на децата онова, което той самият не бе имал. Бе сигурна, че и

Дан щеше да се включи, ако беше в града, въпреки че трудно можеше да си го представи сред купчина немирни малчугани.

Дан няма значение — заповяда си тя наум и се намръщи. Трябваше най-сетне да го накара да престане да се появява в мислите ѝ. Там беше нежелан гост.

— Госпожице — каза едно шестгодишно луничаво момченце, като докосна ръката ѝ. — Къде е Диджей? Няма ли да дойде днес?

Намръщената физиономия на Тори веднага се преобрази в усмивка. Вече беше чула няколко деца да споменават Диджей, но не знаеше нищо за него. Може би щеше да има и дисководещ.

— Боя се, че нямам представа — призна тя. — Всъщност кой е Диджей?

Момченцето я погледна така, сякаш току-що беше паднала от Марс.

— Клоунът, нали се сещате?

— Аха! Е, предполагам, че ако ще идва, то ще е скоро — каза тя, надявайки се това да е така.

Доволен от отговора ѝ, малчуганът хукна презглава към тълпата, която се беше събрала около Хауърд. Тори си спомни програмата и разбра, че беше време Хауърд да пригответи роботите си. Лиз бе отишла при него, така че Тори се отправи натам, за да гледа представлението заедно с ято мокри и радостни от плуването дечица. Докато Хауърд беше погълнат от програмата си, дойдоха ѝ още няколко идеи за лансирането на продуктите на Дан.

Май просто не можеше да престане да мисли за този мъж. Тя въздъхна и отиде да вземе кошчето с куклите от колата си.

Когато се върна, с удоволствие забеляза един клоун, заобиколен от група радостни деца. Прословутият Диджей беше пристигнал. Тори забеляза, че беше добър клоун. Костюмът му на точки бе истинско изобилие от цветове. Перуката, която се показваше изпод украсеното с маргаритки бомбе, беше в смело жълто-зелено. И не носеше гуменки — обувките му бяха огромни, както се полагаше на един клоун. Докато ходеше, те издаваха силни пляскащи звуци.

Тори поиска да говори с Диджей и да разбере дали е професионален клоун, или просто талантлив доброволец. Може би щеше да ѝ позволи да го включи в списъка на изпълнителите на „Хепънингс“.

Диджей беше клекнал с гръб към нея, за да си приказва с най-дребните деца, така че тя си проправи път през групичката, която го заобикаляше. Искаше да види дали и гримът му е толкова хубав, колкото и костюмът. Когато стигна до мястото, откъдето можеше да го погледне безпрепятствено, без да пречи на децата, Тори се усмихна одобрително. Диджей имаше най-печалното изражение, което беше виждала през живота си. Устата му приличаше на конска подкова, обърната надолу; имаше неравни черни бразди по тебеширено бялото му чело и нарисувани с черен молив сълзи по бузите. Той огъваше продълговати балони във формата на животни и ги подаваше на малчуганите, като не забравяше и най-срамежливите, които стояха по-назад.

На Тори ѝ се прииска да се приближи още повече, за да чуе бърборенето му и да го види по-добре. Той постоянно разсмиваше децата с разни шеги и когато печално попита дали биха могли да го аплодират повече, те го направиха с желание.

О, да, реши Тори. Трябваше да се опита да го включи в списъка си. Той беше нещо особено. Децата имаха значение за него. Обичаше ги.

Когато даде на всяко дете по един балон, той се изправи и огледа внимателно групата, сякаш искаше да види дали не беше забравил някого. Тори започна да се провира през тълпата, опитвайки се да го настигне, преди да си тръгне. Когато най-сетне успя, очите над тумбестия му нос срещнаха нейните. Изненадани стоманеносини очи. Тори се закова на място, а сърцето ѝ се качи в гърлото.

— Не мога да повярвам — прошепна тя.

— Откъде се взе? — попита той. Имаше вид на офейкващ счетоводител, който най-неочаквано се натъква на шефа си пред гишето за резервации на самолетни билети за Ямайка.

Тори посочи с уморен жест мястото, където стоеше. *Диджей* — помисли си тя, докато гледаше в бездънните му очи. — *И това тъжно, тъжно лице — на кого друго можеше да бъде?*

— Каква ирония — каза тихо тя. — Тъкмо исках да говоря с теб да работиш за „Хепънингс“.

Даниел П. Стюърт вдигна едната си дебело изрисувана вежда.

— Не забравяйте тази си мисъл, госпожице Чейс. Ако новите ни продукти не се продават така, както сме казали на bankerите, може и

да стане нужда да си търся работа.

— Едва ли — запротестира Тори автоматично, все още изненадана. — Нали видях артикулите. Те са хит, голям хит. Освен това най-лошото, което може да се случи, ако нещата не потръгнат, е „Стюърт Ентърпрайсиз“ да бъде погълната от някоя гигантска корпорация, а те ще ти предложат тлъста служба.

Дан поклати глава. Маргаритката на шапката му се залюля игриво.

— Не, благодаря. Чувал съм за тези гигантски корпорации. Един човек, чието мнение уважавам, веднъж ми разказа как ти управляват живота и точно когато започнеш да мислиш за пенсия, ти бият шута.

Тори беше изненадана, че той помни малката история, която му бе разказала за нещастieto на баща ѝ. Освен това не можа да не изпита удоволствие, когато заяви, че уважаваше мнението ѝ, макар и да не звучеше напълно сериозно. После разбра, че се намираше в по-голяма беда, отколкото беше предполагала. Коленете ѝ се бяха превърнали в желе, усещаше топлината на надигащото се желание. И всичко това към един... един клоун! Същият клоун, който беше отказал да говори с нея по телефона само преди няколко дни.

— Какво правиш тук, Тори? — попита Дан след известно мълчание.

— Същото като теб — отговори тя, като се опитваше да звучи небрежно. — Аз съм част от програмата.

— Сигурно Лиз е казала на Хауърд за куклите ти.

— Всъщност аз му споменах. Хауърд не беше казал на Лиз за това празненство. Беше забравил — неочаквано една мисъл ѝ мина през главата. — А и на мен не беше казал и дума за Диджей.

Дан сви рамене.

— Вероятно и за това е забравил. Е, аз му казах, че не знам дали ще мога да дойда, така че сигурно е изхвърлил Диджей от главата си. — Дан си помисли, че Хауърд не беше споменал и за участието на Тори. Ако го беше направил, Диджей щеше да получи силен пристъп на сценична треска. Радваш се, че не беше видял Тори, преди да е свършил номерът му. Цяла седмица си бе мечтал да се срещне с нея, но едва ли беше идвало наум, че щеше да стане по този начин.

— Как се държаха роботите? — попита той, като се опитваше да поддържа разговора.

— Страхотно — каза Тори. — Децата много ги харесаха, особено Стан и Оли.

— Тези двамата обикновено обират точките. Искаше ми се да се бях върнал навреме, за да видя най-новите им модификации — Дан погледна кошчето в ръката ѝ. — А твоето куклено представление? Още ли не е минало?

Мили боже! — помисли си Тори. Съвсем беше забравила за представлението си.

— Започва след около пет минути. Но как да събера публиката?

Дан се огледа наоколо.

— Един от доброволците май вече ги събира. Ще отида да му помогна.

Той тръгна, като прилежно вдигаше и спускаше краката си, сякаш ходеше с гумени плавници по сушата. След няколко крачки се спря и видя, че Тори се смее.

— Имаш ли нещо против да се навъртам наоколо и да погледам представлението ти? — попита той, като се опитваше да не забелязва веселото ѝ настроение.

Накрая тя успя да се съвземе.

— Защо пък трябва да имам нещо против?

— Няма причина — отговори той и ѝ хвърли един изпитателен поглед. — Но ако аз знаех, че беше до сцената, когато надувах онези животни с балоните, сигурно щях да ги опръскам всичките.

Когато се обърна и зашляпа нататък, Тори се усмихна загадъчно. Да не би току-що да беше признал, че му действаше изнервящо? Тя извади верния си заек от кошчето и го надяна на ръката си.

— Как мислиш, Сесил? — прошепна Тори, като го държеше близо до лицето си. — Да не би този мъж да се опитва да ми каже нещо? Имаше ли в думите му поне мъничък намек за някакви лични чувства към мен?

Сесил помисли за момент, а после поклати енергично глава.

— Виктория Чейс, кога най-сетне ще пораснеш? — скара ѝ се той. — Престани да търсиш намеци там, където ги няма. Даниел П. Стюърт можеше да ти се обади през всяка една от вечерите на изминалата седмица, но не го направи. Той не искаше да говори с теб даже и когато имаше шанс за това. Разбираш ли ме?

Тори го погледна сърдито.

— Сесил, иди и се скрий в някоя лисича дупка! — внезапно решила, че лековатият ѝ разговор със заека бе отишъл твърде далеч, тя го измъкна от ръката си и го замени с електриковосиния бронтозавър, който беше ушила предишната вечер.

— Какво е това? — чу се глас.

Тя се обърна и видя малко момиченце с руси опашлета и огромни кафяви очи да гледа любопитно новата кукла.

— Позволи ми да се представя — каза Тори с гласа на Джон Уейн, който беше репетирала предишната вечер над шевната машина. — Слушай сега, страннико...

За нула време Тори бе обградена от група малчугани. Представлението беше започнало и тя бе в стихията си. Започна лека-полека да се отпуска и да се забавлява заедно с децата. Даже по едно време измъкна Сесил от заточението му в кошчето, като се опитваше да не забелязва укора в сините му пластмасови очи. Не беше никак лесно за едно зайче да бъде едновременно второ „аз“, главен довереник и нещатен психоаналитик на Тори Чейс.

Освен това, че постоянно чувстваше присъствието на Диджей в публиката, тя почти не помисли за Дан Стюърт.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Дан се чувстваше завладян. Омагьосан. Моментално бе загубил желание да се бори с чувствата си към Тори Чейс. От миналата събота насам тя беше постоянно в ума му. Когато Роджър се обади, му се прииска да можеше да мине през телефонната жица, за да я докосне или поне да поговори с нея, да чуе нежния ѝ напевен глас с леко дрезгав тембър, който го преследваше и в сънищата му. Но от служебна гледна точка не беше необходимо да изслуша идеите ѝ. А и толкова много си бе повтарял да стои настрана от живота ѝ, че веднага се престори на много зает.

Оттогава съжаляваше за пропуснатата възможност. Когато се връщаше в Санта Барбара, той откри, че мисълта за среща с нея го вълнува, но продължи да се бори с желанието си. Надяваше се детското празненство да му попречи да ѝ се обади в събота следобед, а след това да бъде твърде уморен, за да го направи.

Но, изглежда, от самото начало се беше предал. Когато Тори се появи пред него — тъй прелестна в екзотичните си дрехи, с полуотворени устни и явно настръхнали изпод банския костюм гърди от момента, в който го видя, — той се подчини на неизбежното. Как можеше да се сдържи, когато съдбата беше изпречила на пътя му такива съблазнителни извивки? Как можеше да се отдръпне от жена, която го гледаше с нежни, влажни и изпълнени с желание очи даже и когато беше облечен в клоунски костюм? И как можеше да се противопостави на сладката ѝ чувственост, на непресъхващия ѝ хумор, на игривия ѝ чар?

Не можеше.

Той стоеше и гледаше как Тори омагьосва децата и него самия. Не само че беше забавна и прекрасна актриса, но и успя да извади на бял свят скритите таланти на малките от публиката. Тя подкани децата да играят едно по едно с куклите от кошчето и скоро и най-срамежливите изпълняваха песни, имитираха гласовете на любимите си герои от анимационните филми, правеха импровизирани пародии.

Накрая Тори завърши представлението, като накара Сесил да обяви с важен глас, че вече е време да върнат куклите обратно в коша и да хукнат надолу към плажа за сладолед и хотдог. Малчуганите се втурнаха радостно презглава, като оставиха Дан и Тори сами да се усмихват колебливо един на друг.

Сега, когато не играеше, Тори почувства езика си вързан. Не беше очаквала да види Дан на този пикник. Не беше очаквала изобщо някога да го види. Освен, разбира се, в деня на изложението. А и определено не беше очаквала да я гледа с такива страстни обещания в бездънните си очи.

Накрая тя се обади колебливо:

— Май... май вече свърших.

— И аз — каза тихо Дан.

Тори се наведе да вдигне кошчето си.

— Вие наистина сте чудесен клоун, господин Стюърт.

— Благодаря. Между другото Хауърд беше единственият човек, който знаеше, че аз съм Диджей. Въпреки бърливостта си, никога не ме е издавал, освен може би на Лиз. Имам чувството, че й казва всичко. А сега ти ме разпозна под маската. Май с моята тайна е свършено.

— Ни най-малко — засмя се нервно Тори. — Ако Лиз знае, няма да каже на никого. А що се отнася до мен, можеш да бъдеш спокоен.

— Знам — рече Дан тихо.

Известно време се гледаха мълчаливо. После Тори проговори:

— Движим се точно според плановете. Мисля, че ще направим хит, какъвто очакваш.

— Не съм и очаквал по-малко, Тори. Затова ти и дадох картбланш за проекта.

— А аз си помислих, че не искаш да говориш с мен — каза тя и веднага млъкна. *Не съм го изрекла!* — каза си Тори отчаяно наум. — *Мили боже, как можах!* — О! — рече с тънък глас и внезапно омекна. Трябваше да му бъде наистина благодарна, че тогава не беше искал да говори с нея.

— Но и двамата с теб знаем, че можех да използвам обаждането на Роджър като извинение да говоря с теб — продължи Дан.

Стана тя, каквато стана — помисли си Тори, а сърцето й падна в петите.

Дан видя умърлушеното ѝ изражение и не можа да не се зарадва, че ѝ беше въздействал, но не искаше да остави забележката си да виси между тях. Все пак се подвоуми, не знаеше как да ѝ обясни непознатите чувства, с които се беше борил, и бясното колебание, което изпитваше всеки път, когато се доближеше до телефона.

— Окей, значи сега всеки от нас знае как стоят нещата — каза Тори с вирната брадичка след няколко напрегнати мигове. Предполагаше, че заслужава този шамар, като се има предвид му се нето ѝ преди малко, но трябваше ли да бъде толкова откровен? Тя направи още един опит да спаси достойнството си. — Наистина оценявам доверието ти — каза с пресилена усмивка. — И няма да те разочаровам.

После се завъртя на пета и закрачи по тревата, като се насилваше да върви нормално, въпреки че ѝ се искаше да хукне, сякаш току-що беше чула сигналния пистолет на състезание по бягане на шестдесет метра.

— Току-що го направи — рече Дан.

Тори спря, без да се обръща.

— Какво направих току-що?

— Току-що ме разочарова, Тори. Не ме изчака да довърша. Направи същото като първия ден, когато се запознахме. Толкова бързаш да се досетиш какво ще кажа и да ми обърнеш гръб, даже и когато не съм казал нищо и дори не съм си го помислил.

Тя се извърна бавно.

— Надявам се, че сега няма да започнеш да ми го натякваш, нали?

Вместо да ѝ отговори, Дан зашляпа към нея с огромните си обувки.

— Ще те изпратя до колата ти — промърмори той.

Гледайки краката му, Тори едва се сдържа да не прихне отново. Дан чу лекия клокочещ звук и ѝ отпрати изпепеляващ поглед.

— Би ли изчакала за момент да сменя тези палачинки с нормални обувки?

— Защо искаш да стоя до теб? — попита Тори. — Да не би да имаш нужда от помощ?

— Имам нужда от помощ от първия ден, в който ти влезе в офиса ми — отговори той.

Смехът на Тори замря в гърлото ѝ.

— Какво искаш да кажеш?

Дан вдигна едната си изрисувана с черен пастел вежда:

— Ако не знаете какво искам да кажа, госпожице Чейс, значи сте още по-наивна, отколкото съм предполагал.

— Още по-наивна? Е, господин Стюърт, а може би просто не ми пука какво искате да кажете.

Дан въздъхна тежко.

— Тори, нямам намерение да споря сега с теб. Краката ми просто ме карат да страдам.

Тя се засмя, не можеше да се стърпи. Дявол да го вземе, този човек винаги успяваше да я обезоръжи с някоя духовита забележка.

Той събу клоунските си обувки, бръкна в обемистите си джобове и извади чифт платнени мокасини.

— Не ми казвай, че този костюм е толкова бездънен, колкото и багажникът на колата ти — рече Тори, докато го наблюдаваше. — Да не започнеш сега да измъкваш цял кат дрехи, както фокусниците измъкват завързани една за друга копринени кърпички?

— Само мокасините — отговори Дан, свали пластмасовия си нос и го пхна в джоба си. После вдигна огромните си обувки, сложи ги под мишница и тръгна.

Тори си помисли, че Дан изглежда още по-комичен с небоядисан нос и обикновени обувки, отколкото напълно маскиран, но не искаше да се смее отново. Трябваше да се сърди, а не да му се усмихва.

— Като си помислиш — успя да каже спокойно тя, — преди ми каза, че бих останала изненадана, ако можех да надникна в багажника на колата ти. Щях ли да намеря там и този костюм?

— Не и с едно надникване. Правя всичко възможно да го прикривам зад стиковите за голф, тенис ракетите и всичките му там тежкарски принадлежности.

— А защо криете в колата си клоунски костюм, господин Стюърт?

Дан несъзнателно сви рамене.

— За да ми е винаги подръка.

— Разумно — каза Тори и кимна, сякаш това обяснение ѝ беше достатъчно. — Един шеф на мощна електронна компания никога не знае кога ще попадне в ситуация, която да изисква клоунски костюм —

тя поклати глава и се засмя, а после прибави с по-сериозен тон: — Тук те очакваха с нетърпение, Диджей. Ти си любимец на децата.

— В такъв случай се радвам, че успях да се върна навреме. В един момент не вярвах, че ще мога. Имаше задръстване на магистралата.

— А къде другаде даваш представления?

— А ти?

— Аз първа те попитах.

— Окей, окей. Болници, благотворителни представления, коледни тържества... Няма нужда да ти ги изброявам. Сигурен съм, че се появявам в ролята на Диджей на същите места, където и ти се появяваш със Сесил.

Тори поклати учудено глава.

— Даниел П. Стюърт, ти си истински Кларк Кент на групата „Кларабел“. Кабинетен клоун. Да не би да се преобличаш в телефонни кабинки?

— Не, обикновено търся най-близката фабрика за газирана вода.

В този момент трябваше да пресекат една оживена улица. Дан прихвана лакътя на Тори, като не обърна никакво внимание на любопитните погледи, които привлякоха. Тя обаче забеляза колко странно изглеждаха и не можа да се сдържи да не прихне. В същото време примигна няколко пъти, за да задържи потока от сълзи, който напираше в очите ѝ. У Дан имаше повече дълбочина, отколкото си беше представяла. Както и в чувствата ѝ към него.

Дан беше забелязал странните емоции, които я разтърсват.

— Трепериш — каза той и се намръщи.

Тори не отговори. Разбира се, че щеше да трепери. Едва се сдържаше да не се засмее с глас — та той изглеждаше толкова нелепо! Освен това се бореше с желанието си да не се разплаче, защото до нея стоеше един наистина чудесен човек. Бореше се с най-примитивното, силно и лудо желание, което можеше да си представи, и то само защото я беше докоснал. Да трепери? Бе истинско чудо, че не предизвика земетресение, когато пръстите му се допряха до лакътя ѝ.

Дан не настоя за отговор. Никой от тях не пророни нито дума, докато стигнаха до колата. Там Тори остави кошчето на капака, измъкна Сесил, отвори един цип на гърба му и извади ключовете си.

— Умно — отбеляза Дан.

— Сесил се грижи за мен по най-различни начини — каза дрезгаво Тори и върна заека в кошчето. После се поколеба. Съмняваше се дали щеше да успее да отключи.

— От колко време Сесил е на служба при теб? — попита Дан.

— Само от три години. Всъщност това е Сесил Четвърти. Неговият прапрадядо ми беше подарен за петия ми рожден ден. Започнах да му доверявам всичките си проблеми и това ми се превърна в лош навик.

— Но и в очарователен талант — каза Дан. Чудеше се защо Тори не отваря колата. Предполагаше, че защото, подобно на него, не ѝ се искаше да се сбогува.

— Наистина ли трябва да тръгваш веднага? — попита той. — Не би ли искала един хотдог? Чух, че са... — Дан се опита да измисли нещо по-приемливо. — От чисто говеждо месо — каза той накрая. — *О, боже!* — помисли си, отвратен от себе си. — *Страхотно! Как би могла една жена да устои на такъв хладнокръвен мъж?*

Тори се втрени в него за известно време, после се облегна на колата и зарови лице в ръцете си, като издаваше странни гърлени звуци, а раменете ѝ се тресяха.

— Тори, смееш ли се, или плачеш? — попита Дан, внезапно обезпокоен. Нямаше представа какво беше направил, за да предизвика такава реакция.

— Не съм сигурна — отговори тя с приглушен глас. — Ти просто си... — Тори поклати глава, все още с ръце на лицето си. — Никога не знам какво мога да очаквам от теб!

Дан пусна клоунските си обувки на земята, посегна и хвана китките ѝ.

— Странно, и аз тъкмо си мислех същото за теб — каза тихо и дръпна ръцете ѝ. — Струва ми се, че плачеш.

Дан се наведе инстинктивно да целуне сълзите ѝ. Неочаквано устните му се плъзнаха по бузата ѝ и намериха устните ѝ. После уви ръце около нея и я притисна силно до себе си. Тори усети вкус на театрален грим, но не му обърна особено внимание.

— Тори — промълви Дан, когато спря за малко да си поеме дъх. После отново захапа устните ѝ. — Тори, защо плачеш? Да не е заради нещата, които ти казах миналата седмица? Защото бях толкова глупав, за да те предупредя, че не съм мъжът, когото заслужаваш?

— Не плача — излъга тя със затворени очи, докато Дан обсипваше с нежни целувки лицето ѝ. — И пет пари не давам дали си мъжът, когото заслужавам, каквото и да значи това. Просто се смеех... и може би малко плачех, защото си толкова забавен, и толкова сладък, и толкова... толкова...

— Мил — подсказа Дан с тих, задушевен глас. — И скъп. Нека не забравяме колко мил и скъп съм.

Тори отново се засмя, а по лицето ѝ се стичаха сълзи.

— Не, нека го забравим за момент — каза тя внимателно.

Устата на Дан отново покри нейната. Той плъзна пръстите си и описа подлудяваща линия по шията ѝ, после очерта деколтето с бавни, изгарящи целувки.

— О, Дан, толкова те желая! — прошепна Тори. — Опитах се да се преборя с това, наистина се опитах. Но не мога. Просто не мога.

— И аз не мога да се боря с това — призна Дан. — Опитвах много повече, отколкото можеш да си представиш. — Той пое дълбоко въздух, после се съвзе, прегърна Тори и опря буза на главата ѝ.

— Май нещата излизат извън контрол — каза той тихо. — Може и да ни арестуват, ако продължаваме да се държим по този начин на публични места.

Тори въздъхна и се сгуши в него. Двамата стояха прегърнати и се опитваха да се успокоят. Накрая Дан хвана раменете ѝ и я отдалечи малко от себе си. Не му беше никак лесно да го стори.

Той отвори уста и се опита да проговори, но не се получи нищо. Внезапно придоби виновно изражение.

— Какво има? — попита Тори и се почуди дали не беше чул полицейската сирена и дали наистина нямаше да ги подведат под отговорност за неприлично държане на публично място.

— Виж какво ти направих — каза той. Гласът му звучеше по-изненадано и от лицето му.

Тори се обезпокои.

— Какво?

— Лицето ти... Банският ти костюм... Даже и косата ти! Къде, по дяволите, ми е бил умът? Как съм могъл да направя такава беля и да не забележа?

Тори се намръщи, погледна надолу и видя следи от грим по банския, по шията и даже по горната част на гърдите си. Тя се наведе и

се огледа в страничното огледало на колата. Цялото ѝ лице беше оплескано. Имаше петна даже и по косата си. Дан беше прав — наистина беше станала беля. От гърлото ѝ се разнесе смях, който постепенно ставаше все по-силен.

— Хей, Дан — каза тя, като хълцаше безпомощно, — погледни ме! Цялата съм в черно, бяло и червено! Аз!

— Не си разстроена — рече Дан, удивен от реакцията ѝ. Не познаваше друга жена, която да намира за забавно да бъде оплескана с театрален грим. Той се усмихна. — Наистина не си разстроена!

— Разбира се, че не съм, глупавичкият ми — каза Тори, след като се съвзе. — И ако мислиш, че изглеждам зле, погледни само какво направихме с твоята прекрасна тъжна... — Тя млъкна и веселостта ѝ внезапно изчезна. — Дан, та ти се усмихваш! — после протегна ръка, докосна устните му и промълви: — Усмихваш се, и то под най-омазаната тъжна физиономия, която някога съм виждала.

— А ти мислеше, че съм безнадежден случай — каза той тихо.

Тори кимна, а очите ѝ отново се изпълниха със сълзи. Дан посегна и взе ключовете от ръцете ѝ.

— Хайде да се махаме оттук. Не съм с колата си, затова ще карам, докато успееш да спреш пръскачките на очите си.

— Добра идея — рече Тори и леко подсмръкна. — Къде отиваме?

— У дома, става ли? Съвсем наблизко е. Там имам един голям буркан с колд-крем за сваляне на театрален грим. И пилешка яхния във фризера, която може и да се окаже по-вкусна от всички говежди сандвичи на света.

Дан я прегърна през кръста и я поведе към мястото до шофьорското, като пътьом взе клоунските обувки и кошчето с куклите.

— Май не ти е много приятно, когато някой си показва чувствата — забеляза Тори, докато Дан отключваше вратата.

— Зависи от чувствата. Беше ми много приятно, когато показва твоите преди малко.

— Стига си увъртал — каза Тори и се качи в колата. — Знаеш какво искам да кажа.

Дан се наведе и я целуна по върха на носа, докато ръката му автоматично отключваше задната врата.

— Ако имаш предвид, че сълзите ти направо ме убиват, си напълно права, наистина е така.

Тори нямаше какво да отговори на това. Тя стоеше неподвижна и мълчалива, докато Дан поставяше кошчето и обувките на задната седалка, а после седна на шофьорското място.

Все още се чудеше дали наистина беше с Дан, или това бе само хубав сън. Но за всеки случай не посмя да направи никакво движение и не пророни нито дума — да не би да се събуди.

— Хубава къща — отбеляза Тори, когато Дан паркира колата на алеята. Тези две думи бяха първите, които бе произнесла по време на неколкominутния път до скромната къщичка в цвят слонова кост, с теракотен покрив и добре поддържан двор.

— Подхожда ми — каза Дан, изгаси колата и погледна към дома си. Изведнъж го видя през очите на Тори и се чу да изрича почти извинително: — Само дете е малко обикновена. Нищо особено.

Тори се усмихна широко:

— Даже е много особена. Просто показността не е в твоя стил, който аз съвсем случайно харесвам.

Той я погледа няколко секунди. *Наистина иска да каже точно това* — помисли си леко изненадан. — *Не се опитва просто да бъде учтива.*

— И аз съм доста впечатлен от твоя — рече той с пресипнал глас и се обърна, за да слезе от колата. Внезапно го порази една мисъл: Тори беше първата жена, която бе довел вкъщи. Изобщо не се бе сетил за това, беше станало съвсем естествено. Какво толкова има в нея, че го кара да отваря широко вратата на личния си живот?

Дан продължи да стои смутен, докато държеше вратата на Тори, а после я поведе към къщата. Колебаеше се какво беше редно да направи, когато влязоха вътре. Главното беше да правят любов. И този път нямаше да се откаже. Но в плановете им имаше и вечеря, а и трябваше да свалят грима. Не беше сигурен какъв е редът в такива ситуации. Дали нямаше някакъв изискан начин да помоли дамата да отложат за малко романтиката, докато сваля грима и постави тенджерата във фурната?

Той си състави набързо план за действие и поведе Тори към банята.

— Колд-кремът е в спалнята ми. Ще отида да го донеса.

В стаята не му отне и минута да изхлузи клоунския си костюм и да остане по къси панталони и тениска. Докато сваляше и зелената перука, от банята се чу гърленият смях на Тори. Знаеше, че сигурно в момента тя се оглежда в огледалото. На устните му цъфна щастлива усмивка. Внезапно къщата му се видя някак по-ярка, по-удобна и пълна с живот, както никога досега. Това го накара да се поотпусне. Всичко щеше да бъде наред.

Той намери колд-крема и се върна при Тори. Тя тъкмо стоеше пред огледалото и търкаше лицето си със салфетка.

— Няма да стане така — каза Дан и отвъртя капачката на бурканчето. — Обърни се към мен.

Тори се подчини с усмивка. Когато го погледна, в дълбините на очите ѝ проблеснаха пламъчета. После погледът ѝ се придвижи надолу по тялото му.

Дан ѝ се усмихна. Харесваше му как можеше да изглежда едновременно невинна и сладострастна. Харесваше му начинът, по който вдигна лице и застана покорно и доверчиво, втречена в него, докато той поставяше буркана на фаянсовия плот. Дан загреба голямо количество крем и започна да го нанася с пръсти по бузите и челото ѝ. Харесваше всичко у Тори Чейс — или поне това, което беше открил до този момент. А се надяваше не след дълго да открие много повече.

— Този крем ми харесва — каза Тори. — Мирише на бадеми.

— Радвам се, че го одобряваш — отговори Дан. Погледът ѝ се премести на устните му.

— Имаш чудесна усмивка, Дан Стюърт — промълви тя. — Нямам търпение да видя как изглежда, когато не е покрита с грим.

— Може би това никога няма да стане — подразни я той, а после взе няколко салфетки и изтри грима от лицето ѝ. — Не ти ли е идвало наум, че намръщената физиономия може да е истинска, а усмивката да е само грим?

Тя се засмя.

— Хайде да видим.

Веднага щом Дан привърши с лицето ѝ и изхвърли употребяваните салфетки в кошчето, тя бръкна в буркана и намаза обилно с крем яркочервената му клоунска уста.

— Така е по-добре — отбеляза Тори, когато изтри намръщената физиономия.

Дан постави ръце около талията ѝ и ѝ позволи да свали и последните останки от Диджей. Не можеше да реши кое му харесва повече — той да се суети около Тори или тя около него.

— Точно както си мислех — каза тя накрая. След това изтри пръстите си с чиста салфетка, изхвърли я и посегна колебливо към устните му. — Усмивката е истинска.

Дан не беше усетил, че още се усмихва, но въпреки това не беше изненадан. Бе адски щастлив.

— Знаеш ли — каза Тори с дяволити пламъчета в очите, — изчисти се доста добре.

— Бих искал да можех да кажа същото и за теб — отвърна той.

Тори нацупи долната си устна:

— Ах, ти!

Дан се засмя тихо и бръкна в буркана с два пръста.

— Просто пропуснах някои места по теб. Например косата ти. Но не мога да направя нищо по този въпрос, освен ако... — гласът му стана задушевен: — Освен под душа... по-късно... — докато говореше, той размаза крем по шията ѝ и на няколко сантиметра под ключицата. — Но тук... има едно място, което мога да почистя.

Дан наблюдаваше как кехлибарените ѝ очи потъмняха. Дишането ѝ се учести. Когато пръстите му стигнаха малко над гърдите ѝ, той почувства как сърцето ѝ започна да бие по-бързо. След като изтри грима оттам, хвана презрамките на банския ѝ и ги дръпна леко към себе си.

— Трябваше да направя това веднага — рече той. — Имаш късмет, че не е проникнало в тъканта.

Тори беше на същото мнение, но не каза нищо. Изтръпнала, тя пое дълбоко въздух и остана неподвижна, наблюдавайки го. Искеше да отпечата всеки момент в съзнанието си.

Дан плъзна презрамките надолу по раменете ѝ и много бавно, сантиметър по сантиметър, започна да смъква банския от гърдите ѝ.

— Прекрасно — каза той и потрепери. — Тори, ти си толкова красива! — после се наведе и леко докосна първо с буза, а после и с устни едното розово връхче. Когато се съвзе, Дан ѝ се усмихна. — Ти си всичко, за което съм мечтал, Тори. Даже и повече.

През нея премина тръпка на възбуда. Тя се опита да го докосне, но откри, че смъкнатите презрамки ѝ пречеха. Тори се раздвижи рязко,

за да се освободи.

Дан изстена, докато наблюдаваше невинната ѝ провокация. Той започна да измъква тениската от колана на панталоните си и се почуди дали щеше да има достатъчно самоконтрол, за да я люби, както му се искаше.

— Внимавай — предупреди я той с дрезгав от внезапното желание глас, като задържа ръцете ѝ. — Мога и да загубя контрол над себе си, Тори.

— Не се тревожи — усмихна му се леко тя. — В момента не искам нищо друго от теб.

— Не още — отвърна Дан. — Удоволствието едва сега ни предстои.

Той ѝ хвърли един дълъг поглед и съблече тениската.

— Невероятно — каза Тори, като прокара ръце по очертанията на тялото му.

— Кое е невероятно? — попита той дрезгаво.

— Изглеждаш точно както си те представях първия ден, когато се запознахме... — после разбра какво беше казала и почувства как кръвта нахлува в бузите ѝ.

— И ти ли? — каза Дан и се усмихна.

Очите на Тори се разшириха от учудване.

— Искаш да кажеш, че... че и ти си се забавлявал с мисли, които... — Тя се засмя. — Които са били всичко друго, но не и свързани с работата?

Той я притегни към себе си.

— Искам те от първия ден, в който влезе в офиса ми, Тори.

— Нямах представа — промълви тя и плъзна ръце по врата му.

— Господи, Тори, колко си мека — каза Дан и я гризна нежно по устните. Това предизвика още по-силен копнеж у нея. Ръцете му я притеглиха плътно към тялото му. — Толкова мека и гъвкава.

Когато Дан плъзна устни по шията ѝ, главата на Тори се замая от удоволствие. Той придвижи устните си до ухото ѝ, а после го ухапа лекичко и прошепна:

— Когато опитвам вкуса ти, сякаш отварям едно от онези бледоморави цветчета от детелина и откривам нектара на дъното. Даже и когато знаеш, че ще го намериш, пак се чувстваш приятно изненадан — топлият му дъх гъделичкаше ухото ѝ и я караше да потреперва от

удоволствие. — Имам намерение да го изпия до капка — прибави и се наведе към извивката на гърдите ѝ.

Тори издаде лек стон, а коленете ѝ затрепериха, заплашвайки да я предадат. Тя се впи в раменете му, отпусна глава назад и изви гръбнака си.

— Прекрасно — промълви той. — Чувствам се така, сякаш съм обвит в коприна. А сега се дръж здраво за мен. Искam те в леглото си, Тори, не тук — после прибави шеговито: — Поне не този път.

Тя уви ръце около врата му. Почувства как мускулите му играеха, докато я носеше към спалнята. Не забелязваше почти нищо около себе си, когато Дан спря, докосна я леко с устни и я постави върху леглото. Тя охлаби неохотно прегръдката си и се отпусна върху възглавниците, като го наблюдаваше как се съблича.

— Тори — произнесе, като се изтегна до нея. — Този особен начин, по който ме гледаш... — думите му секнаха, когато тя го притегли към себе си и завладя устните му.

Тори изведнъж почувства, че цял живот бе чакала този момент — удовлетворение, за каквото не беше и мечтала.

Дан плъзна ръце под нея. Сякаш прочел мислите ѝ, той каза:

— Каквото и да се случи, Тори, нека се оставим на течението. Нека не му се противопоставяме. Да видим къде ще ни отнесе.

Летейки в прегръдките на Дан, Тори знаеше, че никога няма да съжалява за миговете, които бе прекарала с него. Даже и думите му отпреди седмица да означаваха охладняване на чувствата, случилото се току-що щеше да ѝ помогне да понесе всички бъдещи болки по-леко.

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

— В косата ти е страшна бъркотия — отбеляза Дан, докато Тори се бе сгушила в него. — Станала е на клечки от грима. Изглеждаш така, сякаш си се опитала да се направиш на пънкарка, но си се отказала, преди да си направила решителната крачка.

Решителната крачка — помисли си Тори, леко обезпокоена. Дан бе употребил тези думи само на шега, но те все пак я плашеха. Подозираше, че вече беше направила своята решителна крачка. Към него. Или поне тялото ѝ я беше направило. Към мъж, с когото от самото начало беше усетила, че ще има романтична схватка.

И тъй като предпочиташе да не му показва колко дълбоко я е развълнувала и объркала любовта му, тя дръпна главата си назад и сбърчи нос:

— Благодаря ви, господин Стюърт. И вашата коса е прекрасна. Може би не толкова впечатляваща като зелената ви перука, но все пак божествена по своеобразен рошав начин.

Той се изтърколи от леглото и я вдигна на ръце без никакво усилие.

— Време е за душ, немирнице.

Тори се хвана здраво за врата му, като се засмя и зарита престорено в знак на протест. Дан не ѝ обърна никакво внимание. Отнесе я до банята, пусна я близо до душа и както я беше прегърнал с една ръка, развъртя кранчетата с другата, като опитваше температурата на водата.

— Твърде гореща — каза и завъртя синьото кранче.

Тори на свой ред пхна ръката си.

— Сега пък е много студено.

— Окей, златокоске, ти ще ми кажеш кога е добре.

Тя се усмихна. После кимна, когато температурата ѝ хареса:

— Идеално.

Дан пхна главата си под душа, след което се обърна към нея и весело се засмя със сключени вежди и присвити от водата очи:

— Да, определено идеална.

— Направо не си с ума си — засмя се Тори.

Дан извърна лицето си от струйките вода и приглади назад косата си.

— Окей, влизай вътре — нареди той и я плесна отзад.

Тори се подчини, а Дан я последва.

— Никога преди не съм къпал някого — рече той, като взимаше едно пластмасово шише от рафта до душа.

— Мога и сама да си измия косата — предложи Тори.

Дан се усмихна и бавно завъртя глава:

— Не, искам аз да го направя. Явно днес е ден на първите неща.

— Какви първи неща? — попита тя, докато го гледаше как изсипва огромно количество шампоан на дланта си.

— Затвори си хубаво очите — нареди той и ѝ насапуниса косата.

— Какви първи неща? — настоя Тори с отворени очи.

— От една страна — първия път, когато правим любов с теб, а, от друга — първия път, когато моята скрита личност е била открита от някой друг, освен Хауърд.

И първия път, когато се сблъскам с чувства, които могат да разтърсят целия ми свят — прибави той наум. — Първия път, когато правя любов с жена и искам тя да остане, вместо да се измете колкото по-скоро ми позволява приличието. Първия път, когато разбрах, че не съм безчувствен.

— Искан ми се да можех да прочета мислите ти — каза Тори, като го гледаше проникателно.

Дан замръзна и се втренчи учудено в нея. Имаше чувството, че бе изрекъл мислите си на глас. Но какво толкова щеше да се случи, ако ѝ изкажеше чувствата си?

Не мога — реши той незабавно, като поднови приятното си занимание. Стъпваше на непозната точка и трябваше да се движи внимателно. Освен че рискуваше да се нарани сам, имаше опасност да каже нещо прибързано и по-късно да нарани Тори.

— Ах, ти, малка любопитке! — изрече, като се опитваше гласът му да не звучи напрегнато. — Сигурно ти се иска да можеш да прочетеш мислите на всеки. Казах ти да си затвориш очите!

— Знаеш ли, понякога говориш с недомлъвки — отбеляза Тори. — Но това, което правиш, ми харесва и няма нужда да си затварям

очите. Имам ти доверие. Ти си толкова нежен!

— А може би прекалено нежен?

Тя се засмя:

— Не, точно колкото трябва. Всъщност си толкова добър, че бих могла да те препоръчам на фризьорката си да миеш косите на клиентките в салона ѝ.

— Виждаш ли? — усмихна се той. — Две предложения за работа в един ден. Ако моята компания бъде погълната, ще имам избор: момче за всичко във фризьорски салон или клоун на Тори. А ти? Ако всичко се обърне с главата надолу в професионално отношение, какво ще направиш? Ще изнасяш куклени представления на улицата?

— Така предполагам, но по-скоро бих станала... — тя се изсмя, а после рече предизвикателно: — Танцьорка на екзотични танци.

Дан повдигна вежди:

— Искаш да кажеш стриптийзьорка?

— Искам да кажа — танцьорка на екзотични танци — настоя тя. — Но от старомодния тип.

— Мечтата на всеки мъж — каза Дан с ококорени очи. — Сладка старомодна стриптийзьорка. И с какво ще играеш? С ветрила? — той загреба пяна с двете си ръце и внимателно я закрепил върху гърдите ѝ. — Или може би със сапунени мехури?

— Знаех си, че ще дадеш някоя идея — засмя се Тори.

— Е, имам някои идеи в главата си — каза Дан и я притегли към себе си.

— Това, което харесвам в теб — промълви Тори, — е, че понякога имаш страхотни идеи.

Отне му доста дълго време, докато измие косата ѝ. Когато накрая свършиха, Тори каза с неравен глас:

— Все пак няма да те препоръчам на фризьорката си. Имаш склонността да се разсейваш.

Дан я уви с една огромна хавлия и намери по-малка за главата ѝ.

— Няма нищо. Като че ли повече ми се иска да бъда твой клоун.

— Само че ще трябва да се усмихваш. Обичам, когато клоуните ми се усмихват.

— Не ме бърка. Мисля, че вече съм забравил да се мръщя.

Дан започна да трие енергично косата си с кърпа.

— Това е най-хубавото нещо, което някога си ми казвал — рече нежно Тори.

Дан спря, махна хавлията от главата си и я погледна. *Май наистина точно това има предвид* — помисли си той слисан. — *Всяка друга би искала да чуе колко е хубава, страхотна в леглото или по-особена от другите. А очите на Тори блестят, защото ме е накарала да забравя да се мръщя!* Дан хвърли хавлията настрана, прокара пръсти през косата си, посегна към Тори и я привлече към себе си. Изведнъж бе обхванат от примитивно желание; от нужда, която далеч надхвърляше физическата. Трябваше да притежава Тори. Изцяло. Тя трябваше да знае, че му принадлежи. Трябваше да отпечата това в съзнанието и душата ѝ.

Докато погледът ѝ бе прикован в неговия, Тори почувства някаква промяна. Внезапно ръцете му се стегнаха като закалена стомана около нея. Когато наведе глава, за да завладее устата ѝ, целувката му изискваше пълно подчинение.

В момента, в който Дан вдигна глава и я погледна с потъмнели от страст очи, тя вече трепереше едновременно от страх и удоволствие. Той посегна и разви импровизирания ѝ тюрбан. Този прост жест я накара да потрепери, без да знае защо. Дан взе един гребен от плота пред огледалото и старателно приглади косата ѝ. Тя внезапно се чувства ценена, но трогната до сълзи; и макар да се смееше и да го дразнеше, когато той показва завидно майсторство със сешоара, суровата еротика във всичко, което правеше, я завладяваше.

Дан свали хавлията ѝ и дълго остана мълчалив, разглеждайки всеки сантиметър от тялото ѝ като свое лично притежание. После я вдигна на ръце, занесе я до леглото си и я постави отгоре. След това отмахна косата от челото ѝ и я целуна с влудяваща нежност.

— Няма да те нараня, Тори — прошепна ѝ той. — Нито сега, нито по-късно. Много съм далеч от тази мисъл.

За своя най-голяма изненада, Тори му повярва. Нямахше да я нарани. Предупреждението, което ѝ беше направил преди седмица, нямаше значение. Хауърд бе посял семената на съмнението с непреднамерената си бърливост за това как Дан избягвал да се обвързва, но и това отпадна. Тя се отпусна и се отдаде напълно.

Каквото и да се беше случило, Тори разбра, че вече няма връщане назад. Това бе първата мисъл, която я потресе, когато

безпаметната страст неизбежно отстъпи на страховете ѝ. Бе направила фаталната стъпка. За пръв път Тори Чейс не си беше оставила вратичка назад.

Облечен в къси панталони и тениска, Дан стоеше пред плота в кухнята и сипваше олио и оцет в салатата. Пилешката яхния вече къкреше в микровълновата фурна. Тори, нахлузила една от неговите ризи, подреждаше масата в трапезарията. Той я гледаше как се развява насам-натам с провокиращо разтваряща се дреха и все още розова от удоволствието кожа. Тогава усети нов прилив на увереност, поне в собствените си чувства. Знаеше, че с Тори беше по-различно. За пръв път не му се искаше да си отиде. Не търсеше безболезнен начин да сложи край на нещо, което съжеляваше, че бе започнал. Но реакцията на Тори — нейната най-съкровена реакция — бе една голяма въпросителна. Дан знаеше, че тя беше толкова дълбоко разтърсена от това, което се случи между тях, колкото и той самият. Никога нямаше да забрави как се притискаше до него, плачеше и повтаряше отново и отново името му като молитва. Но сега беше станала мълчалива и замислена. Как му се искаше да я задържи завинаги в леглото! Само там можеше да бъде сигурен в нея.

Не, разсърди се той на себе си. Не желаше да прави това. Обичаше Тори такава, каквато си беше, а не само страстната ѝ натура.

Приборите за салатата останаха да висят във въздуха, когато собствената му мисъл го порази като топовен гръм. Наистина ли обича Тори? Как бе могло да се случи това? Къде остана онзи Дан Стюърт, който си мислеше, че е неспособен да обича? Че си няма и най-смътната представа какво е любовта? Все пак той беше добър калифорниец. Редовно изчиташе годишната си дажба от книги по популярна психология. Беше преценил, че през ранното си детство не бе получил достатъчно обич, за да придобие основните умения за това. Любовта беше чувство, което се научава, а той не го бе научил.

Дали?

Не! Не бе научил нищо за любовта. Тя беше пропълзяла и го беше ударила право между очите. Ако не го беше сварила толкова неподготвен, можеше и да успее да се предпази. Щеше да намери разумни доводи срещу нея. Винаги го беше правил. И винаги щеше да

го прави, поне така си мислеше. Но как щеше да живее с мисълта, че обича една жена? И как би могъл да живее без това?

— Тази яхния мирише много хубаво — каза Тори, когато се върна в кухнята.

Дан я погледна втренчено.

— Няма да ти позволя да си отидеш — чу той нечий глас. Очите на Тори се разшириха от изненада. Той разбра, че това е бил неговият глас.

— Искам да кажа тази нощ — поправи се бързо Дан, после се намръщи и направи още един опит: — Или утре вечер. Или... или която и да е вечер, дявол да го вземе!

Той започна да разбърква яростно салатата, като заплашваше да остави повече маруля по плота, пода и даже по тавана, отколкото в купата. След това продължи, сякаш искрено вярваше, че Тори няма да забележи лудостта му:

— Знам... Знам, че звучи малко прибързано, но... — покашля се. — Какво ще кажеш да останеш да живееш при мен?

— Да живея при теб? — повтори Тори с изтънял от изненада глас. — Какво искаш да кажеш?

Дан престана да разхвърля наоколо от марулята и се обърна към нея.

— Какво искам да кажа? Не съм сигурен. Мисля, че просто те моля... да спиш в леглото ми, в прегръдките ми — каза, като взе двете ѝ ръце и я притегли към себе си. — Искам всяка сутрин, когато отворя очи, да те виждам да лежиш до мен. Искам да оживиш гардеробите ми, като окачиш твоите дрехи до моите... И да направя живота си по-светъл, като го споделя с твоя.

В гърлото на Тори заседна буца. И тя искаше да спи всяка нощ в прегръдките на Дан, да се събужда всяка сутрин и да го вижда до себе си, но всичко бе станало толкова бързо. Прекалено бързо. Не беше готова за такъв тип връзка, за каквато Дан намекваше. А и не беше съвсем сигурна за какъв точно тип връзка намекваше.

— За колко време? — попита тя след няколко напрегнати минути.

Завинаги — искаше да отговори Дан. Но въпросът и слисаното ѝ изражение го спряха.

— Може би малко прибързвам? — попита той с притеснена усмивка.

Тори беше странно разочарована от бързото му оттегляне, но се окопити. Какво можеше да очаква само след един бурен следобед, и то от човек с опита на Дан? Предложение за женитба? Даже и да го бе направил, тя щеше да бъде пълен идиот, ако го приемеше сериозно. Доколкото знаеше, той имаше навика да казва прибързани думи, за които по-късно съжаляваше. Трябваше да му даде шанс да премисли нещата. А и тя самата имаше нужда от това. Насили се да му се усмихне.

— Да, бих казала, че малко прибързваш — рече меко. — Не се познаваме достатъчно, Дан.

Дан не беше съгласен. Той знаеше за нея всичко, което имаше значение, и вярваше, че и Тори знае за него всичко, което имаше значение. Но трябваше да признае, че липсваха някои подробности, така че разбираше колебанието ѝ. Беше я помолил да остане под неговата закрила, а не я бе накарал да се почувства в безопасност. Не можеше да очаква, че Тори ще бъде ентусиазирана само защото веднага ѝ заговори за постоянна връзка, а не за раздяла. Доколкото знаеше, тези работи не ставаха така. А може би опознаването извън спалнята беше част от любовта. На Дан не му се искаше да направи нещо, с което да я загуби, преди да я бе спечелил.

— Бъди търпелива с мен — усмихна се той. — В тази област съм новак.

— И аз — призна Тори.

Дан целуна двете ѝ ръце и ѝ подаде купата със салатата.

— Не си ли имала сериозни връзки досега?

— Полусериозни. Поне не такива, които да застрашават живота ми.

Дан замръзна, така както беше посегнал да вземе ръкохватките за тенджерата.

— Да застрашават живота ти?

— Да застрашават стила ми на живот — поясни Тори и се засмя срамежливо. — Мисля, че това имах предвид.

Дан накрая успя да вземе ръкохватките.

— Мисля, че искаше да кажеш точно това, което каза. Всичките тези години, в които си подскачала от трън на глог заради кариерата на

баща ти, са оставили у теб своя отпечатък. Решила си, че няма да позволиш на никого да управлява живота ти, прав ли съм?

Тори не беше вече напълно сигурна в последното, но в никакъв случай не би признала объркването си. Не сега, поне докато не свикнеше с новото си аз. Така че сви рамене, наложи на лицето си тайнствената усмивка на Джокондата и не каза нищо.

— Съгласен съм с теб — рече Дан, сякаш му беше отговорила. — Хайде да не се задълбочаваме сега в такива сериозни теми. Не са полезни за храносмилането.

Тори отново се засмя и понесе салатата към трапезарията, докато Дан изваждаше тенджерата от фурната. *Мили боже — помисли си тя. Наистина ли беше използвала тези думи за застрашаването на живота? Нима беше толкова отрицателно настроена към сериозните връзки?*

Повече от отрицателно, трябваше да признае тя. Страхуваше се. И имаше защо. Копнееше да приеме поканата на Дан да „остане“ с него дотогава, докато я искаше — макар и да нямаше никаква гаранция, че това щеше да продължи цял живот, — и все пак това, което казваше, беше истина. Едва го познаваше. А като че ли вече и себе си не познаваше достатъчно. Какво бе станало с Тори Чейс, която беше убедена, че винаги ще се грижи сама за себе си? Боже господи, та ако Дан я помолеше да отиде с него на Южния полюс, щеше веднага да хукне да си купува подходящи дрехи и книгата на Дейл Карнеги „Как да се сприятеляваме с пингвините“. Но нормалните зрели хора не правеха тези неща под влиянието на импулса. А тя самата дали беше нормална и зряла?

Тори реши, че Дан беше прав в едно отношение. Тази тема действаше лошо на храносмилането. Още не бе хапнала и залък, а в корема ѝ бе настанала страшна бъркотия. Въпреки че ѝ се гадеше, тя все пак опита яхнията. Дан изглеждаше толкова горд от себе си, че просто не можеше да го пренебрегне.

Първата хапка я изненада. *Не е лошо* — помисли си при втората и третата.

— Прекрасно — рече тя, след като беше опразнила чинията си. — Освен всичките ви таланти, господин Стюърт, вие сте и чудесен готвач. Впечатлена съм!

— Бих искал да си припиша заслугите за това, но не мога, освен за салатата — призна Дан. — Фризерът ми е пълен с ястия, които не съм приготвял. Усвършенствах се в правенето им, когато се научих да използвам микровълновата фурна.

— Трябвало е да се научиш как се използва микровълновата фурна? — каза Тори с престорен ужас. — Даниел П. Стюърт, магьосникът на електрониката, е трябвало да се учи как се натиска копчето на кухненски уред?

Тори се засмя, поклати глава в престорено отчаяние и попита:

— И така, кой е правил тези ястия?

В момента, в който произнесе тези думи, ѝ се прииска да не ги беше казвала. Кой наистина? Все още много жени вярваха в старомодния начин да спечелиш сърцето на мъжа.

Тори се опита да смени темата, за да освободи Дан от задължението да отговаря на този глупав въпрос, но той го направи, преди да беше измислила каквото и да било.

— Тази яхния, както и всички останали лакомства във фризера, са от последното ми посещение в „Бързи ястия“ на госпожа Стюърт.

Вилицата се плъзна от ръката на Тори и изтрака в чинията ѝ.

— О! — каза тя, като я гледаше с празен поглед.

Госпожа Стюърт? Никой не ѝ беше казал за съществуването на госпожа Стюърт. Дан не беше женен. Щеше да знае, ако беше така. Разбира се, той живееше в удобна къща със старинни мебели и хубави картини; всичко беше в пастелни тонове, които предполагаха женско присъствие. В подредбата бе участвала жена, а не просто някой изкусен декоратор. Даже и сервизът за хранене беше ярък и избран с вкус, а самотните мъже не обръщаха внимание на тези неща. Може и да е бил женен, но да се е развел. Или поне да са се разделили. Но...

— Тори, не започвай пак — прекъсна мислите ѝ Дан.

Тя изправи стресната глава и го погледна:

— Какво?

— Не се опитвай да ме преценяваш, като правиш прибързани заключения от най-дребните неща. Съжалявам за тези си думи, но аз...

— Искаш да кажеш, че нямаш никаква връзка с госпожа Стюърт? — попита тя с нов прилив на надежда.

— Не, няхах това предвид.

— Да не би да е бившата ти съпруга?

Дан я погледна слисано:

— Откъде ти дойде това наум?

— Всичките тези лакомства — отвърна Тори. Вече започваше да се чувства глупаво. Боже господи, та тя щеше да знае, ако Дан беше женен. Какво наистина я караше да прави такива прибързани заключения?

Дан поклати глава и въздъхна дълбоко:

— Виж, знам, че не трябваше да споменавам за госпожа Стюърт, без да съм обяснил коя е тя, но откъде можех да знам, че ще я помислиш за моя жена?

Тя се усмихна плахо:

— Прав си, но ако не си женен, коя е госпожа Стюърт? Не може да е майка ти.

— А защо не?

— Защото нямаш майка.

— Всеки има майка — отбеляза мъдро Дан.

— Да, разбира се, всеки има майка, но твоята не те ли беше оставила пред портите на църквата, когато си бил на три години?

— Това не й пречи все още да ми е майка. Просто не поддържахме връзка известно време.

Тори потърси погледа му, като се чудеше дали не я занася.

— Искаш да кажеш, че... че сте близки? Толкова близки, че ти пълни хладилника с готови ястия?

— Казва, че това е нейният шанс да навакса за всичките тези години, в които не ми е готвила — усмихна се Дан.

Тори погледна надолу към чинията си.

— И тя ли ти помогна при подредбата на къщата?

— Чак до солниците — отговори Дан и се усмихна още по-широко, като разбра какво става в главата на Тори. Май ревнуваше, а ако това беше така, той нямаше за какво да се безпокои. Така щеше да ѝ бъде по-лесно впоследствие да приеме неизбежното.

— Нямах си представа — каза Тори след няколко минути ням шок. — Нямах си представа, че майка ти е все още на сцената. Никога не ми е идвало наум.

— Знам, грешката е моя — отговори Дан. — Откакто бяхме заедно във Вентура, се чувствам виновен. Толкова бях зает да се правя

на нахакан, че не се усетих как съм те оставил с погрешно впечатление относно обстоятелствата, свързани с майка ми.

— Но какви са тези обстоятелства? Да не би по-късно майка ти да се е върнала и да те е намерила? Да не би да те е прибрала от осиновителите ти? — попита Тори, като рисуваше във въображението си трогателни моменти.

— Всъщност аз я намерих — отвърна той. — Вече бях самостоятелен и всичките осиновители бяха зад гърба ми.

— Значи все пак си я потърсил? След като си пораснал?

Дан се усмихна.

— В действителност не бях започнал да пораствам, докато не се събрахме отново, или по-точно докато не се срещнахме. Но по документи вече бях голям. Осемнадесетгодишен. Неразумна възраст за повечето хора, а и аз не правех изключение. Кипях от гняв към света и жената, която ме беше изоставила, защото така виждах нещата тогава, изглеждаше най-удобната мишена, за да го излея.

Тори почувства остра болка в гърдите, сякаш беше на мястото на осемнадесетгодишния Дан.

— Толкова съжалявам, Дан. Съжалявам за всичко, през което е трябвало да преминеш, съжалявам, че... — тя се засмя. — Че явно още не съм пораснала, въпреки че бях отгледана от двама любящи родители и нямам никакво извинение да бъда такава глупачка.

— Точно така — каза Дан и стана, заобиколи масата, взе ръката ѝ и я притегли към себе си. — Ти си израснала, мислейки, че е напълно нормално човек да си говори с кукли.

Тори забеляза, че той я дразни, но не направи никакъв опит да се защити. Плъзна ръце около талията му и положи глава върху гърдите му.

— И нахвърли ли се върху майка си, когато най-сетне успя да я намериш? — попита тя.

— Нямах възможност. Не знам защо, но първо ѝ позволих да разкаже своята история, а след това гневът ми се бе изпарил.

— Защо това не ме изненадва? — промълви Тори.

Дан обхвана лицето ѝ с две ръце.

— Наистина ли?

— Не — отвърна тя дрезгаво, с блеснали от влага очи. — Изобщо не ме изненадва. Ти си твърде състрадателен, за да можеш да

се сърдиш, когато имаш и най-малката причина да не го правиш. Сега вече знам какво значи „П“-то в името ти.

— „Перко“, нали си спомняш?

— Не. Означава „просто чудесен“. Даниел Просто чудесен Стюърт.

Той поклати глава и се засмя.

— Това ми харесва, но всъщност „П“-то не означава нищо.

— Какво искаш да кажеш?

— Искам да кажа, че прибавих този инициал, когато влязох в бизнеса. Мислех си, че ще звучи по-солидно.

— Щом Хари С Труман го е направил, защо да не можеш и ти? — заяви Тори. — Но Хари не е сложил точка след „С“-то. Ти си бил по-хитър.

— В началото не слагах. Другите го правеха, а след известно време ми омръзна постоянно да ги поправам.

— Наистина ли нямаш второ име?

Дан се усмихна.

— Майка ми е била твърде бедна. Не е можела да си позволи никакви излишъци.

Неочаквано Тори се разхълца и очите ѝ се изпълниха със сълзи. Дан трепна и каза:

— Стана тя, каквато стана. Ето защо не ти казах миналата седмица защо отивам в Сан Франциско. Знам, че пак щеше да се разплачеш. Толкова си чувствителна, Тори! Всичко, което мислиш и чувстваш, веднага се отразява в тези твои големи очи.

— Ще се опитам да бъда по-малко прозрачна — подсмръкна тя. Внезапно беше почувствала желание да направи нещо, което да му хареса.

— Не смей! — каза той. — Харесвам те такава, каквато си. Нищо че сълзите ти направо ме убиват и бих направил всичко на света, за да ги спра. Но усещам, че между редките недостатъци на Даниел Просто чудесен Стюърт е този, че твърде много прикрива чувствата си. Мисля да променя това и се надявам да ми помогнеш.

Тори се усмихна.

— Е, скоро ще се научиш, стига да прекарваш достатъчно време с мен.

Ръцете на Дан се стегнаха около нея.

— Мисля да прекарвам много време с теб, Тори, ако не искаш, ще застана под прозореца ти и ще ти изнасям серенади като трубадур.

Той я прегърна и я поведе към кухнята.

— Хайде да си налеем по едно кафе и ще ти разкажа за майка ми, включително и за бизнеса, в който постигна големи успехи точно във възраст, когато хората вече мислят за пенсиониране.

— „Бързи ястия“ на госпожа Стюърт? — попита Тори.

Дан взе две чаши и започна да налива кафето, което беше приготвил от по-рано.

— Така нарича фирмата си. Ястията ѝ са удобна храна за меланхолични юпити^[1]. Аз получавам всичко това безплатно, разбира се. Едва не закъснях за детския пикник вчера, защото трябваше да подреда всичките тези неща в хладилника.

— Майка ти е направо чудесна — каза Тори. После усети какво беше казал и повдигна учудено вежди. — Сан Франциско? Значи си ходил там да я видиш? Това ли не си искал да ми кажеш?

Дан ѝ подаде чашата и я поведе към дневната.

— Мама трябваше да постъпи в болница за серия изследвания, които я плашеха, и не исках да бъде сама. Но накрая всичко беше наред и успях да се върна навреме, за да вляза в ролята си на Диджей.

— Боже господи! — промълви Тори.

— Какво има? — попита Дан, като я погледна разтревожено.

Тори се настани по-удобно на дивана и се престори, че разглежда обстановката.

— Нищо — каза тя и се усмихна леко. — Просто се превръщаш в светец в моите очи. Мисля, че се чувствах по-добре, когато те мислех за... хулиган.

— Хулиган? — повтори Дан, докато се настаняваше на пепеляворозовото кресло срещу нея и вдигаше краката си върху една възглавница. — Не мисля, че през последните няколко години съм бил хулиган, Тори, но мога да ти гарантирам, че не съм бил и светец. Мога да ти представя и препоръки, ако това ще те успокои.

— Няма нужда — рече тя бързо. — Но докато ми разправяш живота си, би могъл да ми разкажеш и някоя от онези истории за пропиляната ти младост, от които ми настръхват косите. Надявам се да направиш това веднага.

— Миличка, ако ти разкажа всичко, ще ти се накъдри косата — изсмя се той.

— Чудесно. Започвай.

И той го направи, за нейна най-голяма изненада. Заведе я на едно дълго пътешествие в света на чувствата. Въпреки небрежния му и изпълнен с духовити забележки тон, тя сякаш чу приглушените хълцания на малкото момче, което не разбираше къде беше отишла майка му и защо го бе напуснала. Преживя отново кошмарите на детето, което беше отведено от осиновителите си и бе започнало да се чувства по-добре в дом, където дисциплината се налагаше с пръчка. А след това, когато властите забелязаха раните по тялото му — в друго семейство.

Откри, че стискаше зъби, когато на десет години любящото семейство, при което живееше, трябваше да се откаже от него поради внезапната болест на бащата. Видя как около момчето бавно се образуваше черупка и ѝ се искаше да прегърне Хауърд, задето му е бил приятел.

Тори просто ликуваше, когато научи, че петнадесетгодишният Дан бе решил, че може вече да се оправя и сам. После се почувства разтревожена, макар и вътрешно да го насърчаваше, когато той взимаше „назаем“ коли и се возеше с приятелите си, а след това се присъедини към войнствено настроена банда, която не правеше нищо друго, освен да води битки с бандата от съседната улица.

После дойде денят, който Тори очакваше толкова много — денят, в който Дан се е срещнал с майка си, за да я попита защо го е оставила и осъдила на съществуване без обич.

— Веднага щом започна да говори, разбрах, че просто не е имала друг избор — каза той с обикновения си небрежен тон. — Мама е била келнерка. Някакъв сладкодумен тип ѝ завъртял главата с празни обещания, докато минавал през града с фалшиво име. Стара история. Между другото Стюърт е моминското ѝ име. Кони Стюърт. Представя се за госпожа само заради хорските приказки. Трябвало е да отгледа детето си сама, да му осигури приличен живот и да печели достатъчно. Накрая просто не могла да издържи. Искам да кажа — физически, а и изобщо. Грохнала. Постъпила в благотворителното отделение на една болница, а мен оставила на онзи свещеник — единствения, на когото имала доверие. Той беше добър човек.

— Колко ужасно — прошепна Тори. — За нея и за теб.

Дан стана от креслото, отиде до нея и я прегърна. Беше й казал неща, които не беше споделял с никоя друга жена, а някои — даже и с Хауърд. Харесваше му да говори с нея. Имаше нужда от това.

— Майка ми винаги е искала да ме намери, когато се е изправила на крака — продължи той, като я люлееше в прегръдките си. — Но това никога не станало. Годиците си минавали, а тя така и не успяла да ми подсигури подходящ дом — такъв, в какъвто си мислела, че живея с осиновителите си. Решила, че е по-добре да стои настрана от живота ми. Местела се от град на град, търсейки облекчение, вярвайки, че съм по-щастлив без нея.

Тори го погледна.

— О, Дан...

— Само да си посмяла! — скара й се той, а после наведе глава и целуна влажните ъгълчета на очите ѝ. — Всичко свърши щастливо, забрави ли? Успях да уредя живота си и да възвърна майка си. И тя се оказа страхотна жена.

— И ѝ помогна да направи свой бизнес? — предположи Тори.

Той сви рамене.

— Може би малко ѝ помогнах, след като започнах да печеля добре. После я посъветвах да се установи в Сан Франциско. Винаги е искала да живее там. Това беше най-малкото, което можех да направя, за да компенсирам трудния живот, който е живяла.

— Светец — промълви Тори и разтърси глава, сякаш за да проясни мислите си. — Хлътнала съм по мъж, който се разхожда с бляскав ореол и ангелски крилца.

Дишането на Дан секна.

— Какво каза?

— Казах, че съм... — тя веднага затвори устата си. Неволно беше изказала най-съкровения си чувства. Не можеше да го повтори. Трябваше да спре и да премисли отново нещата.

Дан много добре знаеше какво беше казала. Изобщо не го беше грижа, че тя не можеше да го повтори.

— Остани при мен — рече той с неочакван порив и я обърна с лице към себе си. — Само тази нощ, Тори. Една нощ. Поне толкова обвързване можеш да понесеш, нали?

Тори го погледна. Искаше ѝ се да остане, но се страхуваше, че трябва да си отиде. Когато му каза, че е светец, почти не се шегуваше. От това, което научи за Дан, разбра, че той дава всичко от себе си, каквото и да прави, без ограничения.

Беше истински извор на обич, страст, разбиране и прошка.

Тя, от своя страна, се почувства като разглезено дете, което просто не можеше да се побере в измеренията му за любов и привързаност. През живота ѝ не ѝ бе липсвало нищо — нищо, което да има значение, разбра тя сега — а се самосъжаляваше за нещата, които не бяха станали точно по вкуса ѝ. Бе планирала живота си така, че една връзка да не може да го усложни. Раздаваше се на малки части, когато ѝ беше удобно.

А сега не знаеше какво да направи, ако изобщо можеше да се направи нещо.

Беше ли готова за това?

Тя потрепери и затвори очи под проникващия поглед на Дан. Трябваше ли да остане при него... само за една нощ?

[1] Млади, амбициозни и пробивни мъже от банковия бизнес — дилъри, брокери и т.н. — Б.пр. ↑

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Тори остана при Дан само за „тази нощ“, както и за следващите шест. Всяка сутрин, когато излизаше от къщата му, за да отиде да се преоблече в апартамента си, той предлагаше нещо ново, което да правят на следващата вечер, и всеки път тя не можеше да устои, независимо дали ставаше дума за гледане на видео, или приготвяне на пуканки на микровълновата фурна. После неизбежно правеха любов. Дан я молеше да прекара „само тази нощ“ в леглото му и тя се съгласяваше.

Беше придобила навика да носи четката си за зъби и някои най-необходимите неща в чантичката си, но никога не ги остави в къщата на Дан.

В петък сутринта Тори погледна календара и разбра, че трябва да каже „не“ на плановите му за тази вечер.

— Обещах да помогна на Лиз в организирането на празненство за една компания в ранчо извън града — каза тя с искрено съжаление.

— И наемат организатор за такава дреболия? — рече разочарован Дан, макар да знаеше, че това рано или късно щеше да се случи, като се имаше предвид естеството на работата ѝ.

— Това не е просто събиране на шефовете — обясни Тори. — Ще бъдат поканени главната управа, най-големите им клиенти и съпругите им. Ще има каубои, мини родео, стрелби с халосни патрони, гигантско барбекю, танци и каквото изобщо ти дойде наум. — Тя погледна часовника си и видя, че закъснява.

— Звучи забавно — отбеляза Дан.

Тори изгълта кафето си, изненадана от тъжната нотка в гласа му.

— Щеше да е много забавно, ако можеше и ти да дойдеш — каза тя. После стана от масата, взе чиниите си и се отправи към кухнята. — А между другото имам чувството, че Лиз доста ще съжалява, че не е измислила някоя по-спокойна програма. Ще бъде истинска лудница.

— Работиш твърде много — рече Дан и се намръщи.

Когато Тори просто се усмихна и започна да зарежда машината за миене на съдове, той отвори уста да попита дали наистина трябва да стои до края на празненството. Но успя да спре навреме и стисна здраво устни. Никак не му харесваше мисълта, че Тори щеше да бъде заобиколена от банда крупни бизнесмени, въпреки че щяха да присъстват и съпругите им, но предпочиташе да си премълчи. Нямаше право. А и това щеше да бъде най-погрешната стъпка с жена, която толкова много държеше на независимостта си. Освен това Дан си припомни един горчив урок, който бе научил като малък. Беше хванал светулка и я затвори в буркан. Светлината ѝ угасна. Бе унищожил насекомото от желание да го притежава.

Той харесваше светлината на Тори и не искаше нищо да я помрачи. Желаяше да я задържи и да е абсолютно сигурен, че тя принадлежи на него и само на него. Не беше привърженик на максимата: „Ако обичаш някого, остави го свободен!“ Това, което наистина искаше, бе Тори да приеме, че носи отговорност пред някого, и то именно пред Дан Стюърт.

Когато привършиха с почистването, Тори грабна чантата си и хукна към входната врата.

— По-добре да побързам. Имам две уговорени срещи, преди да отидем с Лиз в ранчото — тя се поколеба, след което каза: — Искаш ли да ти се обадя, когато се прибера в неделя? Не съм сигурна по кое време, може би следобед.

Дан беше слисан. Дали иска да му се обади? Какво стана с порива му не да иска, а да изисква? *Успокой се* — каза си той.

— Би било много хубаво — рече внимателно.

Тори отвори вратата и тръгна, след което се върна, повдигна се на пръсти и го целуна по бузата.

— Хей, знаеш ли какво? — каза тя нежно. — Ще ми липсваш.

Дан я прегърна и я целуна, но истински. След няколко дълги горещи минути вдигна глава и каза нехайно:

— И не позволявай на никого от онези мошеници и конекрадци да те завлече в друг обор, разбра ли?

Тори беше слисана от страстната му целувка и скритата острота в тона му, но само се засмя и го прегърна набързо:

— Знаеш ли колко си сладък?

Дан се усмихна насила и я остави да си отиде. Сладък. Сега, освен мил, скъп, любезен, състрадателен, светец и просто чудесен, беше и сладък. Тори бе права. Изобщо не го познаваше.

Тя му махна и се качи в колата си, без да подозира колко му се иска да бъде с нея до самия залез на живота си и никога повече да не я изпуска от погледа си.

Беше почти пет часа в неделя следобед, когато най-накрая телефонът на Дан иззвъня. Той спря да крачи като луд из стаята и се спусна върху бездушния носител на добри или лоши новини. Беше готов да чуе, че бе станала катастрофа.

Или че Тори е избягала с победителя в мини родеото. Или че е била отвлечена от търговци на роби на неизвестна планета.

Окей, значи трябва да поработи върху своята несигурност, реши Дан и вдигна слушалката. Дяволски много я обичаше, затова винаги се страхуваше да не му я отнемат — натрапчив страх, който беше белег от миналото му, но той като че ли не можеше да го осъзнае.

Любовта просто го беше подлудила. Дали ставаше така с всички? А и нямаше никакво съмнение — беше влюбен. Може би бе влюбен в Тори много преди да се бе появила в живота му.

— А-ало? — каза той с престорена бодрост.

— Здравсти! — долетя гърленият глас на Тори. — Току-що влизам в апартамента. Съжалявам, че закъснях!

Дан затвори очи и почувства вълна на облекчение. После се опита да се стегне. Всичко беше наред. Гласът ѝ звучеше радостно, а не като на някой, който има намерение да се сбогува.

— Да си закъсняла? — попита той с престорено безгрижие. — Колко е часът?

— Почти пет — отвърна Тори.

Точно пет без четири минути и тринадесет секунди — помисли си Дан, но каза с обикновения си тон:

— Наистина ли? Тъкмо се разтакавам тук с домакинската работа. — *Ако износването на паркета пред телефона може да се нарече домакинска работа* — прибави той наум.

— И сигурно носиш кухненска престилка? — засмя се тя.

Дан се усмихна. Обожаваше смеха ѝ. Внезапно почувства, че повече не може да чака да я види. Дали беше твърде уморена? И дали не планира да си остане у дома?

— Как мина уикендът? — попита той.

— Страхотно. Не беше толкова трудно, колкото очаквах. Лиз винаги организира нещата по-добре, отколкото предполага. Закъсняхме, защото трима души ни предложиха нови поръчки — единият от домакините на шоуто и двама от гостите му. Лиз е на седмото небе. Аз — също.

— Така и би трябвало да бъде — каза Дан, радостен, че не беше развалил доброто ѝ настроение, като ѝ каже колко му е било трудно да озаптява развинтеното си въображение през това време. — Лиз при теб ли е сега?

— За бога, не. Веднага се запъти към Хауърд да му разкаже всичко.

Страхотно — помисли си Дан. Харесваше Лиз, но искаше да бъде сам с Тори. Надяваше се, че и тя иска същото.

— Знаеш ли — рече той предпазливо, — съвсем случайно тази вечер имам от лазанята на госпожа Стюърт, бездънни чаши чудесно червено вино и безплатни масажи за малки брюнетки с кехлибарени очи и здрав апетит. Която дойде първа, печели.

— Значи по-добре да побързам, а? — каза веднага Тори.

Устните на Дан се разтегнаха в усмивка. Не беше забавила отговора си нито със секунда. Наистина искаше да бъде с него. Той реши да бъде малко по-настоятелен.

— И, Тори, когато дойдеш тук, ще останеш ли при мен? — щеше да спре дотук, но помисли малко и прибави традиционното: — Само за тази нощ, разбира се.

Настъпи дълго мълчание, след което Тори рече:

— За пръв път питаш предварително. Обикновено го правиш, когато съм в прегръдките ти и не мога да мисля за нищо друго, освен да остана там по-дълго време.

— Значи стигнахме до нова фаза в нашите отношения — каза твърдо Дан. — Казвам ти предварително, за да можеш да си приготвиш чантата. Така ще можем да останем малко повече време прегърнати

утре сутринта. Същата степен на обвързване, но този път с лек предумисъл. Ще можеш ли да приемеш това?

— Чакай да си помисля — отвърна тя и замълча за около пет секунди. — До един час ще дойда — каза с пресилена бодрост. — Но ако някоя друга брюнетка се появи преди мен, аз ще ѝ направя масажа на гърба. Или по-точно отзад. С върха на ботуша си. Ясно ли е?

— Ясно — отговори Дан и сякаш камък падна от сърцето му.

Когато постави слушалката на мястото ѝ, усмивката му стана поширока. *Прогрес* — помисли си щастливо. Тори щеше да закачи дрехите си в гардероба му за няколко часа. И беше успял да прикрие чувството си за собственост. Щеше да се излекува от този си недостатък, преди тя да го бе открила.

Днес чанта за една нощ, а утре — нова четка за зъби в банята му. Съдбата на тази жена беше предопределена.

Тори се размърда на кожения стол. Беше вдигнала краката си на бюрото, а главата ѝ беше облегната назад така, че да може да гледа плаката с океанския изглед на прозореца. Дясната ѝ ръка почиваше на облегалката, а Сесил се мъдреше на лявата.

— Нещо става с мен — промърмори Тори.

— Ха, нова серия новини — отвърна Сесил.

— Намерих идеалния мъж — продължи Тори, без да обръща внимание на сарказма му. Иронията беше част от задълженията му на второ „аз“. Той я караше да не приема нещата твърде сериозно. Разбира се, знаеше, че една голяма жена, която се опитва да подреди мислите си, като ги прекарва през мозъка на една кукла, не може да приема себе си твърде на сериозно. — Дан Стюърт е най-идеалният мъж на света — заяви тя.

— Дръж се, народе — каза отегчено Сесил. — Сега може би ще чуем нещо ново.

Тори му хвърли сърдит поглед, а после пак се втренчи в успокояващата гледка на плаката.

— Когато правим любов, е върховно. — Тя спря за момент, за да може Сесил да го възприеме.

— Твърде върховно? — попита той.

— Точно така — въздъхна дълбоко Тори и се усмихна. — Чудя се как винаги четеш мислите ми.

Тя погледа Сесил известно време и го постави в кошчето. Трябваше незабавно да се стегне. Стига вече с детските игри, когато ставаше дума за сериозни неща. А въпросът защо с Дан продължаваха да се преструват, че всичко е „само за тази нощ“, беше достатъчно сериозен. В няколкото случая, когато трябваше да работи до късно и не можеше да отиде при него или той заминаваше някъде по служба, й липсваше ужасно и просто нямаше търпение да го види. Защо тогава не му предложеше да остане при него за две или три нощи, а може би и за седмица? Защо не се пребореше със съмненията си?

Тази връзка я бе сварила неподготвена и в това беше проблемът. Страхуваше се да не се събуди някоя сутрин с мисълта, че всичко това е било грешка и че иска да се върне към стария си начин на живот. А още повече се страхуваше да не би Дан да се събуди някоя сутрин и да реши, че всичко това е било грешка...

Тори погледна към Сесил и отново го взе. Не беше лесно човек да се пребори със старите си навици. Особено с лошите.

— Знаеш ли, Сес, всеки път, когато изпадам в безтегловност в прегръдките на Дан, си мисля, че това ще продължи вечно. Но щом сляза на земята, сякаш съм загубила частица от себе си — каза тя. Все още ѝ беше по-лесно да облича сложните си чувства с думи, когато имаше с кого или с какво да ги сподели. — А Дан е толкова страстен в леглото и толкова безразличен извън него! Ако наистина ме обичаше, нямаше ли да изисква да прекарваме повече време заедно? Нямаше ли да се дразни повече от нещата, които ме задържат далеч от него? Нямаше ли да се държи поне малко по-... собственически?

— О-у, о-у — чу се от вратата.

Тори вдигна глава и видя Лиз.

— Тори, пак ли говориш с този глупав заек?

Тори измъкна Сесил от ръката си.

— Упражнявах нов номер — каза тя безгрижно. — Старият вече се изтърка.

— Опитай се да го кажеш на децата, които щяха да припаднат от смях на пикника преди три седмици. Какво има? Да не би Дан да не се отнася добре с теб?

— Дан се държи чудесно — отвърна Тори. Внезапно в очите ѝ попадна лъч отразена светлина и тя се намръщи. Огледа се за източника му. Погледът ѝ проследи Лиз, докато минаваше през малкия офис и сядаше зад бюрото си. — Боже мой, Лиз, какво е това на ръката ти?

Лиз вдигна лявата си ръка и размаха пръста си:

— Вече си мислех, че никога няма да попиташ. Хубав е, нали?

Тори скочи на крака и отиде при нея, за да види по-отблизо.

— Страхотен е. Но какво означава това?

— Какво означава това обикновено? — каза Лиз с внезапно омекнал глас.

Тори срещна погледа ѝ.

— Боже господи! Ти и Хауърд... Божичко! Не мога да каже, че съм изненадана. Просто съм... — тя преглътна с мъка. — Шашната!

— И аз — призна Лиз. — Хауърд май е единственият, който го приема като нещо обикновено.

— Определили ли сте датата? — попита Тори, като все още стискаше ръката на Лиз, сякаш да я предпази да не скочи от някоя висока скала.

Лиз кимна.

— Кога? Може би на Коледа? Или през пролетта? Голяма юнска сватба?

— В събота — отговори Лиз.

Тори се втренчи в нея.

— Да, чудесно. Събота е добре. Ъ-ъ, коя събота по-точно?

— Тази събота, Тори. След четири дни.

— Но... — Тори поклати недоверчиво глава и се опита да протестира, макар да знаеше, че е безполезно. Когато Лиз си наумеше нещо, никой не можеше да я спре. — Една сватба не може да се организира за четири дни — отбеляза тя благоразумно. — Ако някоя клиентка ни предложи това, ние просто ще ѝ откажем.

Лиз се усмихна.

— Ще ми станеш ли кума, Тори? Хауърд ще помоли Дан да ни стане кум.

— Това май даже не е законно! — избухна Тори. — Има кръвни тестове, разрешителни... изобщо всякакви там документи!

— За всичко сме се погрижили — каза спокойно Лиз. — В събота сутринта отлитаме за Лас Вегас.

— Ще се ожените в Лас Вегас? В някой параклис в съседство с денонощен съд за разводи? Защо е това бързане? — Внезапно ѝ мина една мисъл през главата. — Господи, Лиз, нали не си...

— Не, не съм бременна — засмя се Лиз.

— Тогава защо? Елизабет Колинс, ти не си човек, който се омъжва набързо! Та това ще бъде толкова досадно! Би трябвало да направиш огромна сватба. С десетметров шлейф, нещо, взето назаем, нещо синьо...

— А, да не забравя: мога ли да взема назаем малките ти перлени обици?

— Лиз — каза Тори с приглушен глас, — да не би да се занасяш с мен?

— Ни най-малко. Знаеш, че винаги съм ги харесвала.

Тори извърна очи към небето.

— Окей, окей, бъди ексцентрична. Но не ти ли се иска да направиш традиционна сватба?

— След всичките традиционни сватби, които съм организираща за разни срамежливи булки, последното нещо, което искам, е да премина през всичко това — отговори Лиз. — С Хауи ще дадем по-късно прием за родителите ми, но искаме венчалната церемония да бъде тиха и дискретна. А и винаги съм смятала за много романтично да се ожениш в Лас Вегас. И... няма да бъде досадно, обещавам ти.

— Не трябваше да използвам тази дума. Нищо, свързано с теб, не може да бъде досадно — рече Тори. — Но моля те, моля те, обясни ми защо трябва да предприемате толкова скоро такава драстична стъпка? Как можеш да бъдеш сигурна, че искаш да прекараш остатъка от живота си с Хауърд?

— Не мога да ти обясня — отвърна Лиз. — Не мога да ти кажа нищо, което да разреши раздвоените ти чувства към Дан — после ѝ намигна. — Не мога да направя нищо повече от Сесил. Всичко, което мога да ти кажа, е, че тази стъпка изобщо не ми изглежда драстична, а правилна. Естествена. Предрешен въпрос. С Хауърд просто искаме да узаконим връзка, която вече е факт. Е, ще дойдеш ли?

Тори пое дълбоко въздух и бавно го издиша. Тя самата никога не би поискала венчавка в Лас Вегас. По-скоро би предпочела сватба в

някоя църква в Санта Барбара с родителите си, най-близките приятели и, разбира се, майката на Дан...

О, боже! Какви си ги фантазираше! Дан изобщо не беше споменавал за женитба. А и досега не си бе признала, че си мисли за тези неща. Досега.

— Тори? — обади се Лиз. — Толкова дълбоко ли те шокирах?

Тори се вгледа втренчено в приятелката си, после леко поклати глава.

— Не, ни най-малко. Разбира се, че можеш да вземеш назаем перлените ми обици. Всъщност можеш даже да ги задържиш. А как да бъда облечена?

В една странична стая до параклиса, който се намираше на горния етаж на ласвегаски хотел, Дан махна невидима прашинка от ревера на Хауърд.

— Всичко ли носиш? Пръстена?

— Не — каза Хауърд търпеливо. — Пръстенът е у теб.

— О! Точно така. — Дан прерови всичките си джобове и намери малкото златно колелце на същото място, където беше и пет минути преди това. — Всичко ли е наред в апартамента?

— Надявам се. Ти каза, че ще се погрижиш за това.

За момент Дан изглеждаше като ударен от гръм, след което кимна:

— Шампанското е поставено в лед, в апартамента и параклиса има достатъчно цветя, за да се проведе цял парад, да не забравяме и сватбената торта, подносителите с ордьоври, среднощните закуски в минихладилника... Нещо друго?

— Не мога да се сетя за нищо — каза Хауърд.

— Добре. Няма нужда от паника.

Хауърд едва прикри усмивката си:

— Ще се опитам да остана спокоен.

— Точно така. Това е важно, Хауърд. Лиз вероятно ще бъде много развълнувана, истинско кълбо от нерви. Ти трябва да бъдеш силен и да я покровителстваш. Нейната гибралтарска скала. Омъжването е голямо нещо за една жена.

— Така е. И за мъжете не е малка работа — отбеляза Хауърд и погледна часовника си. — Струва ми се, че ще бъде много по-добре, ако се появим пред олтара навреме.

— Точно така. Много е важно да се появим навреме. Какво чакаме? Хайде да тръгваме!

Те тръгнаха към вратата, която водеше към параклиса, но внезапно Дан спря и се обърна, като постави ръце на гърдите на Хауърд.

— Слушай, трябва да ти кажа това. Аз съм най-близкият ти човек, тъй като нямаш нито баща, нито какъвто и да било друг роднина. Така че на мен се пада честта да свърша това задължение.

Хауърд не можа да сдържи усмивката си.

— Би се изненадал, ако разбереше колко много неща знам за живота, Дан.

— Чудесно. Но познаваш ли жените? Искам да кажа, наистина ли ги познаваш?

— А ти? — попита Хауърд.

Дан поклати глава и въздъхна тежко.

— Ни най-малко. Но все пак ме изслушай. Правило номер едно: Бъди нежен и грижовен.

— Нежен и грижовен — повтори Хауърд, сякаш искаше да научи наизуст инструкциите.

— Правило номер две: Никога не я приемай като нещо дадено. Да не би, като се ожениш, да залепнеш за компютъра и да забравиш, че тя има нужда от много внимание?

Хауърд кимна:

— Окей, да не залепвам за компютъра и да не я забравям. Какво е правило номер три?

— Откъде знаеш, че има правило номер три?

— Ти винаги имаш правило номер три, Дан.

Дан се намръщи и се замисли, а после се усмихна кисело:

— Май си прав. Окей, ето го: Нека Лиз знае, че ще се грижиш за нея, но не я задушавай. Цени жена си, но не се дръж така, сякаш я притежаваш, защото не я притежаваш. Тя се е съгласила да сподели живота си с теб, а не да съсредоточава целия си свят около теб. Може би понякога няма да можеш да сдържаш собственическите си чувства. Може би ще ти се иска да не я изпускаш от очи или ще се опиташ да

доминираш, или... или каквото и да е там. Не се поддавай на тези мъжки инстинкти, разбра ли? Жените не са длъжни да се съобразяват с пещерните порядки и няма да го направят. И...

— Правило номер три май има много подточки — вметна Хауърд и посегна да отвори вратата зад Дан. — Но все пак разбрах — той се спря, а после продължи: — И тъй като и двамата знаем, че това се отнася и за теб, свирни ми, когато най-накрая и ти си вземеш бележка. И едно предложение: Недей чак толкова да подценяваш мъжките инстинкти. Жените като че ли нямат нищо против тях — той смигна и се отправи към олтара. — Надявам се да ми съобщиш, когато дойде моят ред да бъда нервният кум.

Дан остана като закован за пода. Хауърд се обърна, усмихна се и му махна с ръка да вървят.

Дан почти не забеляза булката, която беше като истинско видение в коприна и дантели. Видя само блестящата в жълто-розовата си рокля кума. Този цвят подчертаваше кехлибарените ѝ очи и златния оттенък в косите ѝ. По едно време Хауърд го сръга в ребрата и той разбра, че трябва да извади пръстена. След като порови в джобовете си, го измъкна и погледна към Тори. Очите ѝ блесяха от сълзи на щастие, точно както беше предполагал, но в тях имаше и смях от неговата несръчност. Той се престори, че я гледа сърдито, но това само я накара да му хвърли една немирна усмивка.

След малко Дан се почувства удовлетворен. Беше двойна церемония и Тори носеше венчалната халка на Хауърд на палеца си. Не можа да я измъкне лесно и когато най-сетне успя да го направи, тя хвъркна във въздуха. Лиз, чиито рефлексии бяха достойни за вратар от висшата лига, се протегна и я хвана. Церемонията продължи, сякаш нищо не се бе случило.

Тори погледна към Дан и се усмихна срамежливо. Той се опита да придобие образа на светец, като вдигна очи, сякаш за да провери дали не му се е изкривил ореолът.

Когато свещеникът обяви Хауърд и Лиз за мъж и жена, закачливото настроение между Дан и Тори внезапно секна. Погледите им потъмняха и се приковаха един към друг. Щом свещеникът каза, че е време за целувката, Дан за малко да посегне към Тори, но булката и младоженецът се изпречиха на пътя му.

Тържеството в хотелския апартамент беше изпълнено с топлина и радост, но за кратко. Хауърд и Лиз бяха решили да останат само една нощ в Лас Вегас и в неделя сутринта да се върнат във Вентура, за да прекарат няколко дни на „Лунатиците“. Дан и Тори мислеха да летят обратно за Санта Барбара в събота късно следобед.

— Церемонията беше прекрасна, нали? — каза Тори, когато най-сетне оставиха младоженците сами. — Вземам назад всичките си думи, които казах за венчавките в Лас Вегас. Тази изобщо не беше досадна — тя се засмя. — Пък и този апартамент...

— Много ми харесаха златните амурчета по двойната вана — отбеляза Дан, докато натискаше бутончето за асансьора.

Тори се усмихна.

— И кръглото легло с копринените чаршафи.

Асансьорът пристигна и вратите му се отвориха. Когато влязоха вътре, Дан каза:

— А в другия хотел имаше апартамент, направен като султанска шатра. Ето какво наричам аз екзотика!

Тори го погледна втренчено.

— Откъде знаеш за... — Главата ѝ рязко се обърна встрани и внезапно откри, че редиците номерирани бутончета бяха много интересни.

Дан се намръщи. Погледа я проникателно известно време, докато се досети какво си мисли.

— Дявол да го вземе, Тори, престани!

— Да престана с какво? — попита тя невинно, макар и прекрасно да разбираше за какво става дума.

— Запознат съм с няколко такива местенца в този откачен град, защото в началото на седмицата помагах на Хауърд да избере мястото, което щеше най-много да се хареса на Лиз. Не е, защото съм лудувал с момичета от шоубизнеса в сърцевидни вани и водни легла, докато съм работил като крупие в казината.

Тори направи гримаса, но после промени намерението си и каза с предизвикателно вдигната брадичка:

— Хей, напълно съм в правото си да мисля, че си имал доста колоритно минало, господинчо. Но това изобщо не означава, че правя

прибързани заключения за сегашното ти. Просто не искам да си пъхам носа там, където не ми е работа, разбра ли?

Дан вдигна учудено вежди.

— Добре казано — промърмори той.

Изведнъж на Тори ѝ хрумна една съблазнителна идея. Тя се обърна с лице към Дан и обви ръце около врата му.

— Сърцевидни вани? Водни легла? Султански шатри?

Той я погледна и внезапно пулсът му се усили.

— Да не би и ти да си мислиш същото като мен?

Тя кимна и ъгълчетата на устните ѝ бавно се подвиха в сладострастна усмивка.

Когато стигнаха на партера, Дан веднага отиде до телефона и проведе два разговора — единия с летището, за да отмени полета им за следващия следобед, а другия с хотела, където бе видял огледалния апартамент, който би избрал на мястото на Хауърд.

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

В онази нощ в Лас Вегас Тори направи няколко важни открития. Научи, че любовта с Дан можеше да бъде не само дълбока, прочувствена и разтърсваща. Можеше да бъде и забавна. Пълна със смях и глупави шегички. С безгрижна радост.

Научи, че не беше задължително да се чувства така, сякаш бе завладяна от някаква сила. Можеше и просто да се наслаждава на еротичната игра.

Също така научи, че харесва огледалата.

Когато Дан покри тялото ѝ със своето, тя можеше да наблюдава играта на мускулите по гърба му, стягането на гладките му хълбоци и бедрата му, които идеално пасваха в люлката на нейните. Бе очарована от яркия контраст между нейната белота и неговата загоряла кожа. Потрепери при вида на собствените си нежни извивки, които плътно прилепваха до гранитното му тяло. Беше развълнувана от абсолютната красота на съединението между мъжа и жената. Не беше срамно, а грациозно, поетично и трогателно. Любов на живо.

Дан и Тори успяха да стигнат на летището, когато обявяваха полета им за Санта Барбара. Хауърд и Лиз се втурнаха към входа точно след тях. Тори, която стоеше пред Дан, видя двойката и пребледня, а после смени няколко оттенъка на червено. Лиз ѝ хвърли една подличка усмивка, но Хауърд, както винаги, остана невъзмутим.

— А, здрасти! — каза той, леко изненадан. — И вие ли променихте плановете си? Ние прекарахме толкова добре, че просто не можехме да се откъснем един от друг.

Тори се закашля. Дан я потупа по гърба, като се опитваше да запази безизразна физиономия.

— Къде са местата ви? — попита той спокойно.

— Близо до опашката — отговори Хауърд. — А вашите?

— По средата.

Дан се усмихна разсеяно на служителката и ѝ подаде бордните карти. После погледна Хауърд през рамо:

— Все още ли смятате да прекарате няколко дни на яхтата?

— Определено — отвърна Хауърд и се обърна към Тори: — Не се притеснявай. Ще дойда навреме за шоуто на „Стюърт Ентърпрайзиз“. Помощниците ми вече работят по указанията, които ти ми даде.

Тори се усмихна и промърмори нещо от рода на това, че на него винаги може да се разчита, а после потъна в мълчание, докато другите бърбореха за чудесното за плаване време, възможността за едно непредвидено посещение в Санта Барбара и всякакви други баналности.

— Толкова ми стана неудобно — прошепна тя, когато се настаниха по местата си.

— Защо? — попита Дан и ѝ се усмихна, като взе ръката ѝ в своята и преплете пръсти с нейните. — Не мисля, че сме правили нещо по-различно от тях.

— Но те са женени! — протестира Тори. Когато усети какво беше казала, бузите ѝ запламтяха още по-ярко.

Ето — помисли си Дан. — *Часът на истината.* Дали беше готов за него? И дали Тори беше готова за него? Вероятно не — и в двата случая. Въпреки това той се чу да предлага с безгрижен тон:

— Можем да уредим тези неща, ако това ще те накара да се чувстваш по-добре.

Тори се намръщи:

— Моля?

Дан пое дълбоко въздух и го издиша бавно, като преброи до три. После заговори внимателно и отчетливо:

— Кажи вълшебната думичка, Тори. Просто кажи вълшебната думичка.

Тя се втренчи учудено в него, без да е сигурна какво точно има предвид. Всъщност можеше да има предвид само едно нещо, но не беше убедена в това.

Стюардесата наруши магията, като изникна до Дан, усмихна му се топло и не толкова топло на Тори и им предложи поднос с бонбони. Тори взе един обвит в целофан лимонов дропс. Докато го развиваше, пръстите ѝ трепереха. Тя го пхна в устата си и го схруска.

— Боже господи, щях да си счупя зъба — каза.

Дан се усмихна. Това не беше точно отговорът, който беше очаквал, но трябваше да признае, че и предложението му беше доста двусмислено.

А и Тори не беше казала „не“.

И тъй като основният принцип в живота му беше, че липсата на „не“ е началото на „да“, той се отпусна и започна да се наслаждава на пътуването, а мечтите му се рееха по-нависоко и от самолета.

Дан влезе в залата за конференции на един хотел с изглед към морето. Там се провеждаше главното мероприятие от лансирането на новата серия продукти на „Стюърт Ентърпрайсис“. Беше напрегнат. Искаше му се да хареса всичко, направено от „Хепънингс“. Искаше му се това лансиране да бъде най-успешното в историята на фирмата не само защото Тори го беше организирала, а и защото беше решаващо за бъдещето на компанията.

Той се спря да поговори с всеки от служителите на регистрацията, като се чудеше защо този ден бяха повече от обикновено. После, точно на входа на залата, където беше изложен всеки отделен продукт, се спря неочаквано. Бенджамин Франклин му махаше от голям подвижен екран. Дан се огледа и забеляза, че някои от работниците бяха с радиостанции, както и младшите техници на Хауърд зад екрана. Явно персоналът на компанията бе въоръжен с апарати за дистанционно управление.

— Точно така, на теб говоря — каза Бенджамин Франклин, намести малките кръгли очила на носа си и се наклони напред, сякаш да огледа Дан по-отблизо. — Влизай, приятел! Ела и виж какво започнахме в деня, когато жена ми ми каза да си обирам крушите. Тук има истински чудеса! Ще видиш най-добрите постижения на американската мисъл! — той се усмихна и махна с ръка по посока на изложбата с драматичен жест.

Дан се засмя, стана му приятно. Измести се малко встрани, за да види как един от най-важните му дистрибутори беше поздравен от Бенджамин Франклин, при това по друг начин. Забеляза и одобрението му. Разнообразието можеше да предпази това приспособление от възможността да изглежда просто като машина.

От този момент нататък всичко представляваше един безкраен пир, забава, но в рамките на добрия вкус.

Тори беше сложила табелки с имена на всеки от кухненските работи, които показваха бъдещите планове за производство на „Стюърт Ентърпрайзиз“ в най-различни модификации. Не просто ги беше изложила на показ, а и ги бе накарала да вършат работа — развеждаха гостите, провеждаха малки семинари, сервираха закуски в залата, която беше пригодена за тази цел, и изобщо се движеха наоколо, като се стараеха да поддържат всичко в ред. Всички продукти бяха представени със същия лек хумор, който толкова се харесваше на тълпата.

Когато книгите за поръчки започнаха да се пълнят с рекордна скорост и клиентите се заинтересуваха от бъдещите производства, на Дан му се прииска да намери Тори и да ѝ каже колко горд се чувства от начина, по който се бе справила с всичко.

Той се запита, както се бе питал постоянно през последните няколко дни, как така още не бе преодолял влудяващата си нерешителност и не я беше помолил, както му беше редът, да се омъжи за него. Вместо това само ѝ правеше намеци и се надяваше тя да поеме инициативата. Все пак знаеше какво не беше наред: старият му страх да не бъде отблъснат. Ами ако му откажеше? Имаше ли смисъл да разрушава всичко, което бе постигнал с толкова усилия, като прибързва?

Той забеляза Хауърд, който се занимаваше с дистанционното управление на Стан и Оли, докато те сервираха хапки близо до бара. Дан показва на приятеля си знак с вдигнати палци и той му отговори с леко кимване, достойно за кралска особа. Дан се засмя наум и продължи да търси Тори. Накрая забеляза червената ѝ рокля да блести като фенер сред тълпата. Но всеки път, когато се отправеше към нея, тя се втурваше нанякъде, за да провери дали всичко върви като по часовник. Когато най-сетне успя да я догони и да я заведе в едно тихо ъгълче, тя грейна срещу него.

— Мисля, че върви добре, Дан — прошепна, сякаш му доверяваше някаква голяма тайна.

— И аз мисля така — промълви той в отговор, а любовта му го изпълваше, готова да прелее. — Благодарение на теб „Стюърт Ентърпрайзиз“ още дълго време ще стои на твърди позиции.

— Не мога да си припиша заслугата за това — засмя се Тори и поклати глава. — Лесно е да се представят такива страхотни продукти. Цялата работа беше вързана в кърпа — тя хвърли един поглед през залата, сякаш да се наслади на резултатите от своята организация. Внезапно усмивката ѝ се стопи. Тори изстена. — О, боже, май има някаква грешка в програмата!

Дан проследи погледа ѝ и видя какво ставаше. Новоизлюпената госпожа Бийчър току-що беше влязла в залата. Хауърд ѝ се усмихна широко от ухо до ухо и ѝ махна с дистанционното. В следващия момент един от роботите се отклони от пътя си и се засили към тълпата, събрана пред павилионите. Беше Стан. Не че това имаше някакво значение, помисли си Дан, докато гледаше как роботът, носейки поднос със сладки, се насочи право към един от най-важните им клиенти.

Дан се подвоуми дали да се опита да привлече вниманието на Хауърд, или да се хвърли на пътя на робота. Няколко души бяха усетили необичайната ситуация, но гледаха с интерес, сякаш това беше част от програмата. Дан реши да действа, и то бързо. Може би щеше да успее да настигне Стан и да го обърне, преди да е покосил дузина ключови клиенти. Но тъкмо понечи да се отправи нататък, зад него прозвъня познат глас:

— Стайли, спри това още сега!

За най-голяма изненада на Дан роботът се закова на мястото си като новобранец, който очаква заповедите на сержанта си. Присъстващите си поеха дълбоко въздух, а после се засмяха и заръкопляскаха: Дан примигна и се обърна със зяпнала уста към Тори. Тя се усмихна и вдигна скромно рамене.

— Това е още едно доказателство за гъвкавостта на тези работи — каза тя на възхитеното множество. — Току-що ви демонстрирахме как могат да се управляват не само от апарата за дистанционно управление, а и от човешки глас в случай на внезапна промяна на решението ви.

Всички наоколо заръкопляскаха, а после подновиха разглеждането на изложбата. Хауърд, който едва сега забеляза какво беше направил, ѝ се усмихна и ѝ изпрати въздушна целувка. Тори отново се усмихна на Дан. За момент се почуди защо той я гледа така странно, а после се впусна в забързани обяснения:

— С Хауърд въведохме гласови команди. Програмирахме Стан да се подчинява на Оли, следователно той се подчинява и на моя глас; или поне на гласа ми, когато имитирам Оливър Харди. Всъщност не бяхме сигурни дали ще подейства. Просто стана този инцидент и го направих, като се надявах да се случи най-доброто.

Дан продължи да я гледа втренчено, без да пророни нито дума. *Просто го направих, като се надявах да се случи най-доброто* — повтори той наум. Тайната формула на живота. Тайната формула на любовта.

— Дан? Да не би да се разстрои? Не трябва! Проблемът не беше толкова сериозен — каза Тори и се намръщи, докато той явно беше изпаднал в транс. — Стан, освен всичкото е и програмиран да спира веднага щом се допре до нещо или някого.

Какъв странен начин да се реша да действам — помисли си Дан. — Каква странна причина да реша, че бих рискувал да бъда отблъснат, а и всичко друго на света, за да направя тази жена своя съпруга. Какъв странен начин да науча, че любовта ми към Тори е толкова естествена за мен, колкото и дишането. И че няма нужда да се притеснявам, преструвам или прикривам чувствата си. Обичам я. Дълбоко и искрено. Ако и тя ме обича — а аз съм сигурен в това, — всичко ще се нареди от само себе си.

— Сега вече ми стана ясно — рече Дан, като взе ръцете на Тори и я притегли към себе си. — Ако на златната ни сватба ме попитат кога точно съм решил, че трябва да ти предложи да се омъжиш за мен, ще им отговоря, че това е било, след като съм те чул да правиш най-добрата интерпретация на Оливър Харди.

Тори започна да се смее, но когато думите на Дан стигнаха до съзнанието ѝ, тя спря рязко.

— Какво каза? — прошепна.

— Обичам те, Тори! Винаги съм мислел, че не притежавам способността да обичам. Но с теб просто не притежавам способността да не обичам!

Тори не си спомняше да е поръчвала фойерверки за това мероприятие, но беше сигурна, че в момента ги чува.

— Много подходящ момент да се върнеш към стария си навик да говориш със заобикалки — рече тя нежно. — Но няма нищо, разбирам

те. Любовта е велик преводач, а аз те обичам, Дан Стюърт! Обичам те такъв, какъвто си, какъвто си бил и какъвто ще бъдеш.

В ушите на Дан вече звучаха хорове, камбани и духови оркестри. Тори го обичаше. Той все пак реши, че харесва филмите на Франк Капра. Щастлив край, сантименталности... Тори го обичаше!

— Сигурна ли си в последното, което каза? — попита я с шеговита усмивка. — Това, което съм, което съм бил и ще бъда, може да се окаже по-различно от това, което си очаквала.

Очите ѝ проблеснаха немирно.

— Хайде стига с предупрежденията!

— Не искаш ли да чуеш колко обичам да заповядвам?

— Не, вече знам.

— Или колко е развито чувството ми за собственост? Диджей не е единствената ми скрита страна. Досега прикривах много от недостатъците си.

Усмивката ѝ стана по-широка.

— Обещавах ли?

Той я притегли още по-близо.

— Това е нещо, което със сигурност мога да ти обеща. Не съм светец, Тори. Много съм далеч от това.

— Толкова се радвам, Дан! Със светците не мога много добре да...

— Да си пасвате? — предположи той.

Тори се засмя.

— Толкова ли бях непоносима тогава?

— Не, аз бях непоносим. Просто бяхме объркани един от друг, което ме навежда на мисълта, че въпреки всичко доста добре си пасваме.

Очите ѝ просто преливаха от чувства. Тори задържа дъха си и впери поглед в Дан. За пръв път бе очарована да види как усмивката му изгасна и стана сериозен.

— Ще се омъжиш ли за мен, Тори? — попита той тихо.

В гърлото ѝ заседна буца. Не можеше да промълви нито дума. Сълзи изпълниха очите ѝ и бликнаха по бузите ѝ.

— Мога ли да считам това за „да“? — попита Дан.

Тори подсмръкна и кимна. Беше се опитала да му даде отговор с думи, но не успя. Дан я взе в прегръдките си, без да се опитва да

прикрива влагата в собствените си очи.

— Има още нещо, което мога да ти обещаая, бъдеща госпожо Стюърт. От този ден нататък започвам да изучавам великото изкуство на любовта!

Тори най-сетне успя да проговори:

— Ти, сладък, скъп, прекрасен, глупав мъж! Още ли не си разбрал истината? Ти си един от най-великите майстори на това изкуство! Попитай Хауърд. Попитай майка си. Попитай всички онези деца, които са луди по Диджей. И... попитай мен. Ти си най-любящата личност, която някога съм познавала! — Тя се засмя гърлено и прибави: — Ако не вярваш на никой от тези източници, попитай този, с когото никой не може да спори. Той ще ти каже.

Дан се наведе, докосна устните си до нейните и промълви:

— Щях да забравя. Мислиш ли, че Сесил ще ни даде благословията си?

Тори въздъхна и се притисна до най-любимия си клиент и този, когото щеше да обича до края на живота си:

— Ще я даде, особено ако аз се възпротивя!

Издание:

Гейл Дъглас. Дамата е малък дявол

ИК „Хермес“, Пловдив, 1994

ISBN: 954-459-166-4

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.